

ภาพการประชุมของหมู่บ้านสวนป่า

วันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2558 เวลา 20.00 น.

การประชุม ชี้แจง ตอบข้อซักถามของราษฎรบ้านสวนป่า จำนวนผู้เข้าประชุม 80 คน

ภาพการประชุมของหมู่บ้านสวนป่า

วันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2558 เวลา 20.00 น.

การลงมติเป็นเอกฉันท์ให้สวนป่าชุมชนหาญปลุกยางพาราโดยราษฎรมีส่วนร่วม

ที่ ทส ๑๔๑๓.๖(ขท)/๗

งานสวนป่าชุมชนหาญ ตู้ ปณ. ๘
อำเภอขุนหาญ จังหวัดศรีสะเกษ

๑๙ มีนาคม ๒๕๕๗

เรื่อง ประชาสัมพันธ์โครงการพัฒนาสวนป่าโดยราษฎรมีส่วนร่วม

เรียน ผู้อำนวยการสำนักงานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจังหวัดศรีสะเกษ

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. สำเนาโครงการพัฒนาสวนป่าโดยราษฎรมีส่วนร่วม จำนวน ๑ โครงการ
๒. บัญชีรายชื่อราษฎรที่สมัครเป็นสมาชิกเข้าร่วมโครงการฯ จำนวน ๑ แผ่น

ด้วยงานสวนป่าชุมชนหาญ ได้รับงบประมาณในการพัฒนาสวนป่าด้วยการปลูกใหม่
ประจำปี ๒๕๕๗ จำนวน ๑๐๐ ไร่ และนโยบายขององค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ส่งเสริมให้ราษฎรมี
ส่วนร่วมในการพัฒนาและใช้ประโยชน์พื้นที่สวนป่าให้เกิดประโยชน์สูงสุดทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม
สิ่งแวดล้อม และปัญหาสำคัญคือช่วยบรรเทาความเดือดร้อนเรื่องที่ดินทำกินให้กับราษฎร
รายละเอียดปรากฏตามสิ่งที่ส่งมาด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นายพิชัย ถมัทม์)

หัวหน้างานสวนป่าชุมชนหาญ

องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้เขตอุบลราชธานี

งานสวนป่าชุมชนหาญ

โทร. ๐๘-๑๒๖๖-๐๘๐๐

ที่ ทส ๑๔๑๓.๖(ขท) / ๘๐

งานสวนป่าขุนหาญ ตู้ ปณ. ๘
อำเภอขุนหาญ จังหวัดศรีสะเกษ

๑๙ มีนาคม ๒๕๕๗

เรื่อง ประชาสัมพันธ์โครงการพัฒนาสวนป่าโดยราษฎรมีส่วนร่วม

เรียน นายองค์การบริหารส่วนตำบลบักคอง

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. สำเนาโครงการพัฒนาสวนป่าโดยราษฎรมีส่วนร่วม จำนวน ๑ โครงการ
๒. บัญชีรายชื่อราษฎรที่สมัครเป็นสมาชิกเข้าร่วมโครงการฯ จำนวน ๑ แผ่น

ด้วยงานสวนป่าขุนหาญ ได้รับงบประมาณในการพัฒนาสวนป่าด้วยการปลูกใหม่
ประจำปี ๒๕๕๗ จำนวน ๑๐๐ ไร่ และนโยบายขององค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ส่งเสริมให้ราษฎรมี
ส่วนร่วมในการพัฒนาและใช้ประโยชน์พื้นที่สวนป่าให้เกิดประโยชน์สูงสุดทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม
สิ่งแวดล้อม และปัญหาสำคัญคือช่วยบรรเทาความเดือดร้อนเรื่องที่ดินทำกินให้กับราษฎร
รายละเอียดปรากฏตามสิ่งที่ส่งมาด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นายพิชัย ทมปัทม์)

หัวหน้างานสวนป่าขุนหาญ

องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้เขตอุบลราชธานี

งานสวนป่าขุนหาญ

โทร. ๐๘-๑๒๖๖-๐๘๐๐

ที่ ทส ๑๔๑๓.๖(ขท) / 81

งานสวนป่าชุมชนหาญ ตู้ ปณ. ๘
อำเภอขุนหาญ จังหวัดศรีสะเกษ

๑๙ มีนาคม ๒๕๕๗

เรื่อง ประชาสัมพันธ์โครงการพัฒนาสวนป่าโดยราษฎรมีส่วนร่วม

เรียน นายอำเภอขุนหาญ

- สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. สำเนาโครงการพัฒนาสวนป่าโดยราษฎรมีส่วนร่วม จำนวน ๑ โครงการ
- ๒. บัญชีรายชื่อราษฎรที่สมัครเป็นสมาชิกเข้าร่วมโครงการฯ จำนวน ๑ แผ่น

ด้วยงานสวนป่าชุมชนหาญ ได้รับงบประมาณในการพัฒนาสวนป่าด้วยการปลูกใหม่ ประจำปี ๒๕๕๗ จำนวน ๑๐๐ ไร่ และนโยบายขององค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ส่งเสริมให้ราษฎรมีส่วนร่วมในการพัฒนาและใช้ประโยชน์พื้นที่สวนป่าให้เกิดประโยชน์สูงสุดทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อม และปัญหาสำคัญคือช่วยบรรเทาความเดือดร้อนเรื่องที่ดินทำกินให้กับราษฎร รายละเอียดปรากฏตามสิ่งที่ส่งมาด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นายพิชัย ถมปัทม์)

หัวหน้างานสวนป่าชุมชนหาญ
องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้เขตอุบลราชธานี

งานสวนป่าชุมชนหาญ

โทร. ๐๘-๑๒๖๖-๐๘๐๐

กฎกระทรวง

ฉบับที่ ๑,๑๐๓ (พ.ศ. ๒๕๒๘)

ออกตามความในพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๓
ว่าด้วยการเก็บหาของป่าในเขตป่าสงวนแห่งชาติ

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕ มาตรา ๑๕ มาตรา ๒๑
มาตรา ๒๒ มาตรา ๒๓ และมาตรา ๒๔ แห่งพระราชบัญญัติป่าสงวน
แห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๓ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ออก
กฎกระทรวงไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ผู้ใดประสงค์จะขอรับใบอนุญาตเก็บหาของป่าที่มีใช้ของป่า
หวงห้ามตามกฎหมายว่าด้วยป่าไม้ในเขตป่าสงวนแห่งชาติ ให้ยื่นคำขอ
ตามแบบ ป.ส. ๘ ทำกฎกระทรวงนี้ พร้อมด้วยหลักฐานตามที่ระบุไว้ใน
แบบ ป.ส. ๘ ภายในวันที่ ๓๐ เมษายน ของแต่ละปี

ข้อ ๒ การเก็บหาของป่าในเขตป่าสงวนแห่งชาติเพื่อใช้สอยหรือ
บริโภคในครัวเรือนของคนในกรณีดังต่อไปนี้ ให้ได้รับยกเว้นไม่ต้องขอ
รับใบอนุญาตตามข้อ ๑

ฉบับพิเศษ หน้า ๘

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๔๕ ราชกิจจานุเบกษา ๑๕ เมษายน ๒๕๒๘

(๑) การเก็บหาหญ้าคา อ้อ พง แวม ปรีอ กก
กระจุค โปพลวง

(๒) การเก็บหาผลไม้ หน่อไม้ เห็ด หรือพืชชนิดอื่น ๆ

(๓) การเก็บหาผัก กลอย มัน สมุนไพร รากไม้

(๔) การเก็บหาขนไม้

(๕) การเก็บหาผลหรือฝักสะตอ หรือผลหรือฝักเหียง
หรือผลเนียง โดยไม่ทำอันตรายหรือกระทำการใด ๆ อันเป็นอันตราย
แก่คนสะตอหรือคนเหียงหรือคนเนียง

(๖) การเก็บหาของป่าอันตามที่อธิบดีประกาศกำหนด

ข้อ ๓ เมื่อได้รับคำขอรับใบอนุญาตเก็บหาของป่าในเขตป่าสงวน
แห่งชาติ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ทำการสำรวจหากำลังผลิตของของป่าใน
เขตที่ขออนุญาตตามระเบียบที่อธิบดีกำหนดให้เสร็จสิ้นภายในวันที่ ๓๐
กันยายน ของปีนั้น

ข้อ ๔ ใบอนุญาตเก็บหาของป่าในเขตป่าสงวนแห่งชาติ ให้ใช้
แบบ ป.ส. ๑๐ ท้ายกฎกระทรวงนี้

ข้อ ๕ ผู้รับอนุญาตเก็บหาของป่าในเขตป่าสงวนแห่งชาติจะต้อง
ปฏิบัติตามเงื่อนไขดังต่อไปนี้

(๑) ต้องไม่กระทำหรือยินยอมให้ผู้แทนผู้รับอนุญาต คน
งานหรือลูกจ้างของผู้รับอนุญาต กระทำการอย่างหนึ่งอย่างใดให้เป็นการ
เสื่อมเสียแก่สภาพป่า ไม้ หรือของป่าอื่น ๆ

ฉบับพิเศษ หน้า ๘

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๔๕ ราชกิจจานุเบกษา ๑๘ เมษายน ๒๕๒๘

(๒) ต้องนำของป่าที่เก็บหาได้ไปตามแนวทางและยังที่
ระบุไว้ในใบอนุญาต เพื่อให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจวัดและคำนวณค่า
ภาคหลวง

ข้อ ๖ ในการออกใบอนุญาต พนักงานเจ้าหน้าที่โดยอนุมัติอธิบดี
จะกำหนดเงื่อนไขใด ๆ เป็นพิเศษให้ผู้รับอนุญาตปฏิบัติ เพื่ออนุรักษ์
ทรัพยากรป่าไม้ก็ได้

ข้อ ๗ ผู้รับอนุญาตเก็บหาของป่าในเขตป่าสงวนแห่งชาติผู้ใด
ประสงค์จะขอใบคู่มือคนงานหรือผู้รับจ้าง และใบคู่มือของผู้แทนของผู้รับ
ใบอนุญาตให้ยื่นคำขอตามแบบ ป.ส. ๑๑ ท้ายกฎกระทรวงนี้ พร้อมด้วย
หลักฐานตามที่ระบุไว้ในแบบ ป.ส. ๑๑

ข้อ ๘ ใบคู่มือคนงานหรือผู้รับจ้าง ให้ใช้แบบ ป.ส. ๑๒ ท้าย
กฎกระทรวงนี้

ใบคู่มือผู้แทนของผู้รับอนุญาต ให้ใช้แบบ ป.ส. ๑๓ ท้ายกฎ
กระทรวงนี้

ข้อ ๙ ผู้รับอนุญาตเก็บหาของป่าในเขตป่าสงวนแห่งชาติผู้ใด
ประสงค์จะขอต่ออายุใบอนุญาต ให้ยื่นคำขอตามแบบ ป.ส. ๑๔ ท้าย
กฎกระทรวงนี้ พร้อมด้วยหลักฐานตามที่ระบุไว้ในแบบ ป.ส. ๑๔

การอนุญาตให้ต่ออายุใบอนุญาตเก็บหาของป่าในเขตป่าสงวนแห่ง
ชาติ ผู้อนุญาตจะแสดงไว้ในรายการต่ออายุใบอนุญาตเดิมหรือจะออกใบ
อนุญาตตามแบบใบอนุญาตเดิมให้ใหม่ก็ได้

ฉบับพิเศษ หน้า ๑๐

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๔๘ ราชกิจจานุเบกษา ๑๕ เมษายน ๒๕๒๘

ข้อ ๑๐ ผู้รับอนุญาตเก็บหาของป่าในเขตป่าสงวนแห่งชาติผู้ใด
ประสงค์จะขอรับใบแทนใบอนุญาต ให้ยื่นคำขอตามแบบ ป.ส. ๑๕ ท้าย
กฎกระทรวงนี้ พร้อมด้วยหลักฐานตามที่ระบุไว้ในแบบ ป.ส. ๑๕

การอนุญาตคำขอใบแทนใบอนุญาต ให้ผู้อนุญาตออกใบอนุญาต
ตามแบบใบอนุญาตเดิม แต่ให้กำกับคำว่า "ใบแทน" ไว้ที่ด้านหน้าด้วย

ข้อ ๑๑ ผู้รับอนุญาตเก็บหาของป่าในเขตป่าสงวนแห่งชาติผู้ใด
ประสงค์จะขอโอนใบอนุญาตให้แก่ผู้อื่น ให้ยื่นคำขอตามแบบ ป.ส. ๑๖
ท้ายกฎกระทรวงนี้ พร้อมด้วยหลักฐานตามที่ระบุไว้ในแบบ ป.ส. ๑๖

การอนุญาตคำขอโอนใบอนุญาต ให้ผู้อนุญาตหมายเหตุการโอน
ไว้ในใบอนุญาตเดิม พร้อมทั้งให้ผู้โอนและผู้รับโอนลงลายมือชื่อไว้ใน
ใบอนุญาตด้วย

ข้อ ๑๒ การยื่นคำขอตามกฎกระทรวงนี้ ให้ยื่น ณ ที่ว่าการอำเภอ
หรือที่ว่าการกิ่งอำเภอท้องที่ที่จะขออนุญาตเก็บหาของป่า

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๒๘

ณรงค์ วงศ์วรรณ

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์

ฉบับพิเศษ หน้า ๑๑

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๔๕ ราชกิจจานุเบกษา ๑๕ เมษายน ๒๕๒๘

หมายเหตุ:- เหตุผลในการประกาศใช้กฎกระทรวงฉบับนี้ คือ เนื่องจากกฎกระทรวงฉบับที่ ๔๕ (พ.ศ. ๒๕๐๘) ออกตามความในพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ ซึ่งได้กำหนดแบบ ระเบียบและวิธีการการขออนุญาต การขอต่ออายุใบอนุญาต การโอนใบอนุญาต และการมีใบคุ้มครองงานเกี่ยวกับการเก็บหาของป่าในเขตป่าสงวนแห่งชาติ มิได้กำหนดแนวทางการอนุญาตไว้ชัดเจน และกำหนดรวมกับการทำไม้ในเขตป่าสงวนแห่งชาติ สมควรปรับปรุงแบบ ระเบียบ และวิธีการ เกี่ยวกับการขออนุญาต การขอต่ออายุใบอนุญาต การโอนใบอนุญาต การขอใบแทนใบอนุญาต และการมีใบคุ้มครองงาน สำหรับการเก็บหาของป่าในเขตป่าสงวนแห่งชาติให้เหมาะสมยิ่งขึ้น และกำหนดการเก็บหาของป่าแยกออกจากการทำไม้ จึงจำเป็นต้องออกกฎกระทรวงนี้

กฎกระทรวง

ฉบับที่ ๑๒๒๑ (พ.ศ. ๒๕๓๑)

ออกตามความในพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ

พ.ศ. ๒๕๐๗

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ออกกฎกระทรวงไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ยกเลิก

(๑) กฎกระทรวง ฉบับที่ ๔๕ (พ.ศ. ๒๕๐๘) ออกตามความในพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗

(๒) กฎกระทรวง ฉบับที่ ๕๘๓ (พ.ศ. ๒๕๒๕) ออกตามความในพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗

ข้อ ๒ ค่าธรรมเนียม ให้กำหนดดังต่อไปนี้

(๑) แบบพิมพ์คำขอ ฉบับละ ๑ บาท

(๒) ใบอนุญาตทำไม้หรือเก็บหา
ของป่า

ฉบับละ ๒๐ บาท

ฉบับพิเศษ หน้า ๒๘

เล่ม ๑๐๕ ตอนที่ ๑๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๓๑

(๓) ใบคู่มือคนงาน ผู้รับจ้างหรือผู้แทนของผู้รับใบอนุญาตหรือหนังสืออนุญาต	ฉบับละ ๕ บาท
(๔) ใบแทนใบอนุญาต	ฉบับละ ๕ บาท
(๕) การโอนใบอนุญาต	ครั้งละ ๑๐ บาท
(๖) หนังสืออนุญาตให้บุคคลเข้าอยู่อาศัย	ไร่ละ ๑๕ บาท
(๗) หนังสืออนุญาตให้บุคคลเข้าทำประโยชน์	
(ก) การเกษตรกรรม	ไร่ละ ๒๐ บาท
(ข) การปลูกป่า	ไร่ละ ๑๐ บาท
(ค) การปศุสัตว์	ไร่ละ ๒๐ บาท
(ง) การศึกษาหรือวิจัยทางวิชาการ	ไร่ละ ๑๐ บาท
(จ) การเลี้ยงสัตว์น้ำ	ไร่ละ ๑๐๐ บาท
(ฉ) การขุดกรวด ทราบ ลูกรัง ดินขาว หรือดิน	ไร่ละ ๕๐๐ บาท
(ช) การระเบิดและย่อยหินเก็บหิน	ไร่ละ ๕๐๐ บาท
(ซ) การทำเหมืองแร่ หรือการขุดเจาะปิโตรเลียม	ไร่ละ ๕๐๐ บาท
(ณ) การจัดสร้างสวนรุกขชาติวนอุทยาน อุทยาน	ไร่ละ ๑๐ บาท

ฉบับพิเศษ หน้า ๒๕

เล่ม ๑๐๕ ตอนที่ ๑๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๓๑

(ญ) การสร้างอาคารเป็นที่พักผ่อน

หย่อนใจเพื่อการบริการ ไร่ละ ๕๐๐ บาท

(ฎ) การทำประโยชน์อื่น ๆ ไร่ละ ๕๐ บาท

ในการคำนวณค่าธรรมเนียมหนังสืออนุญาต เศษของหนึ่งไร่ให้
คิดตามส่วน เศษของหนึ่งตารางวาให้ตัดทิ้ง

ข้อ ๓ ค่าภาคหลวง ให้กำหนดดังต่อไปนี้

(๑) ค่าภาคหลวง สำหรับไม้ที่มีอยู่ตามธรรมชาติ และ
มิใช่ไม้หวงห้ามตามกฎหมาย ว่าด้วยป่าไม้

(ก) เพื่อการค้า ลูกบาศก์เมตรละ ๒๐ บาท

(ข) เพื่อใช้สอย

ส่วนตัว ลูกบาศก์เมตรละ ๑๐ บาท

สำหรับไม้ที่มีอยู่ตามธรรมชาติ และมิใช่ไม้หวงห้ามตามกฎหมาย
กฎหมายว่าด้วยป่าไม้ที่ไม่อาจคำนวณเป็นลูกบาศก์เมตรหรือที่นิยมซื้อขาย
กันตามมาตรฐานอื่นนอกจากเป็นลูกบาศก์เมตร ให้คิดร้อยละสิบของ
ราคาตลาดที่ผู้ว่าราชการจังหวัดท้องที่ประกาศกำหนด

(๒) ค่าภาคหลวง สำหรับไม้ที่ได้จากการปลูกสร้างสวน
ป่าโดยได้รับอนุญาตตามมาตรา ๒๐ และมิใช่ไม้หวงห้ามตามกฎหมาย
ว่าด้วยป่าไม้ ลูกบาศก์เมตรละ ๕ บาท

สำหรับ ไม้ที่ได้จากการปลูกสร้างสวนป่า โดยได้รับ
อนุญาตตามมาตรา ๒๐ และมิใช่ไม้หวงห้ามตามกฎหมายว่าด้วยป่าไม้
ที่ไม่อาจคำนวณเป็นลูกบาศก์เมตรหรือที่นิยมซื้อขายกันตามมาตรฐานอื่น

นอกจากเป็นลูกบาศก์เมตร ให้คิดร้อยละของราคาตลาดที่ผู้ว่าราชการ
จังหวัดท้องที่ประกาศกำหนด

(๓) ค่าภาคหลวง สำหรับ

ของป่า ลูกบาศก์เมตรละ ๔ บาท

สำหรับของป่า ที่ไม่อาจคำนวณเป็นลูกบาศก์เมตร
หรือที่นิยมซื้อขายกันตามมาตรฐานอื่นนอกจากลูกบาศก์เมตร ให้คิดร้อย
ละสิบของราคาตลาดที่ผู้ว่าราชการจังหวัดท้องที่ประกาศกำหนด

ข้อ ๔ ค่าบำรุงป่า ให้กำหนดดังต่อไปนี้

(๑) ค่าบำรุงป่า สำหรับไม้ที่มีอยู่ตามธรรมชาติ และ
มิใช่ไม้หวงห้ามตามกฎหมายว่าด้วยป่าไม้

(ก) ไม้ปอกระสา ครึ่งเท่าของค่าภาคหลวงตาม
ข้อ ๓ (๑)

(ข) ไม้ชนิดอื่น ๆ สองเท่าของค่าภาคหลวงตาม
ข้อ ๓ (๑)

(๒) ค่าบำรุงป่า สำหรับไม้ที่ได้จากการปลูกสร้างสวน
ป่าโดยได้รับอนุญาตตามมาตรา ๒๐ และมีไม้หวงห้ามตามกฎหมาย
ว่าด้วยป่าไม้

(ก) ไม้ปอกระสา หนึ่งในสี่เท่าของค่าภาคหลวง
ตามข้อ ๓ (๒)

ฉบับพิเศษ หน้า ๓๑

เล่ม ๑๐๕ ตอนที่ ๑๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๓๑

- (ข) ไม้ชนิดอื่น ๆ หนึ่งเท่าของค่าภาคหลวงตาม
ข้อ ๓ (๒)
- (๓) ค่าบำรุงป่า สำหรับของป่า
 - (ก) นายางพารา ครึ่งเท่าของค่าภาคหลวงตาม
ข้อ ๓ (๓)
 - (ข) ของป่าอื่น ๆ สองเท่าของค่าภาคหลวงตาม
ข้อ ๓ (๓)

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๕ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๓๑

เสนาะ เทียนทอง

รัฐมนตรีช่วยว่าการ ฯ รักษาราชการแทน

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์

ด่วนที่สุด บันทึกข้อความ

องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้
สำนักอำนวยการ
รับที่... ๑๒๕
วันที่ 22 ก.พ. 2555
เวลา 10.47.16

ส่วนราชการ กรมป่าไม้ สำนักส่งเสริมการปลูกป่า โทร ๐ ๒๕๖๑ ๔๒๙๒-๓ ต่อ ๕๐๔๓

ที่ ทส ๑๖๐๖.๓/ 2741

วันที่ 20 กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕

เรื่อง แก้ไขปรับปรุงระเบียบกรมป่าไม้ ว่าด้วยการให้องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ดูแลรักษาและใช้ประโยชน์สวนป่าที่ปลูกโดยใช้งบประมาณของกรมป่าไม้ พ.ศ. ๒๕๔๑

เรียน ผู้อำนวยการองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้

กรมป่าไม้ขอส่งสำเนาหนังสือกรมป่าไม้ ด่วนที่สุด ที่ ทส ๑๖๐๖.๓/ 2740 ลงวันที่ 20 กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ เรื่อง แก้ไขปรับปรุงระเบียบกรมป่าไม้ ว่าด้วยการให้องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ดูแลรักษาและใช้ประโยชน์สวนป่าที่ปลูกโดยใช้งบประมาณของกรมป่าไม้ พ.ศ. ๒๕๔๑ มาเรียนเพื่อโปรดทราบ และถือปฏิบัติต่อไป

(นายสุวิทย์ รัตนมณี)

อธิบดีกรมป่าไม้

- สิบเอกเผด็จ มณีฯ สิบโทชูชีพ
- นางสาวรุ่งนิตา งามธ., สิบเอกกมลเนือง วัฒนศิริวัฒนิก
- สิบเอกชูชีพ พงษ์พานิช, กทงจักษ

22 ก.พ. 2555

(นายชัยภัฏ สมบูรณ์ดำรงกุล)

ผู้อำนวยการ

องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้

ด่วนที่สุด บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ กรมป่าไม้ สำนักส่งเสริมการปลูกป่า โทร ๐ ๒๕๖๑ ๔๒๙๒-๓ ต่อ ๕๐๔๓

ที่ ทส ๑๖๐๖.๓/ 2740

วันที่ 20 กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕

เรื่อง แก้ไขปรับปรุงระเบียบกรมป่าไม้ ว่าด้วยการให้องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ดูแลรักษาและใช้ประโยชน์
สวนป่าที่ปลูกโดยใช้งบประมาณของกรมป่าไม้ พ.ศ. ๒๕๕๑

เรียน ผู้อำนวยการสำนักกฎหมาย

ผู้อำนวยการสำนักการอนุญาต

ผู้อำนวยการสำนักจัดการทรัพยากรป่าไม้ที่ ๑-๑๓

ผู้อำนวยการสำนักจัดการทรัพยากรป่าไม้สาขาทุกสาขา

กรมป่าไม้ขอส่งสำเนาระเบียบกรมป่าไม้กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ การให้องค์การ-
อุตสาหกรรมป่าไม้ดูแลรักษาและใช้ประโยชน์สวนป่าที่ปลูกโดยใช้งบประมาณของกรมป่าไม้
พ.ศ. ๒๕๕๕ มาเรียนเพื่อโปรดทราบ และถือปฏิบัติต่อไป

(นายสุวิทย์ รัตนมณี)

อธิบดีกรมป่าไม้

สำเนาถูกต้อง

(นายชนะศักดิ์ จันทาสงเนิน)

นักวิชาการป่าไม้ปฏิบัติการ

สำเนา

ระเบียบกรมป่าไม้

กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ การให้องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ดูแลรักษาและใช้ประโยชน์
สวนป่าที่ปลูกโดยใช้งบประมาณของกรมป่าไม้

พ.ศ. ๒๕๕๕

ตามที่คณะรัฐมนตรีได้มีมติ เมื่อวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๓๕ กำหนดให้สวนป่าที่ใช้งบประมาณ
ของกรมป่าไม้ปลูกนอกเขตป่าอนุรักษ์ ให้กรมป่าไม้พิจารณาการใช้ประโยชน์และการดูแลรักษาในเขต
สวนป่าเหล่านี้ และหากกรมป่าไม้เห็นสมควรให้มีการใช้ประโยชน์ ให้กระทรวงเกษตรและสหกรณ์มอบ
การใช้ประโยชน์ในพื้นที่ดังกล่าวให้องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้เป็นผู้ดูแลรักษาและใช้ประโยชน์เป็น
พื้นที่ๆ ไป และกรมป่าไม้ได้ออกระเบียบกรมป่าไม้ว่าด้วยการให้องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ดูแลรักษา
และใช้ประโยชน์สวนป่าที่ปลูกโดยใช้งบประมาณของกรมป่าไม้ พ.ศ. ๒๕๔๑ เพื่อกำหนดหลักเกณฑ์
วิธีการเกี่ยวกับการดูแลรักษา การใช้ประโยชน์ และการปลูกป่าทดแทนในพื้นที่สวนป่าข้างต้นนั้น
กรมป่าไม้เห็นเป็นการสมควรปรับปรุงระเบียบดังกล่าว ให้เหมาะสมและสอดคล้องกับพระราชบัญญัติ
ปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๔๕ พระราชกฤษฎีกาโอนกิจการบริหารและอำนาจหน้าที่ของ
ส่วนราชการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๔๕ และพระราช-
กฤษฎีกาโอนกรมป่าไม้ กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ไปเป็นกรมป่าไม้ กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและ
สิ่งแวดล้อม และปรับปรุงอำนาจหน้าที่และกิจการของกรมทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง กรมป่าไม้และ
กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม พ.ศ. ๒๕๔๖

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน
พ.ศ. ๒๕๓๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติม กรมป่าไม้โดยความเห็นชอบจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวง-
ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมออกระเบียบไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า "ระเบียบกรมป่าไม้กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ การให้องค์การ-
อุตสาหกรรมป่าไม้ดูแลรักษาและใช้ประโยชน์สวนป่าที่ปลูกโดยใช้งบประมาณของกรมป่าไม้ พ.ศ. ๒๕๕๕"

ข้อ ๒ ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๕ เป็นต้นไป

ข้อ ๓ ให้ยกเลิกระเบียบกรมป่าไม้ว่าด้วยการให้องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ดูแลรักษา
และใช้ประโยชน์สวนป่าที่ปลูกโดยใช้งบประมาณของกรมป่าไม้ พ.ศ. ๒๕๔๑

บรรดาระเบียบ ข้อบังคับ และคำสั่งอื่นใดที่กำหนดไว้แล้วในระเบียบนี้หรือซึ่งขัด
หรือแย้งกับระเบียบนี้ ให้ใช้ระเบียบนี้แทน

ข้อ ๔ ในระเบียบนี้

“สวนป่า” หมายความว่า สวนป่าที่ปลูกโดยงบประมาณของกรมป่าไม้ในเขตป่าสงวนแห่งชาติและในพื้นที่ป่าไม้ทั่วไป ซึ่งอยู่นอกเขตป่าอนุรักษ์

“สวนป่าที่ปลูกโดยงบประมาณของกรมป่าไม้” หมายความว่า สวนป่าที่กรมป่าไม้ปลูกโดยใช้เงินงบประมาณแผ่นดินประจำปี และเงินนอกงบประมาณทุกประเภท

ข้อ ๕ ให้อธิบดีกรมป่าไม้รักษาการตามระเบียบนี้ และมีอำนาจตีความวินิจฉัยปัญหาเกี่ยวกับการปฏิบัติตามระเบียบนี้ คำวินิจฉัยของอธิบดีกรมป่าไม้ให้เป็นที่สุดท้าย

หมวด ๑

การมอบสวนป่าและการดูแลรักษาสวนป่า

ข้อ ๖ สวนป่าที่จะมอบให้องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ใช้ประโยชน์และดูแลรักษาสวนป่าจะต้องมีสภาพและหลักเกณฑ์ ดังต่อไปนี้

๖.๑ สวนป่าที่กรมป่าไม้ไม่มีงบประมาณในการบำรุงรักษา ซึ่งมีลักษณะที่ล่อแหลมต่อการถูกบุกรุกทำลายสวนป่าและมีความจำเป็นจริงๆ ที่จะต้องให้องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ได้ช่วยดูแลรักษาสวนป่า

๖.๒ สวนป่าที่ปลูกเพื่อการค้นคว้าทดลองทางวิชาการและหมดความจำเป็นในการค้นคว้าทดลองในทางวิชาการแล้ว

๖.๓ สวนป่าที่ใช้ประโยชน์ได้แล้ว โดยให้พิจารณาถึงความเหมาะสมและความต้องการใช้ไม้ทางอุตสาหกรรมในท้องถิ่น หรือเป็นสวนป่าที่ไม่มีขนาดถึงคราวตัดฟันหรืออายุครบรอบตัดฟันแล้ว

ข้อ ๗ เมื่อผู้อำนวยการสำนักจัดการทรัพยากรป่าไม้ท้องที่ หรือผู้อำนวยการสำนักส่งเสริมการปลูกป่าพิจารณาเห็นว่า สวนป่าแห่งใดมีสภาพและหลักเกณฑ์ตามข้อ ๖. ก็ให้พิจารณาส่งหัวหน้าสวนป่าหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ ออกไปทำการสำรวจสภาพป่าเกี่ยวกับชนิดไม้ อัตราการรอดตายและรายละเอียดอื่นๆ ตามแบบรายงานการตรวจสอบสภาพสวนป่า แบบ ๑ ทำระเบียบนี้ พร้อมด้วยแผนที่แสดงขอบเขตสวนป่าและบริเวณใกล้เคียง โดยใช้มาตราส่วนที่เหมาะสม แล้วให้ผู้อำนวยการสำนักจัดการทรัพยากรป่าไม้ท้องที่หรือผู้อำนวยการสำนักส่งเสริมการปลูกป่ารายงานให้กรมป่าไม้ทราบและพิจารณาอนุมัติ

ข้อ ๘ เมื่อได้รับอนุมัติจากกรมป่าไม้แล้วให้ผู้อำนวยการสำนักจัดการทรัพยากรป่าไม้ ท้องที่หรือผู้อำนวยการสำนักส่งเสริมการปลูกป่าประสานงานกับองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ เพื่อส่ง มอบสวนป่าให้แก่องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ตามแบบบันทึกการมอบสวนป่าที่ปลูกโดยงบประมาณ ของกรมป่าไม้ แบบ ๒ ท้ายระเบียบนี้

สำหรับสวนป่าที่องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้รับมอบจากกรมป่าไม้ไปแล้ว หากองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ไม่มีความประสงค์ที่จะส่งมอบคืนกรมป่าไม้ ให้สำนักจัดการทรัพยากร- ป่าไม้ท้องที่ส่งพนักงานเจ้าหน้าที่ออกไปตรวจสอบสภาพป่า และพิจารณาเหตุผลความจำเป็นในการ ส่งมอบ พร้อมเสนอความเห็นของสำนักฯ รายงานให้กรมป่าไม้ทราบและพิจารณา เพื่อจะได้ดำเนินการ แต่งตั้งเจ้าหน้าที่รับมอบสวนป่าคืนต่อไป

ข้อ ๙ สวนป่าที่องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ได้รับมอบไว้แล้ว ให้องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ ดูแลรักษาสวนป่า โดยจัดทำแนวเขตสวนป่าให้มีเสาแสดงหลักเขตที่มั่นคงและมองเห็นได้ชัดเจน และป้องกันมิให้เกิดการบุกรุกทำลายสวนป่าหรือเกิดความเสียหาย โดยสาเหตุอื่นและบำรุงสวนป่า โดยทำการตัดแสงขยายระยะและตัดไม้บำรุงสวนป่าในทางวิชาการ เช่น ไม้ถูกไฟไหม้หรือถูกภัย ธรรมชาติ ไม้ยืนต้นตายหรือมีลักษณะทราม ตลอดจนการปลูกเสริม การดำเนินงานต่างๆ ดังกล่าว ให้ใช้งบประมาณขององค์การอุตสาหกรรมป่าไม้เอง

ข้อ ๑๐ กรณีพื้นที่สวนป่าตามข้อ ๙ ถูกบุกรุกทำลายหรือเกิดความเสียหาย โดยเหตุที่ องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ไม่ได้เอาใจใส่ดูแลรักษาอย่างจริงจัง องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้จะต้อง จ่ายเงินเป็นค่าเสียหายให้แก่กรมป่าไม้ คิดตามจำนวนเงินงบประมาณที่กรมป่าไม้ได้ใช้ดำเนินการ และให้องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ปลูกป่าทดแทนพื้นที่ที่ถูกบุกรุกทำลาย โดยใช้งบประมาณของ องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้เอง

หมวด ๒

การให้ประโยชน์ไม้ในสวนป่าที่รับมอบ

ข้อ ๑๑ สวนป่าตามข้อ ๖.๑ และข้อ ๖.๒ ที่องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ได้รับมอบไว้แล้ว การทำไม้ออกในกรณีต่างๆ ให้ดำเนินการดังนี้

๑๑.๑ การตัดแสงขยายระยะ ให้องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ทำการสำรวจข้อมูล แบบสุ่มตัวอย่าง (Sampling) จำนวน ๕ เปอร์เซ็นต์ของพื้นที่ในแต่ละแปลง ให้ทำการสุ่ม ๑ แถว โดยวิธี

จับผลจากจาก ๒๐ แถวแรกก่อน เมื่อได้แถวใดก็ให้แถวนั้นเป็นแถวตรวจวัดต้นไม้แถวที่ ๑ สำหรับแถวตรวจวัดต้นไม้แถวต่อๆ ไปให้ตัดจากแถวแรกทุกๆ ๒๐ แถว จนหมดแถวปลูกของสวนป่า การตรวจวัดต้นไม้ในแถวปลูกที่กำหนดดังกล่าวให้ตรวจวัดทุกต้นตลอดแถวนั้น สำหรับการตัดสายขยายระยะให้ใช้วิธีการตัดสายขยายระยะไม้เลว หรือมีลักษณะไม่ดี กีดขวางการเจริญเติบโตของต้นไม้ในสวนป่า (Low thinning) และเสนอแผนการตัดสายขยายระยะ แบบ ๓ ทำระยะแบบนี้ ให้ผู้อำนวยการสำนักจัดการทรัพยากรป่าไม้ท้องที่หรือผู้อำนวยการสำนักส่งเสริมการปลูกป่าทราบและพิจารณา หากจำเป็นต้องใช้วิธีการตัดสายขยายระยะวิธีอื่นก็ให้เสนอกรมป่าไม้พิจารณาอนุมัติก่อน

เมื่อได้รับอนุมัติแผนจากผู้อำนวยการสำนักจัดการทรัพยากรป่าไม้ท้องที่หรือผู้อำนวยการสำนักส่งเสริมการปลูกป่า ให้องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ส่งเจ้าหน้าที่ออกไปดำเนินการคัดเลือกและหาไม้ที่จะทำการตัดสายขยายระยะและส่งบัญชีไม้ที่คัดเลือกให้ผู้อำนวยการสำนักจัดการทรัพยากรป่าไม้ท้องที่หรือผู้อำนวยการสำนักส่งเสริมการปลูกป่า เพื่อส่งพนักงานเจ้าหน้าที่ออกไปตรวจสอบและตีตราไม้และให้องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ทำไม้ออกจากสวนป่า

๑๑.๒ การตัดไม้บำรุงสวนป่าในทางวิชาการกรณีอื่นๆ ให้องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้แจ้งผู้อำนวยการสำนักจัดการทรัพยากรป่าไม้ท้องที่ หรือผู้อำนวยการสำนักส่งเสริมการปลูกป่า เพื่อส่งพนักงานเจ้าหน้าที่ออกไปตรวจสอบและตีตราไม้ และให้องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ทำไม้ออกจากสวนป่า

๑๑.๓ การตัดออกหมด เมื่อองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้เห็นว่าไม้ในสวนป่ามีขนาดที่สามารถใช้ประโยชน์ได้แล้ว ให้องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ทำการสำรวจข้อมูลแบบสุ่มตัวอย่าง (Sampling) จำนวน ๔ เปอร์เซ็นต์ของพื้นที่แต่ละแปลงทำนองเดียวกับข้อ ๑๑.๑ และเสนอแผนการทำไม้ แบบ ๔ ทำระยะแบบนี้ ให้ผู้อำนวยการสำนักจัดการทรัพยากรป่าไม้ท้องที่หรือผู้อำนวยการสำนักส่งเสริมการปลูกป่าทราบและพิจารณา หากเห็นสมควรให้ทำออกได้ก็ให้ส่งเจ้าหน้าที่ออกไปตรวจสอบและตีตราไม้ และให้องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ทำไม้ออกจากสวนป่า

ข้อ ๑๒ สวนป่าตามข้อ ๖.๓ ที่องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้รับมอบไว้แล้ว การทำไม้ออกให้ใช้วิธีตัดหมดเพื่อปลูกป่าทดแทน ก่อนทำไม้ออกให้องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ทำการสำรวจข้อมูลและเสนอแผนการทำไม้ทำนองเดียวกับข้อ ๑๑.๓ ให้ผู้อำนวยการสำนักจัดการทรัพยากรป่าไม้ท้องที่หรือผู้อำนวยการสำนักส่งเสริมการปลูกป่าทราบ เพื่อส่งพนักงานเจ้าหน้าที่ออกไปตรวจสอบและตีตราไม้ และให้องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ทำไม้ออกจากสวนป่า

ข้อ ๑๓ การตีตราไม้ที่จะให้องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ทำไม้ออกจากสวนป่าตามข้อ ๑๑ และข้อ ๑๒ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตีตรา ต. บร. ปีย่อที่โคนต้นและตรงที่สูงจากพื้นดินประมาณ ๑.๓๐ เมตร สำหรับไม้ที่มีขนาดความโตวัดรอบตั้งแต่ ๓๐ เซนติเมตร. ขึ้นไป (วัดที่สูงจากพื้นดิน ๑.๓๐ เมตร.) ให้ตีเลขเรียงควบคู่กับการตีตราดังกล่าวทุกต้น สำหรับไม้บางชนิดที่มีรอบตัดฟันสั้น เช่น ยูคาลิปตัส กระจินยักษ์ และพิจارณาแล้วเห็นว่าการทำไม้ออกไม่จำเป็นต้องตีตราก่อนตัดฟันก็ให้เสนอ กรมป่าไม้พิจารณาอนุมัติก่อน

ข้อ ๑๔ การทำไม้ขององค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ตาม ข้อ ๑๑ และข้อ ๑๒ ให้องค์การ- อุตสาหกรรมป่าไม้ดำเนินการตัดโค่น บันทอน ลิดกิ่ง และชักลากรวมกองโดยออกค่าใช้จ่ายเอง การดำเนินการต่างๆ ดังกล่าวให้อยู่ในความควบคุมของพนักงานเจ้าหน้าที่

หมวด ๓

การใช้ประโยชน์ไม้ในสวนป่าเนื่องจากกรมป่าไม้หรือหน่วยงานอื่นของรัฐใช้ประโยชน์ทับพื้นที่สวนป่า

ข้อ ๑๕ เมื่อมีการอนุญาตให้หน่วยงานของกรมป่าไม้หรือหน่วยงานอื่นของรัฐใช้ประโยชน์ ทับพื้นที่สวนป่า หากมีความจำเป็นต้องตัดไม้ออกจากสวนป่าให้ดำเนินการดังนี้

๑๕.๑ กรณีสวนป่าที่ยังไม่ได้มอบให้องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ หากไม้ในสวนป่าที่ จะตัดฟันออกสามารถใช้ประโยชน์ได้ ให้ผู้อำนวยการสำนักจัดการทรัพยากรป่าไม้ท้องที่หรือ ผู้อำนวยการสำนักส่งเสริมการปลูกป่าสั่งพนักงานเจ้าหน้าที่ออกไปตรวจสอบและตีตราไม้ แล้วแจ้งให้ องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ทำไม้ออกจากสวนป่า

หากไม้ในสวนป่าที่จะตัดออกไม่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้ ก็ให้ ผู้อำนวยการสำนักจัดการทรัพยากรป่าไม้ท้องที่หรือผู้อำนวยการสำนักส่งเสริมการปลูกป่า สั่งพนักงาน เจ้าหน้าที่ดำเนินการตัดฟันไม้

๑๕.๒ กรณีสวนป่าที่องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้รับมอบไว้แล้ว ให้องค์การ- อุตสาหกรรมป่าไม้แจ้งผู้อำนวยการสำนักจัดการทรัพยากรป่าไม้ท้องที่ หรือผู้อำนวยการสำนักส่งเสริม- การปลูกป่า เพื่อสั่งพนักงานเจ้าหน้าที่ออกไปตรวจสอบและตีตราไม้ และให้องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ ทำไม้ออกจากสวนป่า

ข้อ ๑๖ การตีตราไม้ที่จะให้องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ทำไม้ออกจากสวนป่าและการทำไม้ ขององค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ ให้ดำเนินการทำนองเดียวกับข้อ ๑๓ และข้อ ๑๔

หมวด ๔

การจำหน่ายไม้และการปลูกป่าทดแทน

ข้อ ๑๗ ไม้ที่ทำออกตามข้อ ๑๒ และข้อ ๑๕.๑ วรรคแรก ให้จำหน่ายแก่องค์การ-
อุตสาหกรรมป่าไม้ในอัตรา ๔ เท่าค่าภาคหลวงสำหรับไม้สัก และในอัตรา ๓ เท่าค่าภาคหลวงสำหรับไม้
กระยาเลยหรือไม้พิน และให้องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้จ่ายเงินเพิ่มเป็นค่าตอบแทนในอัตรา ๓
เท่าค่าภาคหลวง เพื่อให้กรมป่าไม้ นำเงินดังกล่าวส่งคลังเป็นรายได้แผ่นดิน

ไม้ที่ทำออกตามข้อ ๑๑.๑ ข้อ ๑๑.๓ และข้อ ๑๕.๒ ให้จำหน่ายแก่องค์การ-
อุตสาหกรรมป่าไม้ในอัตรา ๓ เท่าค่าภาคหลวงสำหรับไม้สัก และในอัตรา ๒ เท่าค่าภาคหลวงสำหรับไม้
กระยาเลยหรือไม้พิน และให้องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้จ่ายเงินเพิ่มเป็นค่าตอบแทนในอัตรา ๒
เท่าค่าภาคหลวง เพื่อให้กรมป่าไม้ นำเงินดังกล่าวส่งคลังเป็นรายได้แผ่นดิน

ไม้ที่ทำออกตามข้อ ๑๑.๒ ให้จำหน่ายแก่องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ในอัตรา
๒ เท่าค่าภาคหลวงสำหรับไม้สัก และในอัตรา ๑ เท่าค่าภาคหลวงสำหรับไม้กระยาเลยหรือไม้พิน
และให้องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้จ่ายเงินเพิ่มเป็นค่าตอบแทนในอัตรา ๑ เท่าค่าภาคหลวง เพื่อให้
กรมป่าไม้ นำเงินดังกล่าวส่งคลังเป็นรายได้แผ่นดิน

ข้อ ๑๘ การตรวจวัดดีตรา รช. ในการจำหน่ายไม้ให้ดำเนินการทำนองเดียวกับการ
ตรวจวัดดีตราค่าภาคหลวงไม้ สำหรับไม้บางชนิดที่มีรอบตัดพินสั้น เช่น ยูคาลิปตัส กระถินยักษ์
ซึ่งได้รับการยกเว้นไม่ต้องดีตราก่อนตัดพินตามข้อ ๑๓ และข้อ ๑๖ ก็ให้ใช้ข้อมูลที่ได้จากการสำรวจ
สวนป่าตามข้อ ๑๑ ข้อ ๑๒ และข้อ ๑๕ คำนวณหาปริมาณไม้ในสวนป่าที่จะทำออกและเรียกเก็บเงิน
ตามข้อ ๑๗ เมื่อดำเนินการแล้วให้ผู้อำนวยความสะดวกสำนักจัดการทรัพยากรป่าไม้ท้องที่หรือผู้อำนวยความสะดวก
สำนักส่งเสริมการปลูกป่ารายงานให้กรมป่าไม้ทราบตามแบบ ๕ ท้ายระเบียบนี้ พร้อมด้วยบัญชี
ตรวจวัดดีตรา รช. ไม้ และสำเนาหลักฐานการชำระเงินค่าซื้อไม้

ข้อ ๑๙ สวนป่าที่มีการทำไม้ออกตามหมวด ๒ และหมวด ๓ ให้กรมป่าไม้พิจารณากำหนด
แผนงานให้มีการปลูกป่าทดแทนในพื้นที่ดังกล่าว โดยการขอตั้งงบประมาณเพื่อดำเนินการ

หากองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ประสงค์ที่จะขออนุญาตปลูกป่าตามกฎหมาย
ว่าด้วยป่าสงวนแห่งชาติในสวนป่าที่มีการทำไม้ออกแล้วตามหมวด ๒ ให้เสนอกกรมป่าไม้เพื่อพิจารณาให้
ความเห็นชอบก่อน แล้วจึงดำเนินการขออนุญาตตามระเบียบและกฎหมายที่เกี่ยวข้อง สำหรับชนิดไม้
ที่จะปลูกให้เป็นไปตามที่กรมป่าไม้กำหนดไว้

ประกาศ ณ วันที่ 20 กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๕

(ลงนาม) สุวิทย์ รัตนมณี

(นายสุวิทย์ รัตนมณี)

อธิบดีกรมป่าไม้

สำเนาถูกต้อง

(นายชนะศักดิ์ จันทาสุนเณ)
นักวิชาการป่าไม้ปฏิบัติการ

รายงานการสำรวจสภาพสวนป่าที่ปลูกโดยใช้งบประมาณของกรมป่าไม้
สวนป่า.....สังกัด สำนักจัดการทรัพยากรป่าไม้ที่.....
สำนักส่งเสริมการปลูกป่า

๑. สวนป่าแปลงที่จะมอบให้แก่องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ เป็นแปลงปลูกปี พ.ศ.
เนื้อที่.....ไร่ อยู่ในเขตป่า/ป่าสงวนแห่งชาติ.....
ตำบล.....อำเภอ.....จังหวัด.....
ตามแผนที่ที่แนบมาพร้อมนี้ ชนิดไม้ที่ปลูก.....
ระยะปลูก.....เมตร
๒. สวนป่าแปลงนี้เคยตัดสางขยายระยะมาแล้ว.....ครั้ง ตัดไม้ออกไปแล้ว จำนวน.....ต้น
ตัดฟันไม้ออกในทางวิชาการกรณีอื่นๆ.....ต้น
๓. อัตราการรอดตายของไม้ในสวนป่า.....เปอร์เซ็นต์ หรือประมาณ.....ต้น/ไร่
(ให้ทำการตรวจนับเปอร์เซ็นต์การรอดตายของไม้ในสวนป่า ตามหนังสือกรมป่าไม้ ที่ กษ ๐๗/๐๘/
๒๖๔๓๗ และ๒๖๔๓๘ ลงวันที่ ๑๘ กันยายน ๒๕๓๓) ขนาดความโตของไม้วัดรอบที่ระดับความสูง
๑.๓๐ เมตร เฉลี่ย.....เซนติเมตร ความสูงเฉลี่ย.....เมตร
๔. ลักษณะและคุณภาพของไม้.....
.....
.....
๕. สภาพความยากง่ายในการทำไม้ และการคมนาคม.....
.....
.....
๖. ความต้องการใช้ไม้ และลักษณะการใช้ประโยชน์ไม้ในท้องถิ่น.....
.....
.....
๗. ข้อมูลอื่นๆ ที่เห็นว่าเกี่ยวข้องหรือเป็นประโยชน์ต่อกิจการสวนป่าของรัฐบาล.....
.....
.....

๘. ปัญหาและอุปสรรค ตลอดจนข้อคิดเห็น.....

.....
.....
.....

(ลงนาม).....

(.....)

ตำแหน่ง (หัวหน้าสวนป่าหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ผู้สำรวจ)

...../...../.....

ความเห็น.....

.....
.....
.....

(ลงนาม).....

(.....)

ตำแหน่ง (ผู้อำนวยการสำนักจัดการทรัพยากรป่าไม้ท้องที่

หรือผู้อำนวยการสำนักส่งเสริมการปลูกป่า)

...../...../.....

บันทึกการมอบสวนป่าที่ปลูกโดยใช้งบประมาณของกรมป่าไม้

บันทึกฉบับนี้ทำขึ้น ณ.....

เมื่อวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....เพื่อเป็นหลักฐานแสดงว่า

กรมป่าไม้โดย (สำนักจัดการทรัพยากรป่าไม้ที่.....หรือผู้อำนวยการสำนักส่งเสริมการปลูกป่า)

ได้ทำการมอบสวนป่า (ชื่อสวนป่า).....สังกัด (สำนักจัดการทรัพยากรป่าไม้ที่.....หรือสำนักส่งเสริมการปลูกป่า).....ให้แก่ องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ โดย.....เป็นผู้รับมอบ สำหรับสวนป่าที่รับมอบ มีรายละเอียดดังนี้

๑. สวนป่า (ชื่อสวนป่า).....แปลงปลูกปี พ.ศ.....

เนื้อที่.....ไร่ อยู่ในเขตป่าป่าสงวนแห่งชาติ..... ตำบล.....อำเภอ.....จังหวัด..... ตามแผนที่มาตราส่วน.....ท้ายบันทึกนี้

๒. ชนิดไม้ที่ปลูก.....

ระยะปลูก.....เมตร สวนป่าแปลงนี้เคยตัดสงขยา ระยะมาแล้ว.....ครั้ง ตัดไม้ออกไปแล้ว จำนวน.....ต้น ตัดฟันไม้ออกในทางวิชาการกรณีอื่นๆ.....ต้น

๓. อัตราการรอดตายของไม้ในสวนป่า.....เปอร์เซ็นต์ หรือประมาณ.....ต้นไว้

ขนาดความโตของไม้วัดรอบที่ระดับความสูง ๑.๓๐ เมตร เฉลี่ย.....เซนติเมตร ความสูงเฉลี่ย.....เมตร

๔. รายละเอียดอื่น.....

องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้จะดูแลรักษาและใช้ประโยชน์สวนป่าที่รับมอบ ตลอดจนการปลูกป่าทดแทน ตามระเบียบกรมป่าไม้กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ การให้องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ดูแลรักษาและใช้ประโยชน์สวนป่าที่ปลูกโดยใช้งบประมาณของกรมป่าไม้ พ.ศ.

บันทึกนี้ได้ทำขึ้นเป็น ๔ ฉบับ มีข้อความอย่างเดียวกัน ทั้งสองฝ่ายได้อ่านเข้าใจข้อความโดยละเอียดตลอดแล้ว จึงได้ลงลายมือชื่อไว้เป็นสำคัญต่อหน้าพยาน เพื่อเก็บไว้เป็นหลักฐานฝ่ายละ ๑ ฉบับ เก็บไว้ที่กรมป่าไม้ ๑ ฉบับ และเก็บไว้ที่องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ ๑ ฉบับ

(ลงชื่อ).....ผู้มอบ

(.....)

ตำแหน่ง.....

(ลงชื่อ).....ผู้รับมอบ

(.....)

ตำแหน่ง.....

(ลงชื่อ).....พยาน

(.....)

ตำแหน่ง.....

(ลงชื่อ).....พยาน

(.....)

ตำแหน่ง.....

แผนการตัดสางขยายระยะไม้ในสวนป่า.....

๑. สวนป่าแปลงที่จะทำการตัดสางขยายระยะเป็นสวนป่าที่องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ รับมอบไปจาก
กรมป่าไม้ ตามบันทึกการมอบสวนป่าที่ปลูกโดยงบประมาณของกรมป่าไม้ เมื่อวันที่.....เดือน
.....พ.ศ.....แปลงปลูกปี พ.ศ.....เนื้อที่.....ไร่ อยู่ในเขตป่าป่าสงวนแห่งชาติ
.....ตำบล.....อำเภอ.....จังหวัด.....
ตามแผนที่ที่แนบมาพร้อมนี้ ชนิดไม้ที่ปลูก.....ระยะปลูก.....เมตร
๒. สวนป่าแปลงนี้เคยตัดสางขยายระยะมาแล้ว.....ครั้ง ตัดไม้ออกไปแล้ว จำนวน.....ต้น
ตัดฟันไม้ออกในทางวิชาการกรณีอื่นๆ.....ต้น ปัจจุบันสวนป่ามีไม้เหลืออยู่
ประมาณ.....ต้นไร่ การตัดสางขยายระยะครั้งนี้จะดำเนินการโดยวิธี.....เนื้อที่.....ไร่
(ถ้าทำการตัดสางขยายระยะเป็นบางส่วน ให้แสดงบริเวณที่จะตัดสางขยายระยะไว้ในแผนที่ตาม
ข้อ ๑ ด้วย) จะทำการตัดสางขยายระยะไม้ออก ประมาณ.....ต้นไร่ และได้ทำการ
สุ่มตรวจวัดไม้ จำนวน ๕ เปอร์เซ็นต์ ของพื้นที่ ไม้จำนวน.....ต้น แยกเป็นชั้น
ขนาดต่างๆ ตามบัญชี ดังนี้

ชั้นความสูง (เมตร)	ชั้นความโตวัดรอบที่ ๑.๓๐ เมตร (ซม.)															รวม	
	๒๐ ท ท	๒๑ -	๒๑ -	๒๑ -	๒๑ -	๒๑ -	๒๑ -	๒๑ -	๒๑ -	๒๑ -	๒๑ -	๒๑ -	๒๑ -	๒๑ -	๒๑ -		เกิน ๑๕๐ ขึ้นไป
๑-๕																	
๖-๑๐																	
๑๑-๑๕																	
๑๖-๒๐																	
๒๑-๒๕																	
เกิน ๒๕ ขึ้นไป																	
รวม																	

๓. ลักษณะและคุณภาพของไม้.....
.....
.....

๔. การนำไม้ไปใช้ประโยชน์.....
.....
.....

๕. ข้อมูลอื่นๆ ที่เห็นว่าเกี่ยวข้องหรือเป็นประโยชน์ต่อกิจการสวนป่าของรัฐบาล.....
.....
.....

(ลงนาม).....

(.....)

หัวหน้าสวนป่า.....

...../...../.....

ความเห็น.....
.....
.....
.....

(ลงนาม).....

(.....)

ผู้จัดการสำนักส่งเสริมและพัฒนาไม้เศรษฐกิจท้องถิ่น.....

...../...../.....

วิธีการตัดสางขยายระยะ

๑. การตัดสางขยายระยะแบบ Mechanical thinning เป็นการตัดไม้เป็นแถวหรือต้นเว้นต้น โดยไม้ค้ำถึงลักษณะของเรือนยอด วิธีนี้เป็นวิธีที่ง่ายและใช้กับการตัดสางขยายระยะครั้งแรก ซึ่งต้นไม้ยังมีการเจริญเติบโตไม่มากนัก และมีขนาดโตไล่เลี่ยกัน

๒. การตัดสางขยายระยะแบบ Low thinning เป็นการตัดสางขยายระยะจากเบื้องล่าง โดยตัดไม้ที่มีลักษณะที่เลวที่สุดออกก่อน เช่น พวกที่ถูกคบบัง เป็นโรค ฯลฯ หลังจากนั้นจึงพิจารณาตัดไม้พวกที่มีลักษณะสูงขึ้น

๓. การตัดสางขยายระยะแบบ Crown thinning เป็นการตัดสางขยายระยะจากเบื้องบนลงมา โดยพิจารณาตัดไม้ที่มีเรือนยอดเด่นและนำไปใช้ประโยชน์ได้ก่อน วิธีนี้จะมุ่งตัดไม้เด่น และไม้รองเพื่อเปิดช่องว่างให้แก่ต้นไม้ที่เหลือเอาไว้ เพื่อเร่งการเจริญเติบโตและเป็นการเพิ่มพูนรายได้อีกทางหนึ่ง

๔. การตัดสางขยายระยะแบบเลือกตัด (Selection thinning) เป็นการตัดสางขยายระยะไม้ที่มีเรือนยอดเด่นแต่มีลักษณะทราม หรือมีเรือนยอดเด่นโดดเดี่ยวเหนือไม้อื่นออก เพื่อเปิดโอกาสให้ไม้ที่มีเรือนยอดต่ำกว่า ซึ่งมีอยู่เป็นจำนวนมากเจริญเติบโตได้เต็มที่

๕. การตัดสางขยายระยะแบบผสมผสาน (Integrated thinning) เป็นการรวมวิธีการต่างๆ มาใช้กับสวนป่าที่มีการเจริญเติบโตไม่ค่อยสม่ำเสมอ

แผนการทำไม้ในสวนป่า.....

๑. สวนป่าแปลงที่จะทำการตัดออกหมด เป็นสวนป่าที่องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ รับมอบไปจากกรมป่าไม้ ตามบันทึกการมอบสวนป่าที่ปลูกโดยงบประมาณของกรมป่าไม้ เมื่อวันที่.....เดือน..... พ.ศ.....แปลงปลูกปี พ.ศ.....เนื้อที่.....ไร่ อยู่ในเขตป่า/ป่าสงวนแห่งชาติตำบล.....อำเภอ.....จังหวัด.....ตามแผนที่ที่แนบมาพร้อมนี้ ชนิดไม้ที่ปลูก.....ระยะปลูก.....เมตร
๒. สวนป่าแปลงนี้เคยตัดสางขยายระยะมาแล้ว.....ครั้ง ตัดไม้ออกไปแล้ว จำนวน.....ต้น ตัดฟันไม้ออกในทางวิชาการกรณีอื่นๆ.....ต้น ปัจจุบันสวนป่ามีไม้เหลืออยู่ ประมาณ.....ต้นไว้ และได้ทำการสุ่มตรวจวัดไม้ จำนวน ๕ เปอร์เซ็นต์ ของพื้นที่ มีไม้จำนวน.....ต้น แยกเป็นชั้นขนาดต่างๆ ตามบัญชี ดังนี้

ชั้นความสูง (เมตร)	ชั้นความโตวัดรอบที่ ๑.๓๐ เมตร (ซม.)														รวม
	๒๐	๒๑	๒๒	๒๓	๒๔	๒๕	๒๖	๒๗	๒๘	๒๙	๓๐	๓๑	๓๒	๓๓	
	ก	ข	ค	ง	จ	ฉ	ช	ซ	ด	ด	ด	ด	ด	ด	
๑-๔															
๖-๑๐															
๑๑-๑๕															
๑๖-๒๐															
๒๑-๒๕															
เกิน ๒๕ ขึ้นไป															
รวม															

๓. ลักษณะและคุณภาพของไม้.....
.....
.....

๔. การนำไม้ไปใช้ประโยชน์.....
.....
.....

๕. ข้อมูลอื่นๆ ที่เห็นว่าเกี่ยวข้องหรือเป็นประโยชน์ต่อกิจการสวนป่าของรัฐบาล.....
.....
.....

(ลงนาม).....

(.....)

หัวหน้าสวนป่า.....

...../...../.....

ความเห็น.....
.....
.....
.....

(ลงนาม).....

(.....)

ผู้จัดการสำนักส่งเสริมและพัฒนาไม้เศรษฐกิจท้องถิ่น.....

...../...../.....

รายงานผลการทำไม้และจำหน่ายไม้ในสวนป่า.....

๑. สวนป่าแปลงที่จำหน่ายไม้เป็นสวนป่าที่องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้รับมอบไปจากกรมป่าไม้ ตามบันทึก
การมอบสวนป่าที่ปลูกโดยงบประมาณของกรมป่าไม้ เมื่อวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....
เป็นการทำไม้ออกจากสวนป่าเนื่องจาก.....
(ตัดสายขยายระยะ ตัดออกหมด หรือกรณีอื่นๆ).....
แปลงปลูกปี พ.ศ.....เนื้อที่.....ไร่ อยู่ในเขตป่าป่าสงวนแห่งชาติ.....
.....ตำบล.....อำเภอ.....จังหวัด.....
ชนิดไม้ที่ปลูก.....ระยะปลูก.....เมตร
๒. องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ทำไม้ออก จำนวน.....ต้น ตัดทอนได้.....ท่อน
ปริมาตร.....ลูกบาศก์เมตร แยกเป็นไม้ขนาดต่างๆ ตามบัญชี ดังนี้

ชั้นความสูง (เมตร)	ชั้นความโตวัดรอบที่ ๑.๓๐ เมตร (ซม.)															รวม
	๒๐ ท	๒๑ ท	๓๑ ท	๔๑ ท	๕๑ ท	๖๑ ท	๗๑ ท	๘๑ ท	๙๑ ท	๑๐๑ ท	๑๑๑ ท	๑๒๑ ท	๑๓๑ ท	๑๔๑ ท	เกิน ๑๕๐ ขึ้นไป	
๑-๕																
๖-๑๐																
๑๑-๑๕																
๑๖-๒๐																
๒๑-๒๕																
เกิน ๒๕ ขึ้นไป																
รวม																

๓. ลักษณะและคุณภาพของไม้.....
.....

๔. ได้จำหน่ายไม้ให้แก่องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ ไม้.....

ในอัตรา..... เท่าค่าภาคหลวง ไม้.....

ในอัตรา..... เท่าค่าภาคหลวง และได้เรียกเก็บเงินในการจำหน่ายไม้ไว้แล้ว เป็นจำนวน

ทั้งสิ้น..... บาท ตามสำเนาใบเสร็จรับเงิน เล่มที่..... เลขที่.....

ลงวันที่..... เดือน..... พ.ศ..... ที่แนบมาพร้อมนี้ ได้รับเงินค่าตอบแทน

ในอัตรา..... เท่าค่าภาคหลวง เป็นจำนวนเงินทั้งสิ้น..... บาท

และได้นำเงินส่งคลังจังหวัด..... ตาม.....

๕. ข้อมูลอื่นๆ.....
.....
.....
.....

(ลงนาม).....

(.....)

ผู้อำนวยการส่วนส่งเสริมการปลูกป่า (สำนักจัดการทรัพยากรป่าไม้ที่.....
หรือสำนักส่งเสริมการปลูกป่า)

สำเนา

ที่ กษ 0710.205/ 3265

กรมป่าไม้

61 ถนนพหลโยธิน กทม.10900

17 กุมภาพันธ์ 2541

เรื่อง ระเบียบกรมป่าไม้ว่าด้วยการใช้ประโยชน์ส่วนป่าที่ปลูกตามเงื่อนไขสัมปทานทำไม้
ซึ่งปลูกไม้ที่มีใช้ไม้หวงห้าม พ.ศ. 2541

เรียน ป่าไม้เขตทุกเขต

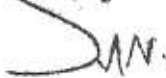
สิ่งที่ส่งมาด้วย ระเบียบกรมป่าไม้ว่าด้วยการใช้ประโยชน์ส่วนป่าที่ปลูกตามเงื่อนไขสัมปทานทำไม้
ซึ่งปลูกไม้ที่มีใช้ไม้หวงห้าม พ.ศ. 2541

ด้วยกรมป่าไม้ได้พิจารณาตรวจร่างระเบียบกรมป่าไม้ว่าด้วยการใช้ประโยชน์ส่วนป่าที่ปลูกตาม
เงื่อนไขสัมปทานทำไม้ ซึ่งปลูกไม้ที่มีใช้ไม้หวงห้าม พ.ศ.2541 ขึ้นใช้ปฏิบัติ ตามสำเนาระเบียบกรมป่าไม้
ที่ได้แนบมาพร้อมนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและถือปฏิบัติต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

สำเนาถูกต้อง

(ลงนาม) สติชัย สวินทร

(นางวราภร หล่อจิตต์เสียง)

(นายสติชัย สวินทร)

นักวิชาการป่าไม้ 7 ว

อธิบดีกรมป่าไม้

สำนักส่งเสริมการปลูกป่า

โทร. 5614292-3 ต่อ 515

โทรสาร 5795292

ที่ กษ 0710.205/3266

กรมป่าไม้

61 ถนนพหลโยธิน กทม.10900

17 กุมภาพันธ์ 2541

เรื่อง ระเบียบกรมป่าไม้วาดำด้วยการ ใช้ประโยชน์สวนป่าที่ปลูกตามเงื่อนไขสัมปทานทำไม้
ซึ่งปลูกไม้ที่มีใช้ไม้หวงห้าม พ.ศ. 2541

เรียน ผู้ว่าราชการจังหวัดทุกจังหวัด

สิ่งที่ส่งมาด้วย ระเบียบกรมป่าไม้วาดำด้วยการ ใช้ประโยชน์สวนป่าที่ปลูกตามเงื่อนไขสัมปทานทำไม้
ซึ่งปลูกไม้ที่มีใช้ไม้หวงห้าม พ.ศ. 2541

กรมป่าไม้ขอส่งสำเนาหนังสือกรมป่าไม้ ที่ กษ 0710.205/3265 ลงวันที่ 17
กุมภาพันธ์ 2541 เรื่อง ระเบียบกรมป่าไม้วาดำด้วยการ ใช้ประโยชน์สวนป่าที่ปลูกตามเงื่อนไขสัมปทาน
ทำไม้ ซึ่งปลูกไม้ที่มีใช้ไม้หวงห้าม พ.ศ. 2541 พร้อมด้วยสำเนาระเบียบกรมป่าไม้วาดำด้วยการ ใช้
ประโยชน์สวนป่าที่ปลูกตามเงื่อนไขสัมปทานทำไม้ ซึ่งปลูกไม้ที่มีใช้ไม้หวงห้าม พ.ศ. 2541 มาเพื่อ
โปรดทราบ และส่งเจ้าหน้าที่ถือปฏิบัติต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(นายสถิตย์ สวินทร)

อธิบดีกรมป่าไม้

สำนักส่งเสริมการปลูกป่า

โทร. 5614292-3 ต่อ 515

โทรสาร 5795292

ระเบียบกรมป่าไม้

ว่าด้วยการใช้ประโยชน์ส่วนป่าที่ปลูกตามเงื่อนไขสัมปทานทำไม้

ซึ่งปลูกไม้ทมิใช้ไม้หวงห้าม

พ.ศ. 2541

ตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 3 มีนาคม 2535 และมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 9 มีนาคม 2536 อนุมัติให้องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ใช้ประโยชน์ส่วนป่าที่ปลูกตามเงื่อนไขสัมปทานทำไม้ ซึ่งไม่อยู่ในเขตอนุรักษ์ และอนุมัติให้บริษัท ไม้อัดไทย จำกัด ใช้ประโยชน์ส่วนป่าที่ปลูกตามเงื่อนไขสัมปทานทำไม้ ซึ่งไม่อยู่ในเขตอนุรักษ์ และตามบันทึกข้อตกลงเรื่องการ ใช้ประโยชน์ส่วนป่าที่ปลูกตามเงื่อนไขสัมปทานทำไม้ระหว่างกรมป่าไม้กับองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ และระหว่างกรมป่าไม้กับบริษัท ไม้อัดไทย จำกัด ลงวันที่ 8 มิถุนายน 2538 กำหนดการใช้ประโยชน์ไม้ในส่วนป่าที่ปลูกตามเงื่อนไขสัมปทานทำไม้ซึ่งปลูกไม้ทมิใช้ไม้หวงห้าม ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่กรมป่าไม้กำหนด อธิบดีกรมป่าไม้จึงออกระเบียบปฏิบัติไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ 1. ระเบียบนี้เรียกว่า "ระเบียบกรมป่าไม้ว่าด้วยการใช้ประโยชน์ส่วนป่าที่ปลูกตามเงื่อนไขสัมปทานทำไม้ ซึ่งปลูกไม้ทมิใช้ไม้หวงห้าม พ.ศ. 2541"

ข้อ 2. ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 17 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2541 เป็นต้นไป

ข้อ 3. บรรดาระเบียบ ข้อบังคับ และคำสั่งอื่นใดที่กำหนดไว้แล้วในระเบียบนี้ หรือซึ่งขัดหรือแย้งกับระเบียบนี้ ให้ใช้ระเบียบนี้แทน

ข้อ 4. ในระเบียบนี้

"ส่วนป่า" หมายความว่า ส่วนป่าที่ปลูกตามเงื่อนไขสัมปทานทำไม้ ซึ่งปลูกไม้ทมิใช้ไม้หวงห้ามและไม่อยู่ในเขตอนุรักษ์

ข้อ 5. การใช้ประโยชน์ไม้ในส่วนป่า

5.1 การทำไม้ออกจากส่วนป่าให้ใช้วิธีตัดหมด

5.2 การตัดรามีที่จะทำออกจากส่วนป่า ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตรา ต. บร. ปีย่อที่โคนต้นและตรงที่สูงจากพื้นดินประมาณ 1.30 ม. สำหรับไม้ที่มีขนาดความโตวัดรอบตั้งแต่ 30 ซม. ขึ้นไป (วัดที่สูงจากพื้นดิน 1.30 ม.) ให้ตัวเลขเรียงควบคู่กับการตัดราดังกล่าวทุกต้น ยกเว้นการทำไม้ตามข้อ 5.3

5.3 สำหรับไม้บางชนิดที่มีรอบตัดพ้องกัน เช่น ยูคาลิปตัส กระจับปี่ กระจับป้งค์ สันประติพัทธ์ มะฮอกกานี หรือพันธุ์ไม้อื่น ๆ ที่มีถิ่นกำเนิดจากต่างประเทศ ให้ทำไม้ออกตามกำลังผลิต โดยไม่ต้องตัดรา การหากล้างผลิตไม้ในสวนป่า ให้ป่าไม้เขตดำเนินการตามแนวทางปฏิบัติที่กรมป่าไม้ กำหนดไว้

ข้อ 6. การขายไม้ที่ทำออกจากสวนป่า ให้ขายแก่องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ หรือบริษัท ไม้อัดไทย จำกัด ในอัตรา 2 เท่าของผลผลิตไม้ ตามกฎกระทรวงฉบับที่ 1221 (พ.ศ.2531) ออกตาม ความในพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ.2507 สำหรับไม้ที่ทำออกตาม ข้อ 5.3 การคำนวณราคา ขายไม้ให้ถือตามกำลังผลิตที่ประเมินไว้

ข้อ 7. พื้นที่สวนป่าแปลงที่ได้ทำไม้ออกแล้ว ให้องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ หรือบริษัท- ไม้อัดไทย จำกัด ขออนุญาตปลูกสร้างสวนป่าตามมาตรา 20 แห่งพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507

ข้อ 8. ให้อธิบดีกรมป่าไม้รักษาการตามระเบียบนี้ และมีอำนาจตีความวินิจฉัยปัญหาเกี่ยวกับการปฏิบัติตามระเบียบนี้ คำวินิจฉัยของอธิบดีกรมป่าไม้ให้เป็นที่สุด

ประกาศ ณ วันที่ 17 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2541

สำเนาถูกต้อง

(นางวราภ หนองจิกเสีียง)

นักวิชาการป่าไม้ 7 จ

(ลงนาม) สติชัย สวินทร
(นายสติชัย สวินทร)
อธิบดีกรมป่าไม้

ที่ กษ 0710.205/ 28334

กรมป่าไม้

61 ถนนพหลโยธิน กทม.10900

3 ธันวาคม 2541

เรื่อง แนวทางปฏิบัติตามระเบียบกรมป่าไม้ว่าด้วยการใช้ประโยชน์ส่วนป่าที่ปลูกตามเงื่อนไขสัมปทาน
ทำไม้ ซึ่งปลูกไม้ที่มีใช้ไม้หวงห้าม พ.ศ. 2541

เรียน ผู้ว่าราชการจังหวัดทุกจังหวัด

สิ่งที่ส่งมาด้วย สำเนาหนังสือกรมป่าไม้ จำนวนมาก ที่ กษ 0710.205/ 28333 ลงวันที่ 3
ธันวาคม 2541

กรมป่าไม้ขอส่งสำเนาหนังสือกรมป่าไม้ จำนวนมาก ที่ กษ 0710.205/ 28333

ลงวันที่ 3 ธันวาคม 2541 เรื่อง แนวทางปฏิบัติตามระเบียบกรมป่าไม้ว่าด้วยการใช้ประโยชน์
ส่วนป่าที่ปลูกตามเงื่อนไขสัมปทานทำไม้ ซึ่งปลูกไม้ที่มีใช้ไม้หวงห้าม พ.ศ. 2541 มาเพื่อโปรดทราบ
และสั่งเจ้าหน้าที่ปฏิบัติ ทั้งนี้ เป็นการต่อเนื่องหนังสือกรมป่าไม้ ที่ กษ 0710.205/3266 ลงวันที่
17 กุมภาพันธ์ 2541

ขอแสดงความนับถือ

(นายปลอดประสพ สุรัสวดี)

อธิบดีกรมป่าไม้

สำนักส่งเสริมการปลูกป่า

โทร. 5614292-3 ต่อ 515

โทรสาร 5795292

สำเนา

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ กรมป่าไม้ สำนักส่งเสริมการปลูกป่า โทร. 5614292-3 ต่อ 515

ที่ กษ 0710.205/ 28533 วันที่ 3 ธันวาคม 2541

เรื่อง แนวทางปฏิบัติตามระเบียบกรมป่าไม้ว่าด้วยการใช้ประโยชน์ส่วนป่าที่ปลูกตามเงื่อนไขสัมปทานทำไม้ ซึ่งปลูกไม้ที่มีใช้ไม้หวงห้าม พ.ศ. 2541

เรียน ป่าไม้เขตทุกเขต

ตามหนังสือกรมป่าไม้ ที่ กษ 0710.205/3265 ลงวันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2541 ส่งสำเนา ระเบียบกรมป่าไม้ว่าด้วยการใช้ประโยชน์ส่วนป่าที่ปลูกตามเงื่อนไขสัมปทานทำไม้ ซึ่งปลูกไม้ที่มีใช้ไม้หวงห้าม พ.ศ. 2541 แจกให้เขตทราบและถือปฏิบัติแล้ว นั้น

กรมป่าไม้ได้ตรวจสอบและพิจารณาแล้วขอเรียนว่า ระเบียบกรมป่าไม้ดังกล่าวกำหนดขึ้น โดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 19 แห่งพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 การทำไม้ออกเป็น การค้าในนามพนักงานเจ้าหน้าที่ ดังนั้น เพื่อให้การปฏิบัติตามระเบียบนี้เป็นไปในแนวทางเดียวกัน กรมป่าไม้จึงกำหนดแนวทางปฏิบัติตามระเบียบกรมป่าไม้ว่าด้วยการใช้ประโยชน์ส่วนป่าที่ปลูกตามเงื่อนไขสัมปทานทำไม้ ซึ่งปลูกไม้ที่มีใช้ไม้หวงห้าม พ.ศ. 2541 ดังนี้

1. เมื่อองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ หรือบริษัท ไม้อัด ไทย จำกัด ประสงค์จะดำเนินการ ทำไม้ออกจากส่วนป่าแปลงใด ก็ให้ยื่นเรื่อง เสนอแผนการทำไม้ต่อป่าไม้เขตท้องที่พิจารณา โดยไม่ต้อง จัดทำแผนการทำไม้ เสนอกรมป่าไม้พิจารณาอีกแต่อย่างใด
2. ป่าไม้เขตท้องที่เมื่อได้รับเรื่องจากองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ หรือบริษัท ไม้อัด ไทย จำกัด แล้ว ให้ส่งเรื่องต่อที่เขตป่าไม้พิจารณาว่าควรพิจารณาผลิตไม้ในส่วนป่าที่จะขอทำออก
3. เมื่อทราบผลพิจารณาพิจารณาแล้วส่งผลิตแล้ว ให้คำนวณเป็นค่าขายไม้ตามอัตราที่กำหนดไว้ในระเบียบ แล้วแจ้งให้องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ หรือบริษัท ไม้อัด ไทย จำกัด ทราบ และนำเงินมาชำระที่สำนักงานป่าไม้เขต เมื่อได้รับเงินค่าขายไม้แล้ว ให้แจ้งป่าไม้จังหวัดท้องที่ทราบด้วย เงินที่ได้รับจากการขายไม้ให้นำส่งคลังเป็นรายได้แผ่นดิน
4. ให้ป่าไม้เขตแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ออกไปทำการควบคุมการทำไม้ออกจากส่วนป่าขององค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ หรือบริษัท ไม้อัด ไทย จำกัด

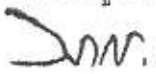
5. หลังจากชำระเงินค่าขายไม้ให้กับป่าไม้เขตท้องที่แล้ว องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ หรือบริษัท ไม้อุตสาหกรรม จำกัด ก็สามารถเข้าดำเนินการทำไม้ออกจากสวนป่าได้ โดยอยู่ในความควบคุมของ พนักงานเจ้าหน้าที่ (ตามข้อ 4.) และให้นำใบเสร็จรับเงินค่าขายไม้เป็นหลักฐาน ในการขอใบเบิกทาง กับจังหวัดเพื่อนำไม้เคลื่อนที่ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อทราบและถือปฏิบัติ

(ลงนาม) ปลอดประสพ สุรัสวดี

(นายปลอดประสพ สุรัสวดี)
อธิบดีกรมป่าไม้

สำเนาถูกต้อง

(นางวารากร หล่อจิตต์เสียง)

นักวิชาการป่าไม้ 7 ว

~~.....~~ ~~.....~~ ~~.....~~ ~~.....~~

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

~~.....~~ ~~.....~~ ~~.....~~ ~~.....~~ ~~.....~~ ~~.....~~ ~~.....~~ ~~.....~~

.....
.....
.....
.....

.....
.....
.....
.....

.....
.....
.....
.....

.....
.....
.....
.....

~~.....~~ ~~.....~~ ~~.....~~ ~~.....~~

.....
.....
.....
.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

1. Introduction (10%)

2. Background (10%)

3. Methodology (10%)

4. Results (10%)

5. Discussion (10%)

6. Conclusion (10%)

7. References (10%)

8. Appendix (10%)

9. Summary (10%)

10. Final Remarks (10%)

11. Conclusion (10%)

12. References (10%)

13. Appendix (10%)

14. Summary (10%)

15. Final Remarks (10%)

16. Conclusion (10%)

17. References (10%)

18. Appendix (10%)

Figure 1	Figure 2	Figure 3	Figure 4	Figure 5
<p>Figure 1: A line graph showing a steady increase in values over time. The x-axis is labeled 'Year' and the y-axis is labeled 'Value'. The data points are connected by a solid line.</p>	<p>Figure 2: A line graph showing a steady increase in values over time. The x-axis is labeled 'Year' and the y-axis is labeled 'Value'. The data points are connected by a solid line.</p>	<p>Figure 3: A line graph showing a steady increase in values over time. The x-axis is labeled 'Year' and the y-axis is labeled 'Value'. The data points are connected by a solid line.</p>	<p>Figure 4: A line graph showing a steady increase in values over time. The x-axis is labeled 'Year' and the y-axis is labeled 'Value'. The data points are connected by a solid line.</p>	<p>Figure 5: A line graph showing a steady increase in values over time. The x-axis is labeled 'Year' and the y-axis is labeled 'Value'. The data points are connected by a solid line.</p>

The first part of the document discusses the importance of maintaining accurate records of all transactions. It emphasizes that every entry, no matter how small, should be recorded to ensure the integrity of the financial statements. This includes recording both income and expenses, as well as any transfers between accounts.

The second part of the document focuses on the classification of transactions. It explains how to distinguish between different types of income, such as interest, dividends, and capital gains, and how to categorize expenses into various functional areas like operating costs, depreciation, and taxes.

The third part of the document addresses the timing of transactions. It discusses the importance of recording transactions in the period in which they occur, rather than when the cash is received or paid. This is essential for matching revenues with the expenses that generated them.

The fourth part of the document covers the reconciliation of accounts. It provides a step-by-step guide to comparing the company's records with the bank statements and other external sources to identify and correct any discrepancies.

The fifth part of the document discusses the preparation of financial statements. It outlines the process of summarizing the recorded transactions into a balance sheet, income statement, and statement of cash flows, and provides tips for ensuring that these statements are accurate and consistent.

The sixth part of the document covers the final steps of the accounting cycle, including the closing of temporary accounts and the preparation of the final financial statements for the period.

1. Introduction

2. Methodology

3. Results

4. Conclusion

5. References

6. Appendix

7. Tables

8. Figures

9. Discussion

10. Summary

11. Future Work

12. Acknowledgements

13. Notes

14. References

15. Appendix

16. Tables

17. References

18. Appendix

19. Tables

20. Figures

21. References

22. Appendix

23. Tables

24. Figures

25. References

26. Appendix

27. Tables

28. Figures

29. References

30. Appendix

31. Tables

32. Figures

33. References

34. Appendix

35. Tables

36. Figures

37. References

38. Appendix

39. Tables

40. Figures

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ กรมป่าไม้ กองการอนุญาต โทร., โทรสาร 0 2579 9567
ที่ ทส 1602.4/ 13577 วันที่ 24 กรกฎาคม 2551
เรื่อง การปฏิบัติตามเงื่อนไขการอนุญาตเข้าทำประโยชน์ในเขตพื้นที่ป่าไม้

เรียน ผู้อำนวยการสำนักจัดการทรัพยากรป่าไม้ที่ 1-19

กรมป่าไม้ขอส่งสำเนาหนังสือกรมป่าไม้ถึงผู้ว่าราชการจังหวัดทุกจังหวัด ที่ ทส 1602.4/ 13576 ลงวันที่ 24 กรกฎาคม 2551 เรื่อง การปฏิบัติตามเงื่อนไขการอนุญาตเข้าทำประโยชน์ในเขตพื้นที่ป่าไม้ ตามเอกสารที่แนบมาพร้อมนี้ เรียนมาเพื่อทราบและพิจารณาดำเนินการในส่วนที่เกี่ยวข้องต่อไป

(นายสมชัย เพียรสถาพร)

อธิบดีกรมป่าไม้

สำเนา

ที่ ทส 1602.4/ 13576

กรมป่าไม้

61 ถนนพหลโยธิน เขตจตุจักร
กทม. 10900

24 กรกฎาคม 2551

เรื่อง การปฏิบัติตามเงื่อนไขการอนุญาตเข้าทำประโยชน์ในเขตพื้นที่ป่าไม้

เรียน ผู้ว่าราชการจังหวัดทุกจังหวัด

อ้างถึง หนังสือกรมป่าไม้ ส่วนที่ ๓๓ ที่ ทส 1602.4/479 ลงวันที่ 17 มกราคม 2548

- สิ่งที่ส่งมาด้วย
1. สำเนาหนังสือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ที่ นร 0601/236 ลงวันที่ 3 มีนาคม 2536
 2. สำเนาคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.256/2547 คดีหมายเลขแดงที่ อ.153/2548
 3. สำเนาหนังสือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ที่ นร 0901/1555 ลงวันที่ 9 ตุลาคม 2550

ตามหนังสือกรมป่าไม้ที่อ้างถึง ได้ส่งระเบียบกรมป่าไม้ ว่าด้วยการอนุญาตให้ใช้ประโยชน์ในเขตพื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2548 ซึ่งออกโดยอาศัยอำนาจตามความในมาตรา 13 ทวิ 16 17 18 และ 20 แห่งพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 เพื่อให้พนักงานเจ้าหน้าที่และผู้ที่เกี่ยวข้องถือเป็นแนวทางปฏิบัติต่อไป ความละเอียดแจ้งอยู่แล้ว นั้น

กรมป่าไม้ ขอเรียนเพิ่มเติม ดังนี้

1. เงื่อนไขแนบท้ายประกาศกรมป่าไม้ หรือหนังสืออนุญาต ตามระเบียบกรมป่าไม้ ว่าด้วยการอนุญาตให้ใช้พื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2530 ซึ่งออกโดยอาศัยอำนาจตามความในมาตรา 13 ทวิ 16 17 และ 20 แห่งพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 ระเบียบกรมป่าไม้ ว่าด้วยการอนุญาตให้เข้าทำประโยชน์หรืออยู่อาศัยภายในเขตป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2539 ซึ่งออกโดยอาศัยอำนาจตามความในมาตรา 16 แห่งพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 และระเบียบกรมป่าไม้ ว่าด้วยการอนุญาตให้ใช้พื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2548 ซึ่งออกโดยอาศัยอำนาจตามความในมาตรา 13 ทวิ 16 17 และ 20 แห่งพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 ได้กำหนดเงื่อนไขข้อ 2 ที่มีความทำนองเดียวกันว่า " ผู้รับอนุญาตต้องปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยป่าสงวนแห่งชาติ หรือกฎหมายว่าด้วยการป่าไม้ ตลอดจนกฎกระทรวง ข้อกำหนด ประกาศ ระเบียบ ข้อบังคับหรือเงื่อนไขซึ่งออกตามกฎหมายดังกล่าว ทั้งที่ใช้อยู่ในขณะนั้นและที่จะประกาศใช้ต่อไป "

2. สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ได้มีหนังสือ ที่ นร 0601/236 ลงวันที่ 3 มีนาคม 2536 แจ้งแนวทางปฏิบัติกรณีการอนุญาตให้เข้าทำประโยชน์ในเขตป่าสงวนแห่งชาติ ตามมาตรา 16 และมาตรา 20 แห่งพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 เพื่อการปลูกยางพาราหรือเพื่อการปลูกปาล์มน้ำมัน เมื่อผู้รับอนุญาตจะกรีดยางพาราหรือเก็บผลปาล์มน้ำมันที่ตนได้ปลูกขึ้น ผู้รับอนุญาตจะต้องเก็บหาของป่าตามมาตรา 15 แห่งพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 และจะต้องชำระเงินค่าภาคหลวงและค่าบำรุงป่า สำหรับของป่าตามกฎกระทรวงฉบับที่ 1221 (พ.ศ. 2531) รายละเอียดตามเอกสารสิ่งที่ส่งมาด้วย 1

3. ศาลปกครองสูงสุด ได้มีคำพิพากษาตามคดีหมายเลขดำที่ อ.256/2547 คดีหมายเลขแดงที่ อ.153/2548 พิพากษายืนตามศาลปกครองชั้นต้น กรณีที่จังหวัดชุมพร ได้แจ้งให้ผู้รับอนุญาตทุกรายทราบ เพื่อให้ยื่นเก็บหาของป่าตามมาตรา 15 แห่งพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 และต่อมาบริษัท สหไทยน้ำมันพืช จำกัด ผู้ได้รับอนุญาตให้เข้าทำประโยชน์ในเขตป่าสงวนแห่งชาติ ป่าดิบและป่าสลับ ท้องที่อำเภอท่าแซะ จังหวัดชุมพร เมื่อวันที่ 21,562.50 ไร่ เพื่อปลูกป่าส้ม น้ำมัน มีกำหนดระยะเวลา 30 ปี ตามความในมาตรา 16 แห่งพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 ตามหนังสืออนุญาตฯ เล่มที่ 44 ฉบับที่ 83 ลงวันที่ 6 มิถุนายน 2522 สิ้นอายุวันที่ 15 มิถุนายน 2552 ได้ยื่นฟ้องต่อศาลปกครองฟ้อง อธิบดีกรมป่าไม้และผู้ว่าราชการจังหวัดชุมพร ความสรุปว่า บริษัท สหไทยน้ำมันพืช จำกัด ได้ชำระค่าธรรมเนียมให้แก่ทางราชการในอัตราไร่ละ 50 บาทต่อ 30 ปี การที่ผู้ถูกฟ้องทั้งสองแจ้งให้ผู้รับอนุญาตยื่นคำขออนุญาตเก็บหาของป่า พร้อมต้องชำระค่าภาคหลวงและค่าบำรุงป่า สำหรับของป่า ตามมาตรา 15 แห่งพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 ไม่ชอบด้วยกฎหมายและไม่เป็นธรรมต่อผู้รับอนุญาต ศาลปกครองชั้นต้นได้พิจารณาเรื่องนี้แล้วมีความเห็นว่า ผู้ถูกฟ้องทั้งสองดำเนินการชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งเป็นการรักษาผลประโยชน์ของสาธารณะให้ยกเลิกคำฟ้องและให้ผู้ถูกฟ้องปฏิบัติตามกฎหมายกำหนดเกี่ยวกับการขออนุญาตเก็บหาของป่า ผู้รับอนุญาตได้ยื่นอุทธรณ์ต่อศาลปกครองสูงสุด และศาลปกครองสูงสุดได้วินิจฉัยแล้วมีความเห็นว่า ผู้ฟ้องนำเรื่องมาร้องทุกข์ต่อคณะกรรมการวินิจฉัยเกินกำหนด 90 วัน เป็นกรณีต้องห้ามมิให้คณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์รับไว้พิจารณา ตามมาตรา 20 (7) ประกอบกับมาตรา 23 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการกฤษฎีกา พ.ศ. 2522 และแม้ว่าต่อมาคดีจะได้โอนมายังศาลปกครองกลางตามมาตรา 103 วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 ศาลปกครองก็ไม่อาจรับคำฟ้องที่ไม่เข้าเงื่อนไขการร้องทุกข์ ตามพระราชกฤษฎีกา พ.ศ. 2522 ไว้พิจารณาเช่นเดียวกัน คดีนี้จึงเป็นคดีที่ศาลปกครองสูงสุดไม่อาจรับไว้พิจารณาได้ เมื่อผู้ฟ้องคดีไม่มีสิทธิ์ฟ้องคดีต่อศาลปกครองแล้วจึงไม่จำเป็นต้องพิจารณาในเนื้อหาแห่งคดี ที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้องนั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วยในผลพิพากษายืน รายละเอียดตามเอกสารสิ่งที่ส่งมาด้วย 2

4. สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ได้มีหนังสือ ที่ นร 0901/1555 ลงวันที่ 9 ตุลาคม 2550 แจ้งผลการวินิจฉัยกรณีการปลูกไม้ยืนต้นในเขตพื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติ สรุปได้ว่า กรณีที่บุคคลปลูกไม้ยืนต้น โดยได้รับอนุญาตให้ทำการปลูกสร้างสวนป่าหรือไม้ยืนต้น ตามมาตรา 20 แห่งพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2528 และบุคคลปลูกไม้ยืนต้นในที่ดินที่ได้รับอนุญาตให้เข้าทำประโยชน์หรืออยู่อาศัยในเขตป่าสงวนแห่งชาติ ตามมาตรา 16 แห่งพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2528 หรือกรณีบุคคลปลูกไม้ยืนต้นโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายและเจตนาอาศัยต้นไม้ที่ปลูกไว้เป็นหลักฐานในการยึดถือครอบครองที่ดินเมื่อเวลาไม้โตขึ้นโดยฝ่าฝืนมาตรา 54 แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช 2484 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2518 และมาตรา 14 แห่งพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2528 บุคคลผู้ปลูกไม้ยืนต้นทั้งสองกรณีจะเป็นเจ้าของในฐานะผู้มีกรรมสิทธิ์ในไม้ยืนต้นนั้น หรือไม่ เห็นว่า ป่าสงวนแห่งชาติเป็นสาธารณะสมบัติของแผ่นดิน ซึ่งไม่มีผู้ใดเป็นเจ้าของอันเป็นทรัพย์สินนอกพาณิชย์ตามมาตรา 143 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ไม้ยืนต้นที่ปลูกในที่ดินป่าสงวนแห่งชาติดังกล่าวจึงเป็นทรัพย์สินที่ติดกับที่ที่ดินป่าสงวนแห่งชาติ ไม่ดังกล่าวจึงเป็น "ไม้ในป่าสงวนแห่งชาติ" ซึ่งไม่มีผู้ใดเป็นเจ้าของ ดังนั้น กรณีของไม้ยืนต้นที่ปลูกโดยได้รับ

อนุญาตให้ทำการปลูกสร้างสวนป่าหรือไม้ยืนต้น ตามมาตรา 20 แห่งพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ และ ไม้ยืนต้นที่ปลูกในที่ดินที่ได้รับอนุญาตให้เข้าทำประโยชน์หรืออยู่อาศัยในเขตป่าสงวนแห่งชาติตามมาตรา 16 แห่งพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ หรือกรณีของการปลูกไม้ยืนต้นนั้นได้กระทำโดยฝ่าฝืนมาตรา 54 แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ฯ และมาตรา 14 แห่งพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ ต่างก็เป็นการปลูกไม้ยืนต้นในที่ดิน ที่เป็นสาธารณะสมบัติของแผ่นดิน ฉะนั้น เมื่อไม่ดังกล่าวเป็น "ไม้ในป่าสงวนแห่งชาติ" ซึ่งไม่มีผู้ใดเป็นเจ้าของ ไม้ยืนต้นที่ปลูกขึ้นไว้แต่อย่างใด ย่อมทำให้ไม่ดังกล่าวไม่เป็นกรรมสิทธิ์ของผู้ปลูก รายละเอียดตามเอกสาร สิ่งส่งมาด้วย 3

กรมป่าไม้ ได้พิจารณาแล้ว เห็นว่า เพื่อให้การดำเนินการอนุญาตให้เข้าทำประโยชน์ในเขต พื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติถูกต้องตามระเบียบและกฎหมาย จึงขอให้จังหวัดได้โปรดสั่งเจ้าหน้าที่ให้ดำเนินการ ดังนี้

1. แจ้งให้ผู้รับอนุญาตทุกรายมาจัดทำบันทึกรับทราบและยินยอมการปฏิบัติตามเงื่อนไขตาม ระเบียบกรมป่าไม้ ว่าด้วยการอนุญาตให้ใช้ประโยชน์พื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2548 ซึ่งออกโดยอาศัยอำนาจ ตามความในมาตรา 13 ทวิ 16 17 18 และ 20 แห่งพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507

2. ให้ผู้รับอนุญาตเพื่อการปลูกยางพาราหรือเพื่อการปลูกปาล์มน้ำมัน ยื่นคำขออนุญาตเก็บหา ของป่าตามมาตรา 15 แห่งพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 และชำระเงินค่าภาคหลวงและค่าบำรุงป่า สำหรับของป่าตามกฎหมายกระทรวงฉบับที่ 1221 (พ.ศ. 2531) เมื่อผู้รับอนุญาตจะกรีดยางพาราหรือเก็บผลปาล์ม น้ำมันที่ตนได้ปลูกขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและพิจารณาดำเนินการต่อไป ผลเป็นประการใด โปรดแจ้ง ให้กรมป่าไม้ทราบด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ลงนาม)

สมชัย เทียรสถาพร
(นายสมชัย เทียรสถาพร)
อธิบดีกรมป่าไม้

กองการอนุญาต

โทร., โทรสาร 0 2579 9567

สำเนาส่ง - ผู้อำนวยการสำนักจัดการทรัพยากรป่าไม้ที่ 1-19

สำเนาถูกต้อง

(นายประยุทธ เสียวยิ้ม)
นักวิชาการป่าไม้ 5

กบ. บันทึกการขอรับ
วันที่ ๑๗
วันที่ ๑๑ ๑๒ ๓๖

สำเนา

1929
8 ๑๑ ๓๖
112

ที่ นร 0601/ 236

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
ท่าช้างวังหน้า กรุงเทพฯ 10200

3 มีนาคม 2536

ฝ่ายกฎหมาย
วันที่ ๑๗
วันที่ 11 ๑๒ ๓๖

เรื่อง ทารือปัญหาข้อกฎหมายกรณีเก็บหาของป่าในเขตป่าสงวนแห่งชาติ

เรียน อธิบดีกรมป่าไม้

- อ้างถึง (1) หนังสือกรมป่าไม้ ที่ กษ 0707.02/35957 ลงวันที่ 23 พฤศจิกายน 2535
(2) หนังสือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ด่วนที่สุด ที่ นร 0601/ป 10565
ลงวันที่ 18 ธันวาคม 2535

สิ่งที่ส่งมาด้วย บันทึก เรื่อง การเก็บหาผลปาล์ม น้ำมัน และกรวดยางพารา
ในเขตป่าสงวนแห่งชาติ

ตามที่กรมป่าไม้ได้มีหนังสือตามที่อ้างถึง (1) ขอให้สำนักงานคณะกรรมการ
กฤษฎีกาให้ความเห็นในปัญหาข้อกฎหมาย ดังนี้

1) น้ำยางพารา-ผลปาล์ม ฯลฯ ที่เกิดขึ้นโดยผู้รับอนุญาตเข้าทำประโยชน์
ในเขตป่าสงวนแห่งชาติตามความในมาตรา 16 หรือมาตรา 20 แห่งพระราชบัญญัติ
ป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 จะเป็นของป่าตามพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ
พ.ศ. 2507 และพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช 2484 หรือไม่ อย่างไร

2) การกรวดยางพารา เก็บผลปาล์ม ฯลฯ ที่เกิดขึ้นโดยการลงทุนลงแรง
ของผู้รับอนุญาตเข้าทำประโยชน์ในเขตป่าสงวนแห่งชาติตามมาตรา 16 หรือมาตรา 20
แห่งพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 ผู้รับอนุญาตดังกล่าวจะต้องขออนุญาต
เก็บหาของป่าตามมาตรา 15 แห่งพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 โดย
ปฏิบัติตามกฎกระทรวง ฉบับที่ 1,107 (พ.ศ. 2528) ออกตามความในพระราชบัญญัติ
ป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 ว่าด้วยการเก็บหาของป่าในเขตป่าสงวนแห่งชาติ และ
ระเบียบที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งต้องเสียค่าภาคหลวงและค่าบำรุงป่าตามกฎกระทรวง
ฉบับที่ 1,221 (พ.ศ. 2531) ออกตามความในพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ
พ.ศ. 2507 หรือไม่ อย่างไร และสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาได้มีหนังสือตาม

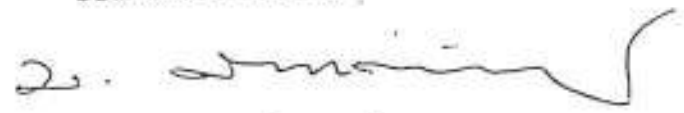
ที่อ้างถึง (2) ขอให้กรมป่าไม้ จัดตั้งผู้แทนไปชี้แจงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับปัญหาดังกล่าว
ถึงความจำเป็นแล้ว นั้น

บัดนี้ คณะกรรมการกฤษฎีกา(กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ 2) ได้พิจารณา
ปัญหาดังกล่าวข้างต้นแล้ว เห็นว่า ตามมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ
พ.ศ. 2507 คำว่า "ของป่า" หมายความว่า สิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นหรือมีอยู่ในป่า
ซึ่งหมายความถึงทุกสิ่งที่เกิดขึ้นหรือมีอยู่ในป่า ไม่ว่าจะเกิดขึ้นตามธรรมชาติหรือจากการ
ลงทุนลงแรงของมนุษย์ ซึ่งต่างจากคำว่า "ของป่า" ตามมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติ
ป่าไม้ พุทธศักราช 2484 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ 4)
พ.ศ. 2518 ที่หมายความว่า จะต้องเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นหรือมีขึ้นในป่าตามธรรมชาติเท่านั้น
และหากผู้รับอนุญาตตามมาตรา 16 และมาตรา 20 ประสงค์จะเก็บผลป่าไม้ น้ำมัน และ
กรีดขางนารที่ตนได้ปลูกขึ้น ก็จะต้องขออนุญาตเก็บหาของป่าตามมาตรา 15 แห่ง
พระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 รวมทั้งต้องเสียค่าภาคหลวงและค่าบำรุง
ป่าสำหรับของป่าตามที่กำหนดในกฎกระทรวงฯ

รายละเอียดของความเห็นปรากฏตามบันทึกที่ได้เสนอมานพร้อมหนังสือนี้
และในการพิจารณาเรื่องนี้ มีผู้แทนกระทรวงเกษตรและสหกรณ์(กรมป่าไม้) เป็นผู้ชี้แจง
ข้อเท็จจริง อนึ่ง สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาได้แจ้งผลการพิจารณาไปยัง
สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีเพื่อทราบตามระเบียบด้วยแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อทราบ

ขอแสดงความนับถือ

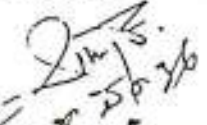
(นายไมตรี ต้นเต็มกพันธ์)

รองเลขาธิการฯ

ปฏิบัติราชการแทน เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

๑๐. กษ.๑

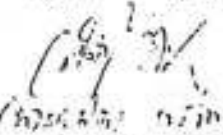
ดิฉัน กษ.๑

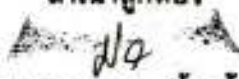
ร้อยตรี
(บรรณเสถียร รัชสกุล)

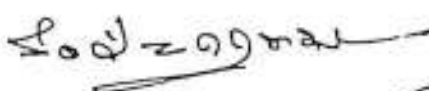

สำนักงานส่งเสริมการปฏิรูปที่ดิน
โทร. 2220 อ.ชัยภูมิ

โทรสาร 2241401

2263311-2

เจ้าพนักงาน

(นายประสิทธิ์ รัชสกุล)
กษ.๑

ชำนาญการ

(นายประยุทธ เสี่ยวิม)
นักวิชาการป่าไม้ 5

นายประยุทธ เสี่ยวิม
กษ.๑

สำเนา

(ค. ๒๒)

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

คดีหมายเลขดำที่ อ.๒๕๖/๒๕๔๗
คดีหมายเลขแดงที่ อ.๑๕๗/๒๕๔๘

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๔ เดือน พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๔๘

ระหว่าง	บริษัท สหไทยน้ำมันพืช จำกัด	ผู้ฟ้องคดี
	อธิบดีกรมป่าไม้ ที่ ๑ ผู้ว่าราชการจังหวัดชุมพร ที่ ๒	ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย (อุทธรณ์คำพิพากษา)

ผู้ฟ้องคดีเป็นอุทธรณ์คำพิพากษา ในคดีหมายเลขดำที่ ๗๘๓/๒๕๔๔ หมายเลขแดงที่ ๕๙๐/๒๕๔๗ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองกลาง) ซึ่งเป็นคดีที่โอนมาจากเรื่องที่ร้องทุกข์ต่อคณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์ ตามมาตรา ๑๐๓ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีได้รับอนุญาตให้เข้าทำประโยชน์ในเขตป่าสงวนแห่งชาติ ป่าดิบร้อนและป่าสลับ ท้องที่อำเภอท่าแซะ จังหวัดชุมพร ตามความในมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ จำนวนเนื้อที่ประมาณ

/๒๑,๕๖๒ ไร่...

สำเนาถูกต้อง

(นายประยุทธ เสียวยิ้ม)
นักวิชาการป่าไม้ 5

๒๑.๕๖๒ ไร่ เพื่อปลูกสร้างสวนปาล์มน้ำมัน มีกำหนดระยะเวลา ๓๐ ปี ตั้งแต่วันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๒๒ ถึงวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๒ ตามนโยบายของรัฐบาลที่จะอนุญาตให้เอกชน เข้าพัฒนาพื้นที่ป่าเสื่อมโทรมด้วยการปลูกพืชเศรษฐกิจ ผู้ฟ้องคดีได้เข้าทำประโยชน์ในที่ดิน โดยชำระเงินค่าธรรมเนียมหนังสืออนุญาต ต่อมา ประมาณปี พ.ศ. ๒๕๔๐ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือด่วนที่สุด ที่ ชพ ๐๐๓๗/๒๑๖๕๑ ลงวันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๐ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดี ทราบว่า ได้รับแจ้งจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า คณะกรรมการกฤษฎีกาได้พิจารณาให้ความเห็น ในปัญหาข้อกฎหมายว่า ของป่า ตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ หมายถึงว่า สิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในป่า ไม่ว่าจะเกิดขึ้นตามธรรมชาติหรือ จากการลงทุนลงแรงของมนุษย์ ดังนั้น ผู้ที่ได้รับอนุญาตเข้าทำประโยชน์ในเขตป่าสงวนแห่งชาติ ตามมาตรา ๖๖ แห่งพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ จะต้องขออนุญาตเก็บหาของป่า ตามมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติฉบับเดียวกัน รวมทั้งต้องชำระค่าภาคหลวง และค่าบำรุงป่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีไปยื่นคำขอรับใบอนุญาตเก็บหาของป่า ผลปาล์มน้ำมันก่อนนายอำเภอห้องที่ภายในกำหนด ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับแจ้ง ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ตนเป็นผู้มีสิทธิโดยชอบในการเก็บผลปาล์มน้ำมัน เนื่องจากได้ลงทุนพัฒนาพื้นที่ดินและ บำรุงรักษาด้วยทุนทรัพย์ของตนเอง จึงได้ยื่นหนังสือลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๔๐ ขอให้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ทบทวนหนังสือดังกล่าว โดยให้เหตุผลว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ลงทุนพัฒนาที่ดิน พร้อมทั้งปลูกและบำรุงรักษาดันปาล์มด้วยทุนทรัพย์ของตน หากใช่เป็นการเก็บหาของป่า จึงไม่ควรต้องขออนุญาตเก็บหาของป่าและไปถือชำระค่าภาคหลวงตลอดจนค่าบำรุงป่า ตามที่กำหนดในกฎกระทรวง ฉบับที่ ๓๐๗ (พ.ศ. ๒๕๒๕) ออกตามความในพระราชบัญญัติ ป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ ว่าด้วยการเก็บหาของป่าในเขตป่าสงวนแห่งชาติ ผู้ฟ้องคดี เห็นว่า การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองสร้างความไม่เป็นธรรมให้แก่ผู้ฟ้องคดี เนื่องจาก การเข้ามาลงทุนในที่ดินดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีเข้าใจว่าจะต้องชำระเงินค่าธรรมเนียมหนังสือ อนุญาตให้แก่รัฐเท่านั้น จึงได้ลงทุนภายใต้เงื่อนไขที่กำหนด เพราะหากต้องชำระเงิน ค่าภาคหลวงและค่าบำรุงป่าในอัตราสูง ก็จะไปลงทุนดังกล่าว นอกจากนี้ ตามสภาพ ข้อเท็จจริงพบว่า สวนปาล์มน้ำมันมีสภาพเป็นสวนไม้ผลยืนต้นที่มีพื้นที่เพาะปลูกขนาดใหญ่ ที่ได้รับการวางแผนผังระบบการเพาะปลูก การบำรุงรักษา การเก็บเกี่ยว และการขนส่ง ไร่อย่างเป็นระบบ แตกต่างจากสภาพป่าธรรมชาติ ซึ่งการพัฒนาแบบดังกล่าวจำเป็นต้อง

ใช้หลัก...

สำเนาถูกต้อง
(Signature)
 (นายประยุทธ เสืออิม)
 นักวิชาการป่าไม้ 5

ใช้หลักวิชาการเกษตรแผนใหม่และการลงทุนจำนวนมาก นอกจากนี้ พันธุ์ปาล์มน้ำมันที่ใช้ปลูกเป็นพันธุ์ที่ได้รับการพัฒนาจากนักวิชาการเกษตรประเทศมาเลเซีย เป็นพันธุ์ลูกผสมที่เกิดจากพ่อและแม่พันธุ์ปาล์มที่ปลูกเป็นพืชเศรษฐกิจอยู่ในประเทศมาเลเซียมานานแล้ว จะเห็นได้ว่าสายพันธุ์ปาล์มที่ใช้เพาะปลูกเป็นนวัตกรรมทางวิทยาศาสตร์การเกษตร ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีไม่ต้องขออนุญาตเก็บหาของป่าตามมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ และไม่ต้องชำระค่าภาคหลวงและค่าบำรุงป่าตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

ผู้ฟ้องคดีจึงขอให้ศาลให้ความเป็นธรรมแก่ผู้ฟ้องคดี กรณีการขออนุญาตเก็บหาของป่า การชำระค่าภาคหลวงและค่าบำรุงป่า

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การว่า กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ได้อนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีเข้าทำประโยชน์ในที่ดินป่าสงวนแห่งชาติ เมื่อวันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๒๒ มีกำหนดเวลา ๓๐ ปี ตามความในมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ โดยผู้ฟ้องคดีจะต้องชำระเงินค่าธรรมเนียมหนังสืออนุญาตเป็นงวด ๕ ปี นอกจากนั้นจะต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขตามระเบียบกรมป่าไม้ ว่าด้วยการอนุญาตให้เข้าทำประโยชน์หรืออยู่อาศัยในเขตป่าสงวนแห่งชาติเป็นการชั่วคราว (ฉบับที่ ๑) พ.ศ. ๒๕๒๑ และเงื่อนไขตามบัตรส่งเสริมการลงทุน เลขที่ ๑๐๓๘/๒๕๒๑ ลงวันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๒๑ ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือ ที่ กส ๐๗๑๑/๘๔๘๑ ลงวันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๒๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และส่งหนังสืออนุญาตให้เข้าทำประโยชน์หรืออยู่อาศัยในเขตป่าสงวนแห่งชาติ เล่มที่ ๔๔ ฉบับที่ ๘๓ ลงวันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๒๒ ของผู้ฟ้องคดี เพื่อให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดำเนินการเรียกเก็บเงินค่าธรรมเนียมหนังสืออนุญาต โดยผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นผู้ได้รับอนุญาตต้องทำบันทึกรับรองไว้เป็นหลักฐานว่า จะปฏิบัติตามเงื่อนไขการอนุญาตและหลักเกณฑ์โดยเคร่งครัด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับแจ้งจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่า ผู้ฟ้องคดีได้ปฏิบัติตามเงื่อนไขครบถ้วนสำหรับปัญหาข้อพิพาทนี้เกิดจากการวินิจฉัยของคณะกรรมการกฤษฎีกาซึ่งได้พิจารณาให้ความเห็นทางกฎหมาย คำว่า ของป่า ตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ ต่างจาก คำว่า ของป่า ตามความหมายในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ ดังนั้น หากผู้ที่ได้รับอนุญาตตามมาตรา ๑๖ และมาตรา ๒๐ แห่งพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ ประสงค์จะเก็บผลปาล์มน้ำมันและกรีดยางพาราที่คนปลูก จะต้องขออนุญาตเก็บหาของป่าตามมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติ

ป่าสงวน...

สำเนาถูกต้อง

(นายประยุทธ เสียวยิ้ม)

นักวิชาการป่าไม้ ๕

ป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ รวมทั้งชำระค่าภาคหลวงและค่าบำรุงป่า ดังนั้น แม้ว่า กฎกระทรวง ฉบับที่ ๑,๑๐๗ (พ.ศ. ๒๕๒๔) ๙ ที่เกี่ยวข้องกับการจัดเก็บเงินค่าภาคหลวงและ ค่าบำรุงป่าดังกล่าว จะได้ประกาศใช้ในภายหลังจากการอนุญาตให้ใช้พื้นที่แล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็สามารถที่จะแจ้งผู้ได้รับอนุญาตให้ปฏิบัติตามกฎกระทรวงฉบับดังกล่าวได้ เนื่องจากมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ กำหนดให้ผู้รับอนุญาตจะต้องปฏิบัติให้เป็นไปตามเงื่อนไขการอนุญาต ประกอบกับข้อ ๒ ของหนังสืออนุญาต ก็กำหนดว่า ผู้รับอนุญาต ต้องปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยการป่าไม้ กฎกระทรวงว่าด้วยป่าสงวนแห่งชาติ กฎหมายว่าด้วย อุทยานแห่งชาติ และข้อกำหนดว่าด้วยสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า ตลอดจนกฎกระทรวง ข้อกำหนด ประกาศ ระเบียบ ข้อบังคับ หรือเงื่อนไขซึ่งออกตามกฎหมายดังกล่าว ทั้งที่ใช้อยู่ใน ขณะนี้และที่จะประกาศใช้บังคับต่อไป

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การทำนองเดียวกับคำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓

ผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำให้การว่า คำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองเป็นการยอมรับ ตามคำฟ้องทุกประการ ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีประเด็นที่จะคัดค้านคำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง แต่ประการใด

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การเพิ่มเติมว่า การทำสวนป่าล้มและผลผลิตของป่าล้ม ไม่ได้เป็นนวัตกรรมทางวิทยาศาสตร์การเกษตรที่จะอยู่ในข้อยกเว้นไม่ต้องขออนุญาตเก็บของป่า ตามกฎกระทรวงฉบับที่ ๑,๑๐๗ (พ.ศ. ๒๕๒๔) ออกตามความในพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ ว่าด้วยการเก็บและวางไว้ ณ สวนป่าสงวนแห่งชาติ เนื่องจากผลผลิตที่ได้จากการ ปลุกป่าล้มน้ำมันในเขตพื้นที่ที่ได้รับอนุญาตให้เข้าทำประโยชน์ ตามมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติ ป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ จะต้องยื่นขออนุญาตเก็บของป่า ตามมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติ ดังกล่าว และกฎกระทรวงฉบับดังกล่าว โดยไม่สามารถยกเว้นได้

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การเพิ่มเติมว่า ผู้ฟ้องคดีได้ชำระเงินค่าธรรมเนียม การอนุญาตเข้าใช้ที่ดินป่าสงวนดังกล่าวในอัตราที่ต่ำคือ ไร่ละ ๑.๖๖ บาทต่อปีเท่านั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองแจ้งให้ผู้ฟ้องคดียื่นคำขอเก็บหาของป่าเพื่อรับใบอนุญาตเก็บหา ของป่าหวงห้ามและชำระค่าภาคหลวง ก็เป็นไปตามระเบียบและพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗

/ศาลปกครอง...

สำเนาถูกต้อง
 (นายประยุทธ เสียวยิ้ม)
 นักวิชาการป่าไม้ ๕

ศาลปกครองชั้นต้นได้สวนคู่กรณีเมื่อวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๖ ปรากฏข้อเท็จจริงเพิ่มเติม ดังนี้

ผู้ฟ้องคดีให้ถ้อยคำว่ามีผู้ฟ้องคดีได้เข้าใช้ประโยชน์ในที่ดินป่าสงวนแห่งชาติในลักษณะการเช่าตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๒๒ มีกำหนดระยะเวลา ๓๐ ปี สิ้นสุดการเช่าปี พ.ศ. ๒๕๕๒ โดยชำระเงินค่าเช่ามาโดยตลอด จนกระทั่งประมาณเดือนพฤศจิกายน ๒๕๔๐ ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองได้แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติตามกฎกระทรวง ฉบับที่ ๑,๑๐๗ (พ.ศ. ๒๕๒๘) ออกตามความในพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ ว่าด้วยการเก็บหาของป่าในเขตป่าสงวนแห่งชาติและระเบียบกรมป่าไม้ ว่าด้วยการอนุญาตเก็บหาของป่าภายในเขตป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๒๘ ผู้ฟ้องคดีไม่พอใจ และเห็นว่าการเรียกเก็บเงินดังกล่าวเป็นการใช้กฎหมายที่ออกภายหลังมาบังคับ

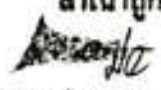
ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้ถ้อยคำว่าการที่ผู้ฟ้องคดีได้เข้าใช้ประโยชน์ในที่ดินป่าสงวนแห่งชาติดังกล่าว มิได้อยู่ในลักษณะของการเช่าตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ แต่เป็นการอนุญาตให้ใช้ประโยชน์ในที่ดินและอยู่อาศัยตามมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ โดยกำหนดไว้ไม่เกิน ๓๐ ปี สำหรับการเรียกเก็บค่าภาคหลวงและค่าบำรุงป่าดังกล่าวเกิดจากการที่คณะกรรมการกฤษฎีกา ได้วินิจฉัยปัญหาข้อกฎหมาย คำว่า ของป่า ตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ การที่ผู้ฟ้องคดีจะดำเนินการจัดเก็บจึงต้องยื่นคำขอเข้าเก็บของป่าตามมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติฉบับเดียวกัน

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้ถ้อยคำว่ามีผู้ฟ้องคดีได้รับอนุญาตเข้าทำประโยชน์ในที่ดินป่าสงวนแห่งชาติที่พิพาทโดยชำระเงินค่าธรรมเนียมตามหนังสืออนุญาตในอัตราค่ามาก ดังนั้น ทางราชการจึงได้กำหนดให้ผู้ฟ้องคดีต้องยื่นคำขอจัดหาประโยชน์ในของป่าและต้องชำระเงินค่าภาคหลวงเป็นการตอบแทน

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า สิทธิการเข้าทำประโยชน์และอยู่อาศัยในเขตป่าสงวนแห่งชาติของผู้ฟ้องคดี เกิดจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ใช้อำนาจตามมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ อนุญาตภายใต้เงื่อนไขตามที่กฎหมายกำหนด จึงเป็นคำสั่งทางปกครองตามนัยมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๘ หากเป็นการตกลงทำสัญญากับผู้ฟ้องคดีให้ใช้ประโยชน์

ในเขต...

สำเนาถูกต้อง

 (นายประยุทธ์ เสี่ยวิม)
 นักวิชาการป่าไม้ ๕

ในเขตป่าสงวนแห่งชาติ ความลักษณะการเช่าทรัพย์สินตามมาตรา ๕๓๗ แห่งประมวลกฎหมาย
แพ่งและพาณิชย์ ซึ่งที่ดินป่าสงวนแห่งชาติดังกล่าวเป็นทรัพย์สินของทางราชการที่มี
ความสำคัญที่ประชาชนทั่วไปสามารถจะใช้ประโยชน์ได้ การที่ผู้ฟ้องคดีจะเช่าใช้ประโยชน์และอยู่อาศัย
ในที่ดินเพื่อประโยชน์ของผู้ฟ้องคดีเป็นการเฉพาะ จึงสามารถใช้ประโยชน์ได้เพียงเท่าที่
กฎหมาย กฎ ระเบียบ กำหนดไว้ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้กำหนดเป็นเงื่อนไขให้ผู้ฟ้องคดี
ต้องปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยป่าสงวนแห่งชาติ กฎหมายว่าด้วยการป่าไม้ กฎหมายว่าด้วย
อุทยานแห่งชาติ หรือกฎหมายว่าด้วยสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า ตลอดจนกฎกระทรวง
ข้อกำหนด ประกาศ ระเบียบ ข้อบังคับ หรือเงื่อนไขซึ่งออกตามกฎหมายดังกล่าว ทั้งที่ใช้
อยู่ในขณะ นี้และที่จะประกาศใช้บังคับต่อไป ก็เป็นการกำหนดเงื่อนไขในการเช่าทำประโยชน์
ในเขตป่าสงวนแห่งชาติของผู้ฟ้องคดีให้ผูกพันไว้กฎหมายหรือกฎที่อาจมีการเปลี่ยนแปลง
ในอนาคต ซึ่งเป็นการรักษาผลประโยชน์ของสาธารณะ การที่ผู้ฟ้องคดียอมรับเงื่อนไข
ดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงอนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีเช่าทำประโยชน์ในที่ดินป่าสงวนแห่งชาติ
ดังกล่าวได้ ดังนั้น เมื่อสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาได้แจ้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้ทราบ
ถึงผลการพิจารณาปัญหาข้อกฎหมายคำว่า ของป่า ตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติ
ป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ หมายความว่า สิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นหรือมีอยู่ในป่า
ซึ่งหมายความถึงทุกสิ่งที่เกิดขึ้นหรือมีอยู่ในป่า ไม่ว่าจะเกิดขึ้นตามธรรมชาติหรือจากการ
ลงทุนลงแรงของมนุษย์ หากผู้รับอนุญาตตามมาตรา ๑๖ และมาตรา ๒๐ แห่งพระราชบัญญัติ
ดังกล่าว ประสงค์จะเก็บผลป่าไม้ น้ำมันและก๊วยยางพาราที่ตนได้ปลูกขึ้นก็ต้องขออนุญาต
เก็บหาของป่าตามมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ สั่งการให้
ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดำเนินการแจ้งผู้ฟ้องคดีให้ยื่นคำขออนุญาตเก็บหาของป่า (ผลป่าไม้ น้ำมัน)
พร้อมทั้งเรียกเก็บเงินค่าธรรมเนียม ค่าภาคหลวงและค่าบำรุงป่า จึงเป็นการใช้อำนาจตามข้อ (๒)
ของเงื่อนไขแนบท้ายหนังสืออนุญาตให้เข้าทำประโยชน์หรืออยู่อาศัยในเขตป่าสงวนแห่งชาติ
เล่มที่ ๔๔ ฉบับที่ ๔๓ ลงวันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๒๒ ประกอบกับมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติ
ป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ การที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง
สร้างความไม่เป็นธรรมแก่ผู้ฟ้องคดี จึงไม่อาจรับฟังได้ การที่ผู้ฟ้องคดีได้นำพันธุ์ปาล์มน้ำมัน
จากประเทศมาเลเซียมาปลูก มิได้ ป็นนวัตกรรมทางวิทยาศาสตร์การเกษตรแต่อย่างใด
ดังนั้น ผลป่าไม้ น้ำมันที่ได้ก็ยังมีลักษณะเป็นของป่าตามนิยามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติ

/ฉบับเดียวกัน...

สำเนาถูกต้อง

 (นายประยุทธ เสียวรัมย์)
 นักวิชาการป่าไม้ 5

ฉบับเดียวกันอยู่นั่นเอง ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มอบหมายให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ สั่งการ
ในฐานะผู้อนุญาตให้เข้าทำประโยชน์ โดยอาศัยอำนาจตามเงื่อนไขแบบท้ายใบอนุญาตดังกล่าว
ให้ผู้ฟ้องคดียื่นคำขอรับใบอนุญาตเก็บหาของป่าในเขตป่าสงวนแห่งชาติ พร้อมทั้งให้ชำระ
ค่าธรรมเนียม ค่าภาคหลวงและค่าบำรุงป่า ตามมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ
พ.ศ. ๒๕๐๗ ประกอบกับกฎกระทรวง ฉบับที่ ๑,๑๐๗ (พ.ศ. ๒๕๒๘) ๙ และกฎกระทรวง
ฉบับที่ ๑๒๒๑ (พ.ศ. ๒๕๓๑) ๙ เป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว

ศาลปกครองชั้นต้นจึงพิพากษายกฟ้อง

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า การที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่า การทำสวนป่าส้ม
และผลผลิตของป่าส้มไม่เป็นนวัตกรรมทางวิทยาศาสตร์การเกษตรที่จะอยู่ในข่ายยกเว้น
ไม่ต้องขออนุญาตเก็บของป่า ตามกฎกระทรวง ฉบับที่ ๑,๑๐๗ (พ.ศ. ๒๕๒๘) ออกตามความใน
พระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ ว่าด้วยการเก็บหาของป่าในเขตป่าสงวนแห่งชาติ
นั้น เป็นการวินิจฉัยตามเอกสารโดยมิได้พิจารณาถึงข้อเท็จจริงที่ถูกต้อง เนื่องจากการขอ
เข้าทำประโยชน์ในเขตป่าสงวนแห่งชาติดังกล่าวของผู้ฟ้องคดี เป็นการขออนุญาตเข้าอยู่อาศัย
และทำประโยชน์ในพื้นที่ป่าเสื่อมโทรม ซึ่งเป็นป่าที่ไม่มีผลผลิตใด ๆ เกิดขึ้น รัฐบาลจึงมี
นโยบายส่งเสริมโดยมีการให้เงินอุดหนุนในการปลูกป่าเพื่อฟื้นสภาพป่า ผู้ฟ้องคดีจึงได้ขอ
อนุญาตใช้และทำประโยชน์ โดยการทำสวนป่าส้มและผลผลิตของป่าส้มอันเป็นนวัตกรรม
ทางวิทยาศาสตร์การเกษตร และการที่ผู้ฟ้องคดีได้รับสิทธิในการชำระเงินค่าธรรมเนียม
การอนุญาตเข้าใช้ที่ดินป่าสงวนดังกล่าว ในอัตราที่ต่ำคือ ไร่ละ ๑.๖๖ บาท ต่อปี นั้น
เนื่องจากนโยบายของรัฐบาลในสมัยนั้นเห็นถึงความเสี่ยงและความจำเป็นในการส่งเสริมให้
เอกชนเข้าไปทำประโยชน์ในเขตป่าเสื่อมโทรม และพื้นที่เสี่ยงที่ทางราชการไม่สามารถ
เข้าถึงได้ นอกจากนี้ สิทธิการเข้าทำประโยชน์หรืออยู่อาศัยในเขตป่าสงวนแห่งชาติเกิดจาก
การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ใช้อำนาจตามมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗
อนุญาตภายใต้เงื่อนไขตามที่กฎหมายกำหนดเท่านั้น อันเป็นการใช้อำนาจตามกฎหมาย
จึงเป็นคำสั่งทางปกครองตามนัยมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการ
ทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๕ หาใช่เป็นการตกลงทำสัญญาเช่าทรัพย์สินกับผู้ฟ้องคดีให้ใช้
ประโยชน์ในเขตป่าสงวนแห่งชาติ ตามมาตรา ๕๓๗ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์
ตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างแต่อย่างใด แต่เป็นการให้สิทธิพิเศษแก่ผู้ฟ้องคดีที่ปราศจาก

ข้อกำหนด...

สำเนาถูกต้อง
[Signature]
(นายประศุทธ เสี่ยวอิม)
นักวิชาการป่าไม้ 5

ข้อกำหนด เป็นข้อชักจูงให้เอกชนเข้าไปพัฒนา สร้างความเจริญ สร้างสภาพแวดล้อม และเพื่อปลูกป่าให้สมบูรณ์อันเป็นนโยบายของรัฐบาล จึงขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษา กลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น ให้ผู้ฟ้องคดีไม่ต้องขออนุญาตเก็บหาของป่า ตามมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ และไม่ต้องชำระเงิน ค่าภาคหลวงและค่าบำรุงป่าตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองแก้อุทธรณ์ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองเห็นฟ้องด้วยกับ คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น โดยเห็นว่า ประเด็นแห่งคดีเกิดจากคำวินิจฉัยของ คณะกรรมการกฤษฎีกา ซึ่งพิจารณาให้ความเห็นทางกฎหมายหมายของป่า ตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ หมายความว่า ถึงอย่างไร ที่เกิดขึ้นหรือมีอยู่ใน ป่า ไม่ว่าจะเรียกชื่อตามธรรมชาติ หรือจะกำหนดประเภทของมนุษย์ ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีเข้า ลงรุกค้ำแรงปลูกป่าล้มไม้ไว้ในเขตป่าสงวนแห่งชาติ จึงเป็นการละเมิดแห่งของมนุษย์ ซึ่งอยู่ในความหมายของคำว่า ของป่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ สั่งการให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดำเนินการวัดเก็บ ค่าภาคหลวงและค่าบำรุงป่า เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว เมื่อผู้ฟ้องคดี ยอมรับว่าได้ทำนิติสัมพันธ์กับผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองจริง จึงต้องขออนุญาตเก็บหาของป่าตาม มาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ ประกอบกับกฎกระทรวง ฉบับที่ ๑,๑๐๗ (พ.ศ. ๒๕๒๘) ๕ ที่เกี่ยวข้องกับการจัดเก็บเงินค่าภาคหลวงและค่าบำรุงป่าดังกล่าว แม้จะ ออกใช้ภายหลังจากการอนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีใช้พื้นที่แล้วก็ตาม ผู้ฟ้องคดีต้องปฏิบัติตาม กฎหมาย กฎกระทรวง เมื่อได้รับแจ้งจากผู้ถูกฟ้องคดีให้ปฏิบัติตาม เนื่องจากมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ กำหนดให้ผู้รับอนุญาตจะต้องปฏิบัติให้ เป็นไปตามเงื่อนไขการอนุญาต ดังนั้น คำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองสั่งให้ผู้ฟ้องคดีขออนุญาต เก็บหาของป่าตามมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ รวมทั้ง ค่าภาคหลวงและค่าบำรุงรักษาป่า จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย นอกจากนี้ การที่ผู้ฟ้องคดี อุทธรณ์ข้อเท็จจริงแห่งสภาพพื้นที่และนวัตกรรมทางวิทยาศาสตร์การเกษตรใหม่เกี่ยวกับ ดันหันคู่ป่าล้ม ว่า เดิมที่ดินที่ผู้ฟ้องคดีได้รับอนุญาตจะอ้างทำประโยชน์ สภาพเป็นป่าสงวนฯ เลื่อมโทรม ไม่อาจรับรังได้ เนื่องจากมีชุมชนที่ติดใกล้เคียงกับที่อนุญาตของผู้ฟ้องคดี ยังยังมีต้นป่าล้มของชาวบ้านอยู่ ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีที่ว่าเป็นการทำและสร้างนวัตกรรมใหม่ ทางวิทยาศาสตร์การเกษตรนำมาใช้ในพื้นที่ที่อนุญาต ไม่เป็นจริง จึงไม่ได้รับยกเว้นการ

เปลี่ยนคำ...

สำเนาถูกต้อง
[Signature]
(นายประจักษ์ เฉิดฉาย)
มีใบอนุญาตให้ใช้

เสียดำภาคหลวง ทั้งการได้รับอนุญาตระหว่างผู้ฟ้องคดีกับผู้ถูกฟ้องคดีไม่ใช่เป็นการเข้า
ทรัพย์ตามมาตรา ๕๓๗ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง
แต่อย่างใด กฎกระทรวงที่ออกมาให้จัดเก็บค่าภาคหลวงไม่ได้เป็นกฎหมายที่มีผลย้อนหลัง
ให้เป็นคุณแก่ผู้ฟ้องคดี แต่เป็นการออกโดยอาศัยกฎหมายตามพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ
พ.ศ. ๒๕๐๗ ก่อนที่ผู้ฟ้องคดีได้รับอนุญาตให้เข้าทำประโยชน์ในคดีนี้ จึงขอให้ศาลปกครองสูงสุด
พิพากษาขึ้นตามคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น

ศาลปกครองสูงสุดออกนั่งพิจารณาคดีเมื่อวันที่ ๓ มิถุนายน ๒๕๔๔
โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบ
คำแถลงการณ์ของตุลาการผู้แถลงคดี

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาเอกสารทั้งหมดในสำนวนคดี กฎหมาย
ระเบียบ ข้อบังคับ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องประกอบด้วยแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีได้รับอนุญาตเข้าทำประโยชน์ในที่ดิน
ป่าสงวนแห่งชาติ ป่ารับร่อและป่าสลุย ท้องที่อำเภอท่าแซะ จังหวัดชุมพร ตามความใน
มาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ จำนวนเนื้อที่ประมาณ
๒๑,๕๖๒ ไร่ เพื่อบริการสวนปาล์มน้ำมันมีกำหนดระยะเวลา ๓๐ ปี ตามหนังสืออนุญาตให้
เข้าทำประโยชน์หรืออยู่อาศัยในเขตป่าสงวนแห่งชาติ เล่มที่ ๔๔ ฉบับที่ ๔๓ ลงวันที่ ๖
มิถุนายน ๒๕๒๒ โดยได้รับอนุญาตถึงวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๔๒ ทั้งนี้ ผู้ฟ้องคดีจะต้องปฏิบัติ
ตามเงื่อนไขแนบท้ายหนังสืออนุญาตให้เข้าทำประโยชน์หรืออยู่อาศัยในเขตป่าสงวนแห่งชาติ
ดังกล่าว โดยข้อ (๒) ของเงื่อนไขแนบท้ายหนังสืออนุญาตฯ ระบุว่า ผู้รับอนุญาตต้องปฏิบัติตาม
กฎหมายว่าด้วยป่าสงวนแห่งชาติ กฎหมายว่าด้วยการป่าไม้ กฎหมายว่าด้วยอุทยานแห่งชาติ
หรือกฎหมายว่าด้วยสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า ตลอดจนกฎกระทรวง ข้อกำหนด ประกาศ
ระเบียบ ข้อบังคับ หรือเงื่อนไขซึ่งออกตามกฎหมายดังกล่าว ทั้งที่ใช้อยู่ในขณะนั้นและที่จะ
ประกาศใช้บังคับต่อไป ต่อมา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาได้มีหนังสือ ที่ นร ๐๖๐๑/๒๓๖
ลงวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๓๖ ตอบข้อหารือผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมายกรณี
เก็บหาของป่าในเขตป่าสงวนแห่งชาติ ว่า ตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ
พ.ศ. ๒๕๐๗ คำว่า ของป่า หมายความว่า สิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นหรือมีอยู่ในป่า ซึ่งหมายความถึง

ทุกสิ่งที่เกิด...

ตำแหน่ง

(นายประยุทธ เสียวยิ้ม)
นักวิชาการป่าไม้ 5

ทุกสิ่งที่เกิดขึ้นหรือมีอยู่ในป่า ไม่ว่าจะเกิดขึ้นตามธรรมชาติหรือจากการลงทุนลงแรงของมนุษย์ ซึ่งต่างจากคำว่า ของป่า ตามความมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ ที่หมายความว่าจะต้องเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นหรือมีขึ้นในป่าตามธรรมชาติเท่านั้น และหากผู้รับอนุญาตตามมาตรา ๓๖ และมาตรา ๒๐ แห่งพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ ประสงค์จะเก็บผลป่าสน้ำมันและกรีขางพาราที่คนได้ปลูกขึ้น ก็จะต้องขออนุญาตเก็บหาของป่า ตามมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติคังกล่าว รวมทั้ง ต้องเสียค่าภาคหลวงและค่าบำรุงป่า ตามที่กำหนดในกฎกระทรวง ฉบับที่ ๑๒๒๑ (พ.ศ. ๒๕๓๓) ๙ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีหนังสือที่ กษ ๐๗๐๔.๔/๑๑๒๕๒ ลงวันที่ ๘ พฤษภาคม ๒๕๓๘ ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ทราบผลการพิจารณาของคณะกรรมการกฤษฎีกา และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือ ส่วนที่สุด ที่ ขพ ๐๐๑๑/๒๑๖๕๑ ลงวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๔๐ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๔๐ ขอให้ทบทุนการให้ผู้ฟ้องคดียื่นคำขอรับใบอนุญาตเก็บหาของป่า ภายในเขตป่าสงวนแห่งชาติ โดยผู้ฟ้องคดีอ้างว่าได้เสียเงินในการปรับปรุงพัฒนาพื้นที่ ค่าธรรมเนียมการอนุญาต และค่าภาษีบำรุงท้องที่ เป็นจำนวนมากแล้ว ตลอดจนการบำรุงรักษาสวนป่าสน้ำมันก็ดำเนินการด้วยทุนทรัพย์ของผู้ฟ้องคดี ผลป่าสน้ำมันที่ได้หาใช้เป็นกาเก็บหาของป่าไม่ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือ ส่วนที่สุด ที่ ขพ ๐๐๑๑/๒๑๖๕๒๘ ลงวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๑ แจ้งผู้ฟ้องคดีว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่มีอำนาจในการพิจารณายกเลิกเรื่องตามคำร้องขอของผู้ฟ้องคดี และยืนยันให้ผู้ฟ้องคดียื่นคำขอรับใบอนุญาตเก็บหาของป่า (ป่าสน้ำมัน) ภายในเขตป่าสงวนแห่งชาติที่ผู้ฟ้องคดีได้รับอนุญาตให้เข้าทำประโยชน์ พร้อมนี้ได้แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้หารือเรื่องคังกล่าวไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามหนังสือจังหวัดชุมพร ที่ ขพ ๐๐๑๑/๒๓๐๐๑ ลงวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๑ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ตอบยืนยันให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ปฏิบัติตามความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา ตามหนังสือกรมป่าไม้ ที่ กษ ๐๗๐๔.๔/๑๑๒๕๔๗ ลงวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๔๑ และต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือส่วนที่สุด ที่ ขพ ๐๐๑๑/๔๕๗๓ ลงวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๔๓ ถึงผู้ฟ้องคดี ให้ไปติดต่อขอรับใบอนุญาตเก็บหาของป่า (ผลป่าสน้ำมัน) โดยอ้างถึงหนังสือของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ตอบข้อหารือของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามหนังสือ ที่ กษ ๐๗๐๔.๔/๑๑๒๕๔๗ ลงวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๔๑ โดยผู้ฟ้องคดีได้รับหนังสือฉบับดังกล่าวไว้เมื่อวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๔๓ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า

/การกระทำ...

สำเนาถูกต้อง

 (นายประจักษ์ เสียวรัมย์)
 นักวิชาการป่าไม้ ๕

การกระทำของผู้ผูกฟองคัตทั้งสองทำให้ผู้ผูกคัตไม่ได้รับความเป็นธรรม เนื่องจากหากผู้ผูกคัตทราบว่าจะต้องยื่นคำขอรับใบอนุญาตเก็บหาของป่าพร้อมทั้งชำระค่าธรรมเนียม ค่าภาคหลวงและค่าบำรุงป่าซึ่งมีอัตราค่อนข้างสูงด้วยแล้ว ผู้ผูกคัตก็อาจจะไม่ขออนุญาตเข้าทำประโยชน์ในเขตป่าสงวนแห่งชาติ และลงทุนปลูกปาล์มน้ำมัน อีกทั้งผู้ผูกคัตเห็นว่า ของป่า ตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ หมายถึง สิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นหรือมีอยู่ในป่า :เนื่องจากกฎหมายกำหนดว่า เมื่อได้รับคำขออนุญาตเก็บหาของป่า ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ดำเนินการตรวจสอบว่าสภาพป่าเป็นอย่างไร หากอนุญาตแล้วจะเกิดผลเสียหายกับสภาพป่ามากน้อยเพียงใด แต่พื้นที่ที่ผู้ผูกคัตได้รับอนุญาตเข้าทำประโยชน์นั้นเป็นพื้นที่ป่าเสื่อมโทรม อีกทั้งพันธุ์ปาล์มน้ำมันที่ปลูกเป็นพันธุ์ที่ได้รับการพัฒนาจากนักวิชาการประเทศมาเลเซียซึ่งเป็นพืชเศรษฐกิจของประเทศมาเลเซียเป็นเวลายาวนาน ถือเป็นนวัตกรรมทางวิทยาศาสตร์การเกษตร ผู้ผูกคัตจึงได้ร้องทุกข์ต่อคณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์เมื่อวันที่ ๑๒ กรกฎาคม ๒๕๔๓ ซึ่งต่อมาเรื่องร้องทุกข์นี้ได้โอนมาเป็นคดีของศาลปกครอง ตามมาตรา ๑๐๓ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยในเบื้องต้นว่า คดีนี้เป็นคดีตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ หรือไม่ และอยู่ในเงื่อนไขที่ศาลปกครองจะรับไว้พิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งได้หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า คดีนี้เดิมเป็นเรื่องร้องทุกข์ตามกฎหมายว่าด้วยคณะกรรมการกฤษฎีกา ผู้ผูกคัตได้ร้องทุกข์ต่อคณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์เมื่อวันที่ ๑๒ กรกฎาคม ๒๕๔๓ และสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาได้รับเรื่องดังกล่าวไว้เป็นเรื่องร้องทุกข์รับที่ ๓๑๘/๒๕๔๓ แล้ว ต่อมา ศาลปกครองกลางได้รับโอนเรื่องร้องทุกข์นั้นไว้เป็นคดีหมายเลขดำที่ ๗๘๓/๒๕๔๔ จึงถือได้ว่าเรื่องร้องทุกข์ดังกล่าวเป็นเรื่องที่ร้องทุกข์ต่อคณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์ซึ่งอยู่ในระหว่างการพิจารณา และได้โอนมาเป็นคดีของศาลปกครองกลางตามนัยมาตรา ๑๐๓ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งกำหนดให้ต้องพิจารณาก่อนว่าคดีที่โอนมาเป็นคดีตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว หรือไม่ หากเป็นคดีตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ก็ให้พิจารณาพิพากษาต่อไป และในการดำเนินกระบวนการพิจารณา

/พิพากษาคดี...

สำนักคดี

He

(นายประยุทธ เลี้ยวอิม)

นักวิชาการป่าไม้ 5

พิพากษาคดีที่โอนมาดังกล่าว ยังได้มีการกำหนดเงื่อนไขเกี่ยวกับการพิจารณาพิพากษาคดีไว้ในข้อ ๖ วรรคหนึ่ง และข้อ ๗ วรรคสอง แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยการดำเนินกระบวนการพิจารณาและพิพากษาคดีปกครองที่โอนมาจากเรื่องร้องทุกข์ตามกฎหมายว่าด้วยคณะกรรมการกฤษฎีกา พ.ศ. ๒๕๔๔ ว่า ให้องค์คณะในศาลปกครองที่ได้รับโอนคดีตามมาตรา ๑๐๓ วรรคสาม เป็นผู้พิจารณาว่าคดีนั้นอยู่ในอำนาจของศาลปกครองหรือไม่ และให้มีอำนาจที่จะงดเว้นกระบวนการพิจารณาใดเพราะเหตุที่ได้มีการดำเนินการมาแล้ว โดยสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาหรือคณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์เท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับกฎหมาย นอกจากนี้ ข้อ ๘ แห่งระเบียบดังกล่าว ยังกำหนดให้นำวิธีพิจารณาคดีปกครองตามที่กำหนดไว้ในระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ มาใช้บังคับกับการดำเนินกระบวนการพิจารณาพิพากษาคดีประเภทนี้โดยอนุโลมด้วย ซึ่งคดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีได้รับอนุญาตให้เข้าทำประโยชน์ในที่ดินป่าสงวนแห่งชาติ ป่าดิบ และป่าสลับ อำเภอท่าชะงะ จังหวัดชุมพร เพื่อปลูกสร้างสวนปาล์มน้ำมัน มีกำหนดระยะเวลา ๓๐ ปี ตั้งแต่วันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๒๒ ถึงวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๒ เมื่อราวปี พ.ศ. ๒๕๔๐ ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองได้แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบว่าการจัดเก็บผลปาล์มน้ำมันผู้ฟ้องคดีจะต้องยื่นขอรับใบอนุญาตเก็บห้าของป่าตามมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ โดยต้องชำระเงินค่าภาคหลวงและค่าบำรุงป่าด้วย ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า การปลูกสร้างสวนปาล์มดังกล่าวผู้ฟ้องคดีต้องเสียค่าใช้จ่ายเป็นจำนวนมาก ผู้ฟ้องคดีย่อมมีสิทธิเก็บผลปาล์มได้ ประกอบกับผลปาล์มเป็นนวัตกรรมทางวิทยาศาสตร์การเกษตร ไม่ใช่ของป่าตามความหมายของมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองแจ้งให้ผู้ฟ้องคดียื่นคำขออนุญาตเก็บห้าของป่า พร้อมทั้งต้องชำระเงินค่าภาคหลวงและค่าบำรุงป่า จึงเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายกรณีเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการใดโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครองตามมาตรา ๘ วรรคหนึ่ง (๖) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ แต่การจะพิจารณาพิพากษาคดีต่อไปตามมาตรา ๑๐๓ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติเดียวกันนั้น ยังจะต้องพิจารณาต่อไปด้วยว่าเข้าเงื่อนไขในการร้องทุกข์หรือไม่ กรณีจึงต้องนำกฎหมายว่าด้วยคณะกรรมการกฤษฎีกา

/มาประกอบ...

สำเนาถูกต้อง

 (นายประสุต เล็กอ้อม)
 นักวิชาการป.ไม 5

มาประกอบการพิจารณาด้วย โดยมาตรา ๒๖ แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการกฤษฎีกา พ.ศ. ๒๕๒๒ กำหนดว่า เรื่องร้องทุกข์ดังต่อไปนี้ ไม่ให้รับไว้พิจารณา ฯลฯ (๗) เรื่องที่ขาดอายุความร้องทุกข์ ทั้งนี้ ภายใต้เงื่อนไขตามมาตรา ๒๓ กล่าวคือ การยื่นคำร้องทุกข์ต้องกระทำภายในกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการร้องทุกข์ ฯลฯ ข้อเท็จจริงในคดีนี้ปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีได้รับอนุญาตให้เข้าทำประโยชน์ในที่ดินป่าสงวนแห่งชาติ ป่าปรับ และป่าสลุย อำเภอท่าแซะ จังหวัดชุมพร เพื่อปลูกสร้างสวนปาล์มน้ำมัน มีกำหนดระยะเวลา ๓๐ ปี นับตั้งแต่วันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๒๒ ถึงวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๒ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือที่ กษ ๐๗๐๔.๔/๑๑๒๕๒ ลงวันที่ ๘ พฤษภาคม ๒๕๓๘ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ว่า ของป่าตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ หมายความว่ารวมถึง สิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นหรือมีอยู่ในป่าไม่ว่าจะเกิดขึ้นตามธรรมชาติหรือจากการลงทุนลงแรงของมนุษย์ จึงให้ผู้ฟ้องคดี ซึ่งได้รับอนุญาตเข้าทำสวนปาล์มยื่นคำขอรับใบอนุญาตเก็บหาของป่า พร้อมทั้งต้องชำระเงินค่าภาคหลวงและค่าบำรุงป่าภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับหนังสือ ตามหนังสือจังหวัดชุมพร ด่วนที่สุด ที่ ชพ ๐๐๑๑/๒๑๖๕๑ ลงวันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๐ ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นพ้องด้วยกับคำสั่งดังกล่าว โดยเห็นว่า การทำสวนปาล์มของผู้ฟ้องคดีมิใช่ความหมายของคำว่า ของป่า ตามความในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ และหากผู้ฟ้องคดี ทราบว่าต้องดำเนินการขออนุญาตเก็บผลปาล์มและต้องชำระเงินค่าภาคหลวงและค่าบำรุงป่า แล้วคงไม่เข้าทำสัญญากับผู้ถูกฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจึงได้ขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ทบทวนคำสั่งดังกล่าว ตามหนังสือของผู้ฟ้องคดี ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๔๐ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เห็นว่า ไม่อยู่ในอำนาจพิจารณาจึงได้เสนอเรื่องให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อพิจารณาพร้อมแจ้งยืนยันให้ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติตามคำสั่งดังกล่าว ตามหนังสือ ที่ ชพ ๐๐๑๑/๒๓๐๐๑ ลงวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๑ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือ ที่ กษ ๐๗๐๔.๔/๒๔๘๔๗ ลงวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๔๑ แจ้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ยืนยันให้มีการปฏิบัติตามความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบผลการพิจารณาดังกล่าว พร้อมทั้งทวงถามให้มีการปฏิบัติตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ ชพ ๐๐๑๑/๕๕๗๓ ลงวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๔๓ ผู้ฟ้องคดีได้รับหนังสือดังกล่าวเมื่อวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๔๓ จึงถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีทราบเหตุแห่งการร้องทุกข์นับแต่วันที่ได้รับหนังสือ

/ฉบับดังกล่าว...

ตำแหน่ง

(นายประยุทธ์ จันทร์โอชา)
 อดีตนายกรัฐมนตรี

ฉบับดังกล่าว เมื่อผู้ฟ้องคดีนำเรื่องมาร้องทุกข์ต่อคณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์เมื่อวันที่ ๑๒ กรกฎาคม ๒๕๕๓ จึงเกินกำหนดเข้าสิบวันนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการร้องทุกข์ เป็นกรณีต้องห้าม มิให้คณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์รับไว้พิจารณาตามมาตรา ๒๐ (๗) ประกอบกับมาตรา ๒๓ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการกฤษฎีกา พ.ศ. ๒๕๒๒ และแม้ต่อมาคดีนี้จะได้อินยอมยังศาลปกครองกลางตามมาตรา ๑๐๓ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ศาลปกครองก็ไม่อาจรับคำฟ้องที่ไม่เข้าเงื่อนไขการร้องทุกข์ตามพระราชบัญญัติคณะกรรมการกฤษฎีกา พ.ศ. ๒๕๒๒ ไว้พิจารณาเช่นเดียวกัน คดีนี้จึงเป็นคดีที่ศาลปกครอง ไม่อาจรับไว้พิจารณาได้ เมื่อผู้ฟ้องคดีไม่มีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครองแล้ว จึงไม่จำเป็นต้องพิจารณา ในเนื้อหาแห่งคดี ที่ศาลปกครองชั้นต้นมีพิพากษานั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นฟ้องด้วยในผล

พิพากษายืน

- นายเกษม คมศักดิ์กระษ
- ตุลาการศาลปกครองสูงสุด
- นายจรูญ หัตถกรรม
- ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด
- นายธงชัย ลำดับวงศ์
- ตุลาการศาลปกครองสูงสุด
- นายชาญชัย แสงศักดิ์
- ตุลาการศาลปกครองสูงสุด
- นายปริชา ขวลิศคำวง
- ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวน

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายประวิทย์ เอื่อนรินทร์

สำเนาถูกต้อง

 (นายประยุทธ เสียวยิ้ม)
 นักวิชาการป่าไม้ 5

สำนักงาน

กรมป่าไม้
วันที่ 4 3582
วันที่ 12 ต.ค. 2550
เวลา

ที่ นร ๐๕๐๐/ ๑๕๕๕

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
๑ ถนนพระอาทิตย์ เขตพระนคร
กรุงเทพฯ ๑๐๒๐๐

๙ ตุลาคม ๒๕๕๐

กลุ่มนิติการ
วันที่ 1988
วันที่ 12 ต.ค. 2550

เรื่อง หรือข้อกฎหมายกรณีต้นไม้ที่บุคคลปลูกขึ้นและอยู่ในเขตอุทยานแห่งชาติ

เรียน อธิบดีกรมป่าไม้

อ้างถึง หนังสือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ที่ นร ๐๕๐๖/ป ๕๔๓
ลงวันที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๕๕๐

ใน 25623 กว 17/๔/๕๐ ส่ง กลุ่มนิติการ

สิ่งที่ส่งมาด้วย บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง กรรมสิทธิ์ในต้นไม้ที่บุคคลปลูกขึ้น
และอยู่ในเขตอุทยานแห่งชาติ

ตามที่กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืชขอหารือข้อกฎหมายกรณีต้นไม้
ที่บุคคลปลูกขึ้นและอยู่ในเขตอุทยานแห่งชาติ และสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาได้ขอให้
กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม (สำนักงานปลัดกระทรวง กรมป่าไม้ และ
กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช) แต่งตั้งผู้แทนไปชี้แจงข้อเท็จจริง นั้น

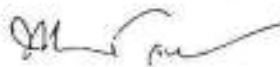
บัดนี้ คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๗) ได้พิจารณาข้อหารือดังกล่าว และมีความ
เห็นปรากฏตามบันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาตามสิ่งที่ส่งมาด้วยนี้ อนึ่ง สำนักงาน
คณะกรรมการกฤษฎีกาได้แจ้งผลการพิจารณาไปยังสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีเพื่อทราบตาม
ระเบียบด้วยแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

วิ) กฤษณา
ML
12/10/50

นางสาวระวี สวัสดิ์ธรรม,
เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

ขอแสดงความนับถือ

(คุณพรทิพย์ จาละ)
เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานกรมป่าไม้
โทร. ๐๒๒๒๒ ๐๓๐๖-๕ ต่อ ๑๐๗, ๒๕๑
สำนักงานนิติบัญญัติ
โทร. ๐ ๒๒๕๐ ๗๕๐๐-๓ ต่อ ๒๐๘, ๓๐๖
โทรสาร ๐ ๒๒๕๒ ๖๖๖๓
www.kridika.go.th
www.lawreform.go.th

ดร. อภิชาติ
ในตำแหน่งเลขาธิการ
วิ) ๑๖ ต.ค. ๕๐

(นายวิริศร บุญชิตศิริกุล)
เจ้าหน้าที่บริหารงานป่าไม้ 7

รักษาการในตำแหน่งผู้อำนวยการกลุ่มนิติการ

สำเนาถูกต้อง

(นายประจักษ์ เสียวอิม)
นักวิชาการป่าไม้ 6

บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
เรื่อง ความสิทธิในต้นไม้ที่บุคคลปลูกขึ้นและอยู่ในเขตอุทยานแห่งชาติ

กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืชได้มีหนังสือ ที่ ทส ๐๔๐๓.๒/๕๔๔๗ ลงวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๐ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สรุปความได้ว่า ในเขตอุทยานแห่งชาติหลายแห่งมีต้นไม้ที่บุคคลได้ปลูกขึ้นไว้ ทั้งที่ปลูกขึ้นโดยชอบด้วยกฎหมายและที่ปลูกขึ้นโดยฝ่าฝืนกฎหมายหลายกรณี ได้แก่ มาตรา ๕ แห่งประมวลกฎหมายที่ดิน มาตรา ๕๖ แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๕๔๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๑๘ มาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๕ และมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๒๔ และต่อมาบุคคลดังกล่าวได้เรียกร้องกรรมสิทธิในต้นไม้ที่ปลูกขึ้นดังกล่าว

กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืชได้พิจารณาแล้วเห็นว่า เพื่อให้การบังคับใช้กฎหมายตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๕๔๔ พระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ และพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๕ กรณีต้นไม้ที่บุคคลปลูกขึ้นไว้และอยู่ในเขตอุทยานแห่งชาติเป็นไปด้วยความถูกต้องชัดเจนตามหลักกฎหมายและสอดคล้องกับประเพณี วัฒนธรรม และวิถีชีวิตของประชาชนแต่ละท้องถิ่นในประเทศไทย จึงหารือปัญหาข้อกฎหมาย ดังต่อไปนี้

๑. บุคคลปลูกต้นไม้ขึ้นต้นโดยได้รับอนุญาตให้ทำการปลูกสร้างสวนป่าหรือไม้ยืนต้นตามมาตรา ๒๐ แห่งพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๒๔ และบุคคลปลูกต้นไม้ในที่ดินที่ได้รับอนุญาตให้เข้าทำประโยชน์หรืออยู่อาศัยในเขตป่าสงวนแห่งชาติตามมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๒๔ ต้นไม้ที่ปลูกขึ้นไว้จะเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้ปลูกที่มีเจตนายึดถือต้นไม้นั้นไว้ หรือไม้ สิ่งในปะเด็นนี้กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช มีความเห็นเป็นสองฝ่าย

ฝ่ายที่หนึ่ง เห็นว่า เมื่อผู้ปลูกเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ในที่ดินที่ซื้อหาและปลูกลงในที่ดินโดยเจตนายึดถือไว้เพื่อใช้ประโยชน์ต่างๆ เจดต้นไม้ต้นนั้น ทั้งยังเป็นปลูกต้นไม้โดยอาศัยสิทธิที่ได้รับอนุญาตให้กระทำได้ตามพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ จึงถือเป็นผู้ปลูกเป็นเจ้าของต้นไม้ตั้งแต่เป็นกล้าไม้จนถึงขนาดโตที่เติบโตขึ้นมาและยึดถือเป็นเจ้าของตลอดมา บุคคลนั้นจึงมีกรรมสิทธิในต้นไม้ที่ปลูกนั้น

สำหรับหนังสือที่ ทว ๐๔๐๑/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๕๐ ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกามีมติสำนักงานเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

สำเนาถูกต้อง
เล
(นายประจักษ์ เสี่ยวอิม)
ผู้อำนวยการป่าไม้

ฝ่ายที่สอง เห็นว่า กล้าไม้เป็นสังหาริมทรัพย์ถึงแม้ผู้ซื้อม้าไม้มาจะเป็นผู้มีกรรมสิทธิ์ แต่เมื่อนำต้นไม้ปลูกลงกับพื้นดินโดยเจตนาจะให้ต้นไม้เจริญเติบโตต่อไป จึงเป็นทรัพย์ที่เปลี่ยนเป็นทรัพย์อันติดกับที่ดินและเป็นอสังหาริมทรัพย์แล้ว เมื่อที่ดินที่ปลูกต้นไม้เป็นทรัพย์อันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินประเภทสงวนไว้เพื่อใช้ประโยชน์ร่วมกันโดยอยู่ในเขตป่าสงวนแห่งชาติ จึงไม่อาจถือว่าผู้เป็นเจ้าของกล้าไม้จะเป็นเจ้าของต้นไม้ที่ปลูกแล้ว และไม้อาจยึดถือไว้ในลักษณะเจ้าของต้นไม้ได้อีกต่อไป และต้นไม้ที่ปลูกขึ้นอยู่ในเขตป่าสงวนแห่งชาตินั้นถือว่าเป็นต้นไม้ที่ไม่มีเจ้าของ แต่ผู้เป็นเจ้าของและปลูกกล้าไม้นั้นอาจมีสิทธิดูแลรักษาและใช้สอยต้นไม้รวมทั้งผลผลิตที่เกิดขึ้นได้โดยอาศัยสิทธิตามที่พระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ และกฎหมายลำดับรองที่ออกโดยอาศัยอำนาจตามความในกฎหมายดังกล่าวกำหนดไว้

๒. บุคคลปลูกไม้ขึ้นต้นโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายและเจตนาอาศัยต้นไม้ที่ปลูกไว้เป็นหลักฐานในการยึดถือครอบครองที่ดินเมื่อเวลาต้นไม้โตขึ้น โดยฝ่าฝืนมาตรา ๕๔ แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๑๘ และมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๒๘ บุคคลผู้ปลูกต้นไม้ขึ้นเป็นเจ้าของในฐานะผู้มีกรรมสิทธิ์ในต้นไม้ขึ้น หรือไม้ ซึ่งในประเด็นนี้กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืชมีความเห็นเป็นสองฝ่าย

ฝ่ายที่หนึ่ง เห็นว่า บุคคลผู้เป็นเจ้าของกล้าไม้และปลูกลงในที่ดินโดยยึดถือต้นไม้ขึ้นไว้ยังไม่สละการครอบครอง และเป็นธรรมชาติของการปลูกต้นไม้ไม่ว่าในที่ดินประเภทใด ผู้ปลูกย่อมยังเป็นเจ้าของในลักษณะผู้มีกรรมสิทธิ์ในต้นไม้ขึ้น

ฝ่ายที่สอง เห็นว่า "ป่า" ตามความหมายในพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ และตามความหมายในพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ เป็นที่ดินที่เป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน เมื่อกกล้าไม้หรือเมล็ดปลูกลงในที่ดินที่เป็นป่าย่อมเปลี่ยนสภาพจากสังหาริมทรัพย์ทั่วไปกลายเป็นต้นไม้ที่เป็นทรัพย์อันติดกับที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน จึงถือว่าผู้ปลูกต้นไม้ขึ้นนั้นมีเจตนาสละการครอบครองสังหาริมทรัพย์แล้ว และประสงค์ให้ต้นไม้เจริญเติบโตติดอยู่กับที่ดินต่อไป จึงย่อมเป็นต้นไม้ที่ไม่มีเจ้าของในลักษณะกรรมสิทธิ์ถึงแม้ผู้ปลูกยังหวงแหนอยู่ก็เป็นเพียงการดูแลรักษาตามธรรมชาติของไม้ที่งอกขึ้นจากต้นไม้ขึ้นต้นที่ปลูกขึ้น และการตัดฟัน โค่นลง หรือเก็บผลผลิต ก็ยังต้องอยู่ในบังคับของพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ และพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ เกี่ยวกับการขออนุญาตและการอนุญาตให้ทำไม้หรือการเก็บหาของป่าแล้วแต่กรณีด้วย ส่วนการยึดถือครอบครองที่ดินโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายย่อมเป็นการกระทำที่เกิดขึ้นก่อนหรือขณะที่ยังปลูกต้นไม้ อาจแยกเจตนาของการยึดถือครอบครองที่ดินกับการปลูกต้นไม้ขึ้นต้นเพื่อวัตถุประสงค์ต่าง ๆ ออกจากกันได้ตามข้อเท็จจริงแต่ละกรณี

๓. จากประเด็นที่ ๑ และประเด็นที่ ๒ ข้างต้น ต่อมาเมื่อมีพระราชกฤษฎีกาที่ออกตามความในมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๔ กำหนดที่ดินบริเวณที่ปลูกต้นไม้ขึ้นก่อนแล้วให้เป็นอุทยานแห่งชาติ ต้นไม้ที่มีบุคคลปลูกขึ้นอยู่ใดเป็นเจ้าของซึ่งในประเด็นนี้กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืชมีความเห็นเป็นสองฝ่าย

สำเนาถูกต้อง
de
 (นายประยุทธ์ จันทร์โอชา)

ฝ่ายที่หนึ่ง เห็นว่า ผู้เป็นเจ้าของกล้าไม้และปลูกไม้ยืนต้นนั้น ยังคงเป็น เจ้าของในลักษณะกรรมสิทธิ์ในต้นไม้ นั้น โดยอาศัยหลักการยึดถือและครอบครองกล้าไม้ และต้นไม้อย่างต่อเนื่องมาตลอด

ฝ่ายที่สอง เห็นว่า ไม้ยืนต้นที่ปลูกลงในที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินถือว่าผู้เป็นเจ้าของกล้าไม้และปลูกต้นไม้ได้สละการครอบครองกล้าไม้ นั้นแล้ว และเปลี่ยนสภาพจากกล้าไม้กลายเป็นทรัพย์สินอันติดกับที่ดิน จึงถือว่าเป็นต้นไม้ที่ไม่มีเจ้าของในลักษณะกรรมสิทธิ์ตามความเห็นเช่นเดียวกับกับในประเด็นที่ ๑ และประเด็นที่ ๒ ฝ่ายที่สองข้างต้น

๔. ภายหลังจากพระราชกฤษฎีกาที่ออกตามความในมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๔ กำหนดที่ดินให้เป็นอุทยานแห่งชาติได้บังคับใช้แล้ว หากมีผู้เป็นเจ้าของกล้าไม้แก่กล้าไม้เข้าไปปลูกในอุทยานแห่งชาติทั้งโดยชอบด้วยกฎหมายและที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ผู้ใดเป็นเจ้าของในลักษณะกรรมสิทธิ์ของต้นไม้ยืนต้นที่ปลูกไว้ นั้น ซึ่งในประเด็นนี้ กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืชมีความเห็นเป็นสองฝ่าย

ฝ่ายที่หนึ่ง เห็นว่า การปลูกต้นไม้ในเขตอุทยานแห่งชาติทั้งที่ชอบด้วยกฎหมายและที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย หากผู้เป็นเจ้าของกล้าไม้ยังยึดถือครอบครองต้นไม้และหวงแหนอยู่ ผู้เป็นเจ้าของกล้าไม้ นั้นจึงยังคงเป็น เจ้าของในลักษณะกรรมสิทธิ์อยู่ต่อไปอย่างต่อเนื่องมาตลอด

ฝ่ายที่สอง เห็นว่า ไม้ยืนต้นที่ติดกับที่ดินอุทยานแห่งชาติย่อมต้องถือว่า ผู้ปลูกสละการครอบครองในสังหาริมทรัพย์แล้ว และเจตนาให้กลายเป็นทรัพย์สินอันติดกับที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินประเภทสงวนรักษาไว้เพื่อใช้ประโยชน์ร่วมกัน จึงเป็นไม้ยืนต้นที่ไม่มีเจ้าของเช่นเดียวกับกับในประเด็นที่ ๑ และประเด็นที่ ๒ ฝ่ายที่สองข้างต้น

๕. จากประเด็นที่ ๒ ผู้ได้รับอนุญาตให้ทำการปลูกสร้างสวนป่าหรือไม้ยืนต้นในเขตป่าสงวนแห่งชาติตามมาตรา ๒๐ แห่งพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๒๔ และผู้ได้รับอนุญาตให้เข้าทำประโยชน์หรืออยู่อาศัยหรือได้รับอนุญาตให้กระทำการอื่นอันเกี่ยวกับการทำประโยชน์ในที่ดินในเขตป่าสงวนแห่งชาติตามความในมาตราต่าง ๆ แห่งพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ ต่อมาเมื่อพระราชกฤษฎีกาที่ออกตามความในมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๔ กำหนดที่ดินให้เป็นอุทยานแห่งชาติทับซ้อนในบริเวณที่เป็นป่าสงวนแห่งชาติเดียวกัน ผู้ได้รับอนุญาตตามพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ ดังกล่าวนั้น จะทำไม้หรือเก็บหาของป่าที่ตนปลูกขึ้นไว้ได้หรือไม่ อย่างไร ซึ่งในประเด็นนี้กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืชมีความเห็นเป็นสี่ฝ่าย

ฝ่ายที่หนึ่ง เห็นว่า กระทำได้โดยอาศัยหลักกรรมสิทธิ์และสิทธิตามพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ ที่ให้กระทำได้ แต่ต้องขออนุญาตทำไม้ให้ถูกต้องก่อน

ฝ่ายที่สอง เห็นว่า ผู้ปลูกต้นไม้มิใช่เจ้าของในลักษณะกรรมสิทธิ์ในต้นไม้ แต่ยังคงมีสิทธิตามพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ ที่เกิดขึ้นอยู่ก่อนการกำหนดที่ดินเป็นอุทยานแห่งชาติ จึงอาจอนุญาตให้บุคคลอาศัยสิทธิดังกล่าวเข้าทำไม้ที่ปลูกไว้โดยตัดต้นไม้ใช้ประโยชน์ไม้และทำออกไปจากเขตอุทยานแห่งชาติได้โดยไม่เป็นการฝ่าฝืนพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๔

สำเนาถูกต้อง
[Signature]
(นายประชากร ...)
อธิบดีกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช

ฝ่ายที่สาม เห็นว่า ตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๕ และมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ ต่างก็มีบทบัญญัติที่กล่าวถึงกฎหมาย กฎ ที่มีบัญญัติไว้แล้วในพระราชบัญญัติหรือซึ่งขัดหรือแย้งกับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้แทน เมื่อพิจารณาข้อเท็จจริงว่าการกำหนดที่ดินให้เป็นอุทยานแห่งชาติในภายหลังทับซ้อนที่ดินป่าสงวนแห่งชาติ จึงต้องบังคับใช้ตามมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๕ พ.ศ. ๒๕๓๒ มีผลให้การอนุญาต ใบอนุญาต หนังสืออนุญาต ตามกฎหมายว่าด้วยป่าสงวนแห่งชาติ กฎหมายว่าด้วยป่าไม้ สิ้นสุดลง และผู้ได้รับอนุญาตไม่มีสิทธิที่จะขออนุญาตทำไม้หรือเก็บหาของป่าตามกฎหมายว่าด้วยป่าสงวนแห่งชาติหรือกฎหมายว่าด้วยป่าไม้อีกต่อไปและไม่อาจจะมีให้มีการทำไม้หรือเก็บหาของป่า เนื่องจากจะเป็นการฝ่าฝืนมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๕

ฝ่ายที่สี่ เห็นว่า พระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ พระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ และพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๕ มีคำบังคับใช้เสมือนกัน โดยที่มาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติฯ มิได้มีบทบัญญัติให้ยกเลิกการอนุญาต ใบอนุญาต หนังสืออนุญาต สัมปทาน ตามกฎหมายอื่นแต่อย่างใด จึงถือว่ายังคงมีอยู่ตามกฎหมายอื่นแต่ละฉบับนั้น และผู้ได้รับอนุญาตยังคงมีสิทธิและหน้าที่ต่างๆ ที่มีอยู่ก่อนการกำหนดที่ดินให้เป็นอุทยานแห่งชาติตามกฎหมายแต่ละฉบับ แต่การกระทำใดๆ ต่อไปย่อมไม่อาจฝ่าฝืนความในมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๕ จึงไม่อาจทำไม้และเก็บหาของป่าในเขตอุทยานแห่งชาติ ซึ่งรัฐบาลโดยกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ควรจะต้องพิจารณาขจัดความเสียหายให้แก่ผู้ได้รับอนุญาตตามกฎหมายอื่นแต่ละฉบับแล้วแต่กรณี อีกทางหนึ่งด้วย

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๗) ได้พิจารณาปัญหาดังกล่าวรวมทั้งได้รับฟังคำชี้แจงข้อเท็จจริงจากผู้แทนกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม (สำนักงานปลัดกระทรวง กรมป่าไม้ และกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช) แล้ว ปรากฏข้อเท็จจริงเพิ่มเติมว่า กรณีนี้เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นในเขตอุทยานแห่งชาติและป่าสงวนแห่งชาติต่างๆ เช่น กรณีบริษัท สวนอุทยานทองผาภูมิ จำกัด ได้รับอนุญาตให้เข้าทำประโยชน์หรืออยู่อาศัยในเขตป่าสงวนแห่งชาติเพื่อปลูกสวนป่า และต่อมาได้มีการกำหนดให้ป่าสงวนแห่งชาติดังกล่าวเป็นอุทยานแห่งชาติเขาแหลม ทำให้บริษัทได้รับความเสียหายไม่สามารถตัดไม้ในบริเวณดังกล่าวได้ และกรณีราษฎรบุกรุกเข้าปลูกยางพาราในเขตอุทยานแห่งชาติเขาปู่ - เขาย่า เป็นต้น โดยคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๗) เห็นสมควรวินิจฉัยปัญหาข้อกฎหมายดังกล่าวซึ่งสรุปได้เป็นสรวประเด็น ดังนี้

สำเนาถูกต้อง
 (ลายเซ็น)
 วันที่

ประเด็นที่หนึ่ง กรณีที่บุคคลปลูกไม้ยืนต้นโดยได้รับอนุญาตให้ทำการปลูกสร้างสวนป่าหรือไม้ยืนต้นตามมาตรา ๒๐ แห่งพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๒๔ และบุคคลปลูกไม้ยืนต้นในที่ดินที่ได้รับอนุญาตให้เข้าทำประโยชน์หรืออยู่อาศัยในเขตป่าสงวนแห่งชาติ ตามมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๒๔ และกรณีบุคคลปลูกไม้ยืนต้นโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายและเจตนาอาศัยต้นไม้ที่ปลูกไว้เป็นหลักฐานในการยึดถือครอบครองที่ดิน เมื่อเวลาต้นไม้โตขึ้นโดยฝ่าฝืนมาตรา ๕๔ แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๕๔๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๑๕ และมาตรา ๑๔ แห่งพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๒๔ บุคคลผู้ปลูกไม้ยืนต้นทั้งสองกรณีจะเป็นเจ้าของในฐานะผู้มีกรรมสิทธิ์ในไม้ยืนต้นนั้น หรือไม่ เห็นว่า ป่าสงวนแห่งชาติเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน ซึ่งไม่มีผู้ใดเป็นเจ้าของอันเป็นทรัพย์สินนอกพาณิชย์ตามมาตรา ๑๔๓^{*} แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ไม้ยืนต้นที่ปลูกในที่ดินป่าสงวนแห่งชาติดังกล่าวจึงเป็นทรัพย์สินที่ติดกับที่ดินป่าสงวนแห่งชาติ ไม่ดังกล่าวจึงเป็น "ไม้ในป่าสงวนแห่งชาติ" ซึ่งไม่มีผู้ใดเป็นเจ้าของ ดังนั้น กรณีของ ไม้ยืนต้นที่ปลูกโดยได้รับอนุญาตให้ทำการปลูกสร้างสวนป่าหรือไม้ยืนต้นตามมาตรา ๒๐^๑ แห่งพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ และไม้ยืนต้นที่ปลูกในที่ดินที่ได้รับอนุญาตให้เข้าทำประโยชน์หรืออยู่อาศัยในเขตป่าสงวนแห่งชาติตามมาตรา ๑๖^๒ แห่งพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ

* มาตรา ๑๔๓ ทรัพย์สินนอกพาณิชย์ หมายความว่า ทรัพย์สินที่ไม่สามารถถือเอาได้ และทรัพย์สินที่โอนแก่กันมิได้โดยชอบด้วยกฎหมาย

^๑ มาตรา ๒๐ ในกรณีป่าสงวนแห่งชาติแห่งใดมีสภาพเป็นป่าเสื่อมโทรมตามมาตรา ๑๖ ทวีให้อธิบดีโดยอนุมัติรัฐมนตรีมีอำนาจอนุญาตเป็นหนังสือให้บุคคลหนึ่งบุคคลใดทำการบำรุงป่าหรือปลูกสร้างสวนป่าหรือไม้ยืนต้นในเขตป่าเสื่อมโทรมได้ภายในระยะเวลาและตามเงื่อนไขที่กำหนดในหนังสืออนุญาต แต่ในกรณีที่จะอนุญาตให้เกิน ๒,๐๐๐ ไร่ ต้องได้รับอนุมัติจากคณะรัฐมนตรี

รัฐมนตรีอาจกำหนดให้ผู้รับอนุญาตเสียค่าตอบแทนให้แก่รัฐบาลได้ตามจำนวนที่เห็นสมควรโดยประกาศของกระทรวงเกษตรและสหกรณ์

^๒ มาตรา ๑๖ อธิบดีโดยอนุมัติรัฐมนตรีมีอำนาจอนุญาตให้บุคคลหนึ่งบุคคลใดเข้าทำประโยชน์หรืออยู่อาศัยในเขตป่าสงวนแห่งชาติได้ ในกรณีดังต่อไปนี้

(๑) การเข้าทำประโยชน์หรืออยู่อาศัยในเขตป่าสงวนแห่งชาติคราวละไม่มียกกว่าห้าปี แต่ไม่เกินสามสิบปี ในกรณีที่ผู้ได้รับอนุญาตเป็นส่วนราชการหรือรัฐวิสาหกิจตามกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณ จะอนุญาตโดยให้ยกเว้นค่าธรรมเนียมทั้งหมดหรือบางส่วนตามที่เห็นสมควรก็ได้

(๒) การเข้าทำประโยชน์เกี่ยวกับกิจการทำเหมืองแร่ตามกฎหมายว่าด้วยแร่คราวละไม่เกินสิบปี โดยไม่ได้รับยกเว้นไม่ต้องขอรับใบอนุญาตเก็บหาของป่าและไม่ต้องเสียค่าภาคหลวงของป่าตามพระราชบัญญัติ^๓ สำหรับแร่ ดินขาว หรือหิน แล้วยุทธกรณี

การขออนุญาตและการอนุญาตตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่อธิบดีกำหนด โดยอนุมัติรัฐมนตรี

สำเนาถูกต้อง

 (นายประยุทธ เสืออ้อม)
 นักวิชาการป่าไม้ ๕

หรือกรณีของการปลูกไม้ยืนต้นนั้นได้กระทำโดยฝ่าฝืนมาตรา ๔๔* แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ และมาตรา ๑๔* แห่งพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ ต่างก็เป็นการปลูกไม้ยืนต้นในที่ดิน ที่เป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน ฉะนั้น เมื่อไม้ดังกล่าวเป็น "ไม้ในป่าสงวนแห่งชาติ" ซึ่งไม่มีผู้ใด เป็นเจ้าของไม้ยืนต้นที่ปลูกขึ้นไว้ได้แต่อย่างใด ย่อมทำให้ไม้ดังกล่าวไม่เป็นกรรมสิทธิ์ของผู้ปลูก

ประเด็นที่สอง เมื่อได้มีการใช้บังคับพระราชกฤษฎีกาที่ออกตามความในมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๔ ซึ่งกำหนดให้ที่ดินในบริเวณที่ปลูกไม้ยืนต้น อยู่ก่อนแล้วเป็นอุทยานแห่งชาติ และกรณีทีภายหลังจากพระราชกฤษฎีกาที่ออกตามความใน มาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๔ ซึ่งกำหนดที่ดินให้เป็นอุทยาน แห่งชาติได้ใช้บังคับแล้ว หากมีผู้เป็นเจ้าของกล้าไม้แก่กล้าไม้เข้าไปปลูกในอุทยานแห่งชาติ ทั้งโดยชอบด้วยกฎหมายและไม่ชอบด้วยกฎหมาย ผู้ใดเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ในไม้ยืนต้น ที่ปลูกไว้ นั้น เห็นว่า เมื่อได้วินิจฉัยในประเด็นที่หนึ่งแล้วว่า ไม้ยืนต้นที่ปลูกโดยได้รับอนุญาตให้ ทำการปลูกสร้างสวนป่าหรือไม้ยืนต้นตามมาตรา ๒๐* แห่งพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ ไม้ยืนต้นที่ปลูกในที่ดินที่ได้รับอนุญาตให้เข้าทำประโยชน์หรืออยู่อาศัยในเขตป่าสงวนแห่งชาติ ตามมาตรา ๑๖* แห่งพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ และไม้ยืนต้นที่ปลูกโดยฝ่าฝืนมาตรา ๔๔* แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ และมาตรา ๑๔* แห่งพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ เป็น "ไม้ใน ป่าสงวนแห่งชาติ" ซึ่งไม่มีผู้ใดเป็นเจ้าของไม้ยืนต้นที่ปลูกขึ้นไว้ได้แต่อย่างใด และต่อมาได้มีการ กำหนดให้ที่ดินบริเวณที่ปลูกไม้ยืนต้นดังกล่าวเป็นอุทยานแห่งชาติแล้ว ไม้ยืนต้นดังกล่าวย่อมเป็น "ไม้ในอุทยานแห่งชาติ" ไม่มีผู้ใดเป็นเจ้าของ ส่วนในกรณีที่มีการกำหนดเขตอุทยานแห่งชาติแล้ว

* มาตรา ๔๔ ห้ามมิให้ผู้ใด ก่อสร้าง แผ้วถาง หรือเผาป่า หรือกระทำด้วยประการใดๆ อันเป็นการทำลายป่า หรือเข้ายึดถือหรือครอบครองป่าเพื่อตนเองหรือผู้อื่น เว้นแต่จะกระทำภายในเขตที่ได้ จําแนกไว้เป็นประเภทเกษตรกรรม และรัฐมนตรีได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาหรือโดยได้รับอนุญาตจาก พนักงานเจ้าหน้าที่

การขออนุญาตและการอนุญาต ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่กำหนดใน กฎกระทรวง

* มาตรา ๑๔ ในเขตป่าสงวนแห่งชาติ ห้ามมิให้บุคคลใดยึดถือครอบครองทำประโยชน์ หรืออยู่อาศัยในที่ดิน ก่อสร้าง แผ้วถาง เผาป่า ทำไร่ เก็บพรุขะเป้ง หรือกระทำด้วยประการใดๆ อันเป็นการ เสื่อมเสียแก่สภาพป่าสงวนแห่งชาติ เว้นแต่

(๑) ทำไร่หรือเก็บพรุของป่าสงวนหวงหวา ๑๕ แห่งที่ประโยชน์หรืออยู่อาศัยตามมาตรา ๑๖ มาตรา ๑๖ ทวิ หรือมาตรา ๑๖ ทริ กระทำตามแผนมาตรา ๑๗ ใช้ประโยชน์ตามมาตรา ๑๔ หรือกระทำแก ตามมาตรา ๑๔ หรือมาตรา ๒๐

(๒) ทำไร่ทวงห้ามหรือเก็บพรุของป่าหวงหวาตามกฎหมายว่าด้วยป่าไม้

- ๑ ไร่ตูดเชิงอรุณที่ ๒, ช้างต้น
- ๑ ไร่ตูดเชิงอรุณที่ ๓, ช้างต้น
- ๑ ไร่ตูดเชิงอรุณที่ ๔, ช้างต้น
- ๑ ไร่ตูดเชิงอรุณที่ ๕, ช้างต้น

สำเนาถูกต้อง

(นายประยูร อ. ...)
...

เมื่อผู้เป็นเจ้าของกล้าไม้ป่ากล้าไม้เข้าไปปลูกในที่ดินที่เป็นอุทยานแห่งชาติซึ่งเป็นสาธารณสมบัติ
ของแผ่นดินอันเป็นทรัพย์สินนอกพาณิชย์ตามมาตรา ๑๕๓ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์
ไว้ยั้งต้นดังกล่าวจึงเป็นไม้ในอุทยานแห่งชาติซึ่งไม่มีผู้ใดเป็นเจ้าของไม่ว่าการปลูกนั้นจะกระทำ
โดยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ชอบด้วยกฎหมายก็ตาม

ประเด็นที่สาม ผู้ได้รับอนุญาตให้ทำการปลูกสร้างสวนป่าหรือไม้ยืนต้นในเขต
ป่าสงวนแห่งชาติตามมาตรา ๒๐ แห่งพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ และผู้ได้รับอนุญาตให้
เข้าทำประโยชน์หรืออยู่อาศัยหรือได้รับอนุญาตให้กระทำการอื่นอันเกี่ยวกับเขตป่าสงวน
ในที่ดินในเขตป่าสงวนแห่งชาติตามความในมาตราต่างๆ แห่งพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ
พ.ศ. ๒๕๐๗ ต่อมาได้มีการใช้บังคับพระราชกฤษฎีกาที่ออกตามความในมาตรา ๖ แห่ง
พระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๔ ซึ่งกำหนดที่ดินให้เป็นอุทยานแห่งชาติทับซ้อน
ในบริเวณที่เป็นป่าสงวนแห่งชาติ ผู้ได้รับอนุญาตตามพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ
พ.ศ. ๒๕๐๗ ดังกล่าวจะทำไม้หรือเก็บหาของป่าที่ตนปลูกขึ้นไว้ได้หรือไม่ อย่างไร เห็นว่า
เมื่อพิจารณามาตรา ๓๐^๖ แห่งพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดย
พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๔ พ.ศ. ๒๕๓๒ แล้ว
จะเห็นว่าพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ ได้กำหนดคบทเฉพาะกาลเพื่อรองรับสิทธิของผู้ได้รับ
ใบอนุญาต อาชญาบัตร หรือประทานบัตร ตามกฎหมายว่าด้วยแร่ และสัมปทานตามกฎหมาย
ว่าด้วยปิโตรเลียม ซึ่งได้ออกให้แก่บุคคลใดไว้แล้วก่อนวันที่พระราชกฤษฎีกาซึ่งออกตามความใน
มาตรา ๖^๗ แห่งพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ ใช้บังคับเท่านั้น จึงเห็นว่าเมื่อได้มีการใช้บังคับ
พระราชกฤษฎีกาที่ออกตามความในมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ กำหนดที่ดิน
ให้เป็นอุทยานแห่งชาติทับซ้อนในบริเวณที่เป็นป่าสงวนแห่งชาติแล้ว ผู้ได้รับอนุญาตให้ทำการ
ปลูกสร้างสวนป่าหรือไม้ยืนต้นในเขตป่าสงวนแห่งชาติตามมาตรา ๒๐^๘ แห่งพระราชบัญญัติ
ป่าสงวนแห่งชาติ และผู้ได้รับอนุญาตให้เข้าทำประโยชน์หรืออยู่อาศัยหรือได้รับอนุญาตให้
กระทำการอื่นอันเกี่ยวกับการทำประโยชน์ในที่ดินในเขตป่าสงวนแห่งชาติตามความในบทบัญญัติ

^๖ มาตรา ๓๐ ใบอนุญาต อาชญาบัตร และประทานบัตร ตามกฎหมายว่าด้วยแร่ หรือสัมปทาน
ตามกฎหมายว่าด้วยปิโตรเลียม ซึ่งได้ออกให้แก่บุคคลใดไว้แล้วก่อนวันที่พระราชกฤษฎีกาซึ่งออกตามความใน
มาตรา ๖ ใช้บังคับ ให้คงใช้ต่อไปเพียงเท่าที่กำหนดอายุของใบอนุญาต อาชญาบัตร ประทานบัตร หรือสัมปทาน
นั้นๆ แต่ทั้งนี้ผู้รับใบอนุญาต อาชญาบัตร ประทานบัตร หรือสัมปทานดังกล่าวต้องได้รับอนุญาตจากพนักงาน
เจ้าหน้าที่ตามมาตรา ๑๖ (๑๓) ก่อน

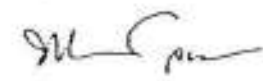
^๗ มาตรา ๖ เมื่อรัฐบาลเห็นสมควรกำหนดบริเวณที่ดินแห่งใดที่มีสภาพธรณวิสัยเป็น
ที่น่าสนใจ ให้คงอยู่ในสภาพธรรมชาติเดิมเพื่อสงวนไว้ให้เป็นประโยชน์แก่การศึกษาและรื่นรมย์ของประชาชน
ก็ให้มีอำนาจกระทำไว้โดยประกาศพระราชกฤษฎีกาและให้มีแผนที่แสดงแนวเขตแห่งบริเวณที่กำหนดนั้น
แนบท้ายพระราชกฤษฎีกาดังกล่าว บริเวณที่กำหนดนี้เรียกว่า "อุทยานแห่งชาติ"

ที่ดินที่จะกำหนดให้เป็นอุทยานแห่งชาตินั้น ต้องเป็นที่ดินที่มีอยู่ในความปกครองหรือ
ครอบครองโดยชอบด้วยกฎหมายของบุคคลใดซึ่งมิใช่หน่วยงานของรัฐ

^๘ ไปรษณีย์เมื่อวันที่ ๒, หัวหิน

สำเนาถูกต้อง
(ลายเซ็น)
(นาย...) ..
.....

แห่งพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ จะทำไม้หรือเก็บหาของป่าที่ตนปลูกขึ้นไว้มิได้
เนื่องจากการกระทำดังกล่าวต้องห้ามตามมาตรา ๑๖** แห่งพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ
พ.ศ. ๒๕๐๔

(คุณพรทิพย์ จาระ)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
ตุลาคม ๒๕๕๐

** มาตรา ๑๖ ภายในเขตอุทยานแห่งชาติ ห้ามมิให้บุคคลใด

(๑) ยึดถือหรือครอบครองที่ดิน รวมตลอดถึงถ้ำสร้าง แผ้วถาง หรือเผาป่า

(๒) เก็บหา นำออกไป ทำด้วยประการใด ๆ ให้เป็นอันตราย หรือทำให้เสื่อมสภาพ

ซึ่งไม้ ยางไม้ น้ำมันยาง น้ำมันสน แร่หรือทรัพยากรธรรมชาติอื่น

(๓) นำสัตว์ออกไป หรือทำด้วยประการใด ๆ ให้เป็นอันตรายแก่สัตว์

(๔) ทำด้วยประการใด ๆ ให้เป็นอันตรายหรือทำให้เสื่อมสภาพแก่ดิน หิน กรวด หรือทราย

(๕) เปลี่ยนแปลงทางน้ำหรือทำให้น้ำในลำน้ำ ลำห้วย หนอง บึง ท่วมท้นหรือเหือดแห้ง

(๖) ปิดหรือทำให้กีดขวางแก่ทางน้ำหรือทางบก

(๗) เก็บหา นำออกไป ทำด้วยประการใด ๆ ให้เป็นอันตราย หรือทำให้เสื่อมสภาพ

ซึ่งกล้วยไม้ ไม้ผึ้ง ครั่ง ถ่านไม้ เปลือกไม้ หรือมูลค้างคาว

(๘) เก็บ หรือทำด้วยประการใด ๆ ให้เป็นอันตรายแก่ดอกไม้ ใบไม้ หรือผลไม้

(๙) นำยานพาหนะเข้าออกหรือขับขี่ยานพาหนะในทางที่มีได้จัดไว้เพื่อการนั้น เว้นแต่

จะได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่

(๑๐) ป่าอากาศศยานขึ้นลงในที่ที่มีได้จัดไว้เพื่อการนั้น เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจาก

พนักงานเจ้าหน้าที่

(๑๑) นำหรือปล่อยปลุกสัตว์เข้าไป

(๑๒) นำสัตว์เลี้ยงหรือสัตว์พาหนะเข้าไป เว้นแต่จะได้ปฏิบัติตามระเบียบที่อธิบดี

กำหนดโดยอนุมัติของรัฐมนตรี

(๑๓) เข้าไปดำเนินกิจการใด ๆ เพื่อหาผลประโยชน์ เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจาก

พนักงานเจ้าหน้าที่

(๑๔) ปิดประกาศ โฆษณา หรือขีดเขียนในที่ต่าง ๆ

(๑๕) นำเครื่องมือสำหรับล่าสัตว์หรือจับสัตว์ หรืออาวุธใด ๆ เข้าไป เว้นแต่จะได้รับ

อนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ และปฏิบัติตามเงื่อนไขซึ่งพนักงานเจ้าหน้าที่ผู้อนุญาตนั้นกำหนดไว้

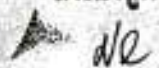
(๑๖) ยิงปืน ทำให้เกิดระเบิดซึ่งวัตถุระเบิด หรือจุดดอกไม้เพลิง

(๑๗) ส่งเสียงอื้อฉาวหรือกระทำการอื่นอันเป็นการรบกวน หรือเป็นที่เดือดร้อนรำคาญ

แก่คนหรือสัตว์

(๑๘) ทิ้งขยะมูลฝอยหรือสิ่งต่าง ๆ ในที่ที่มีได้จัดไว้เพื่อการนี้

(๑๙) ทิ้งสิ่งที่เป็นเชื้อเพลิงซึ่งอาจทำให้เกิดเพลิง

สำเนาถูกต้อง

(นายประยุทธ์ เสี่ยวอิน)
นักวิชาการป่าไม้ 5

1. Einleitung 2. Methodik 3. Ergebnisse 4. Diskussion 5. Fazit

1. Einleitung 2. Methodik 3. Ergebnisse 4. Diskussion 5. Fazit

1. Einleitung 2. Methodik 3. Ergebnisse 4. Diskussion 5. Fazit

1. Einleitung 2. Methodik 3. Ergebnisse 4. Diskussion 5. Fazit

1. Einleitung 2. Methodik 3. Ergebnisse 4. Diskussion 5. Fazit

1. Einleitung 2. Methodik 3. Ergebnisse 4. Diskussion 5. Fazit

1. Einleitung 2. Methodik 3. Ergebnisse 4. Diskussion 5. Fazit

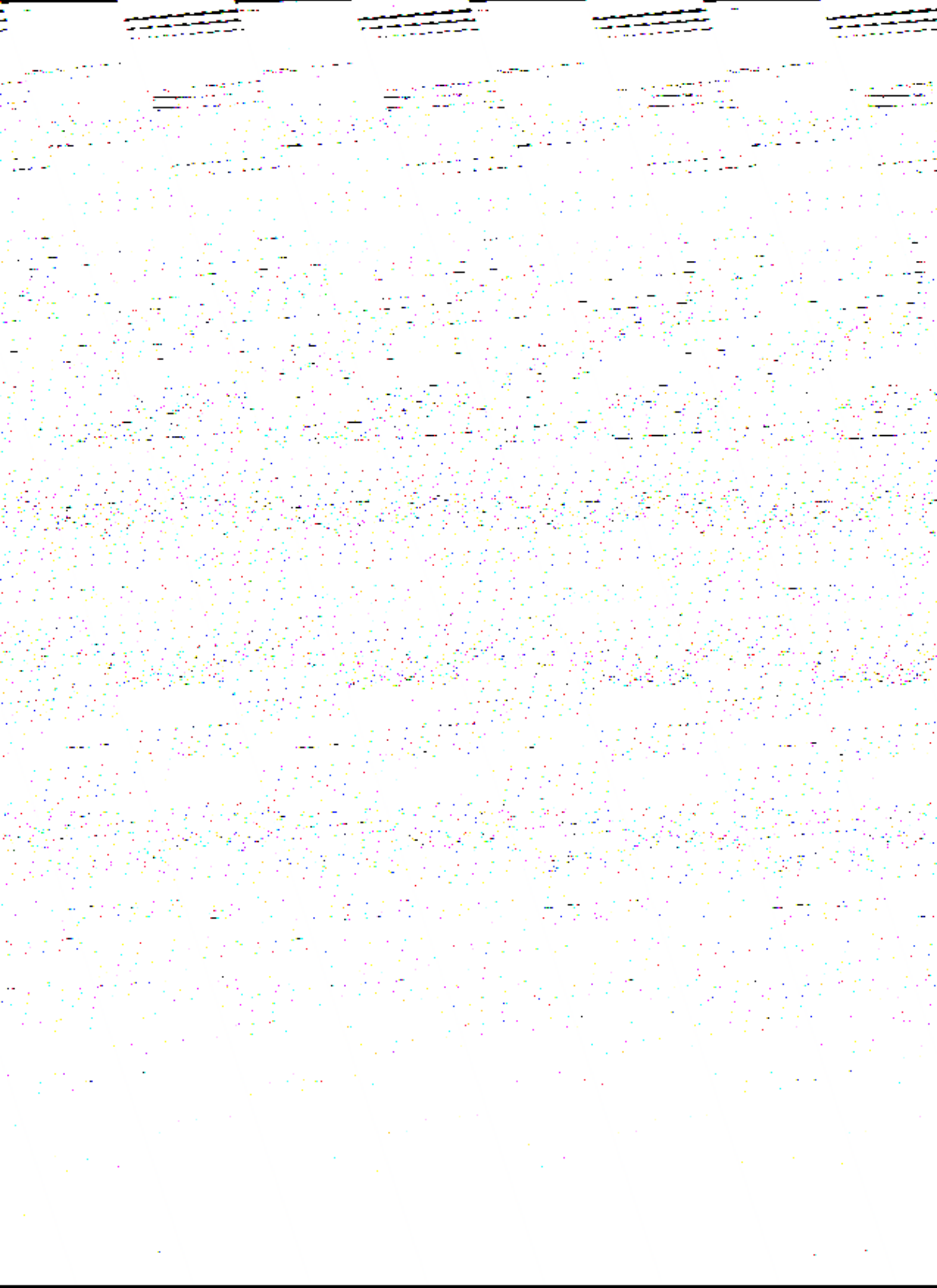
1. Einleitung 2. Methodik 3. Ergebnisse 4. Diskussion 5. Fazit

1. Einleitung 2. Methodik 3. Ergebnisse 4. Diskussion 5. Fazit

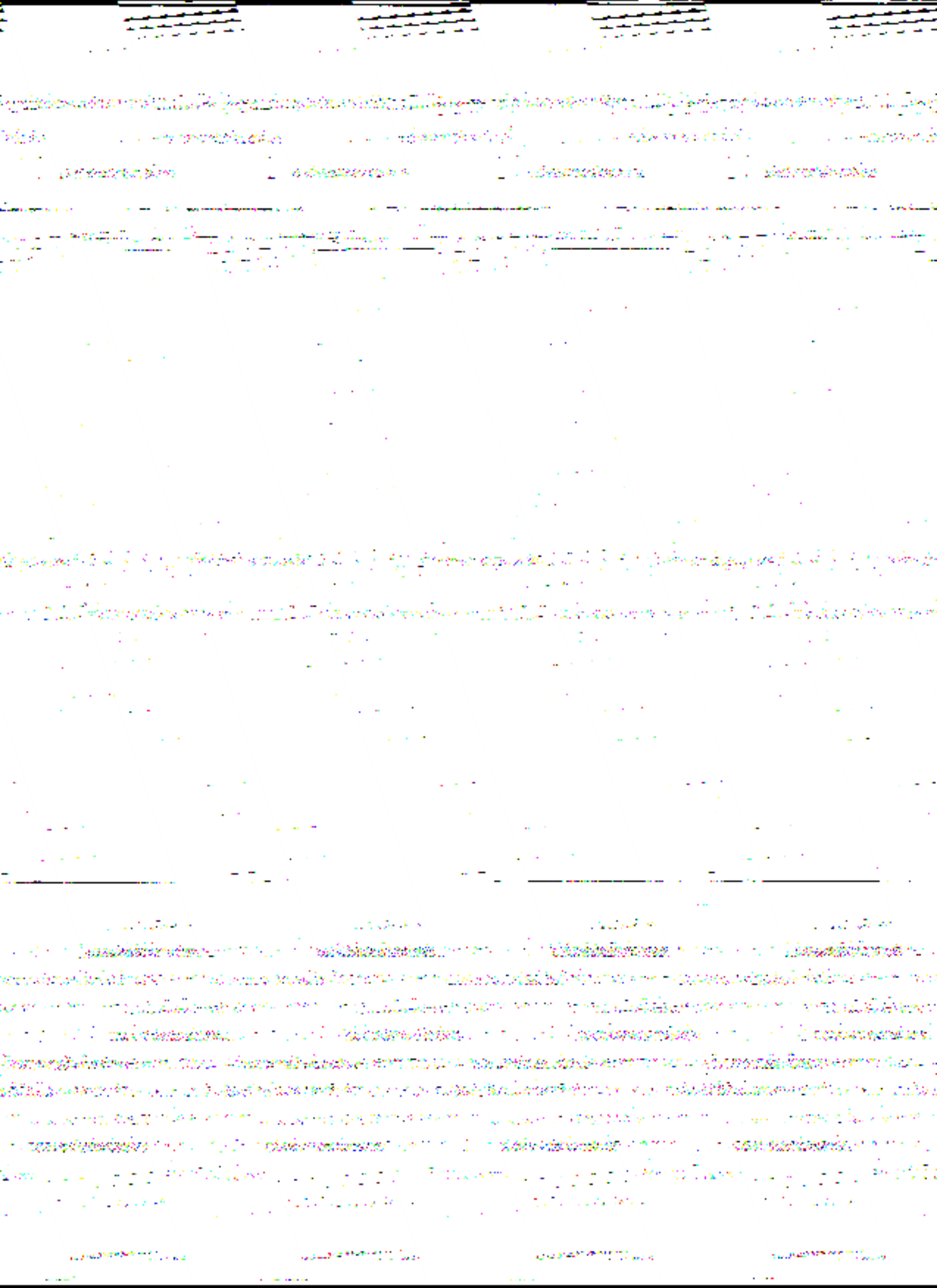

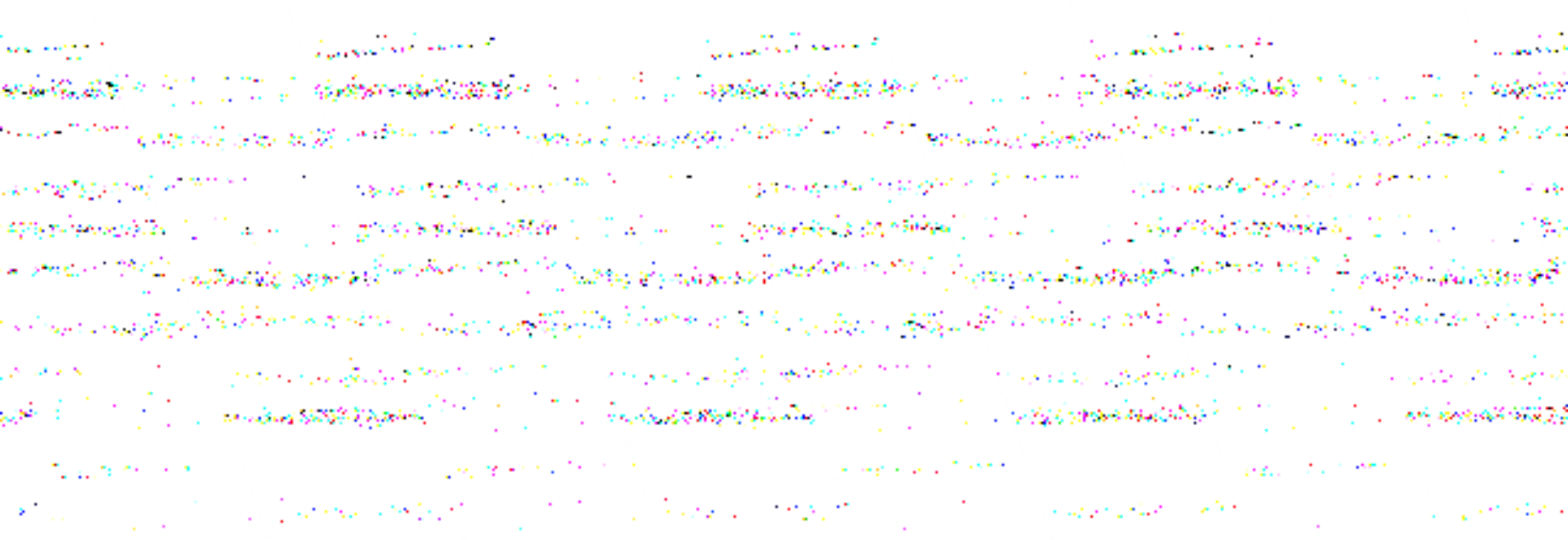
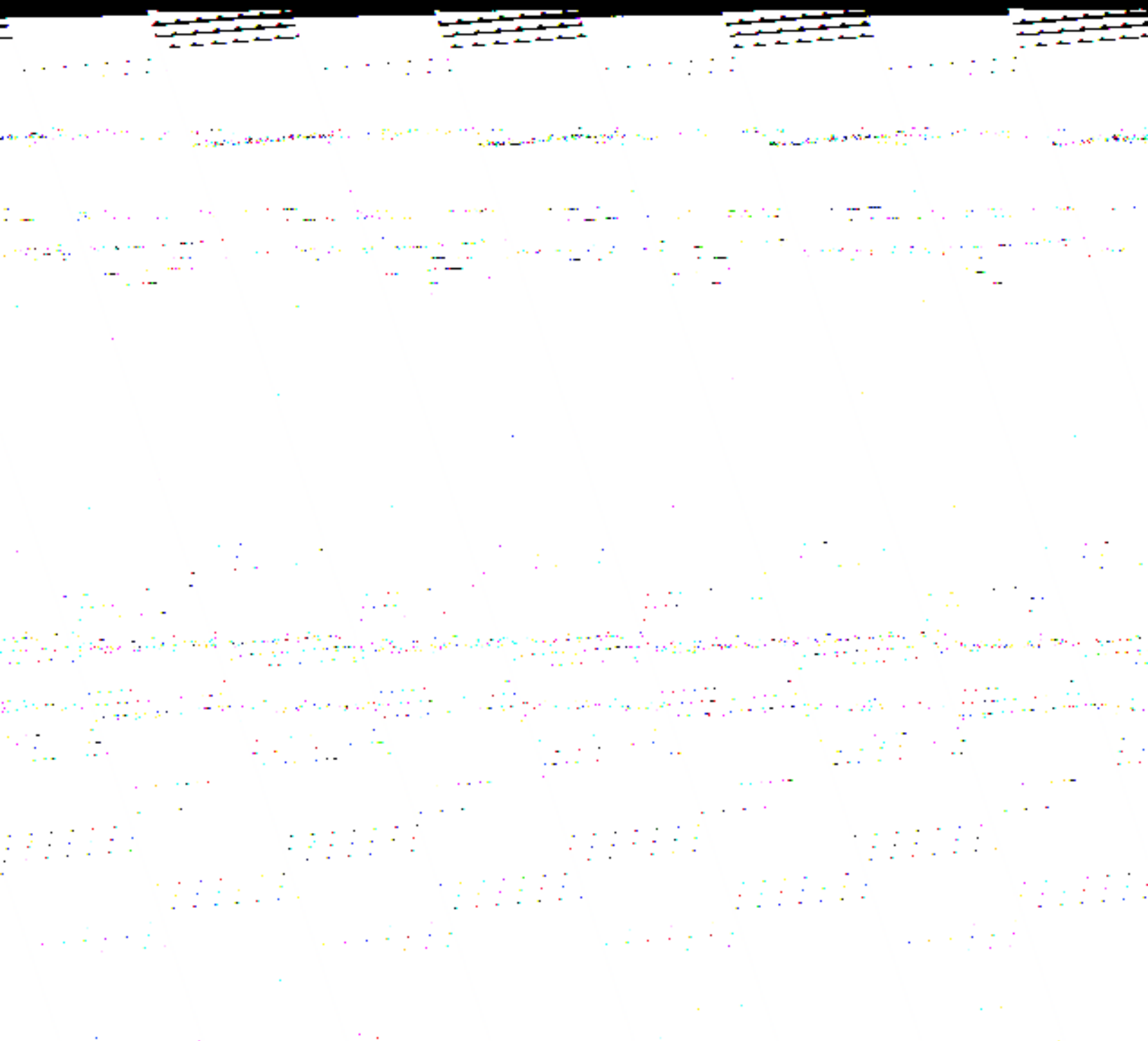

1. Introduction 2. Background 3. Methodology 4. Results 5. Conclusion

The following table shows the results of the experiment. The data is presented in a clear and concise manner, allowing for easy comparison of the different conditions.

The results of the experiment are presented in the following table. The data shows that the performance of the system is significantly improved when using the proposed method. The improvement is most noticeable in the case of the test set, where the accuracy is increased by 15% compared to the baseline.

The following table shows the results of the experiment. The data is presented in a clear and concise manner, allowing for easy comparison of the different conditions.

The results of the experiment are presented in the following table. The data shows that the performance of the system is significantly improved when using the proposed method. The improvement is most noticeable in the case of the test set, where the accuracy is increased by 15% compared to the baseline.

The following table shows the results of the experiment. The data is presented in a clear and concise manner, allowing for easy comparison of the different conditions.

The results of the experiment are presented in the following table. The data shows that the performance of the system is significantly improved when using the proposed method. The improvement is most noticeable in the case of the test set, where the accuracy is increased by 15% compared to the baseline.

The following table shows the results of the experiment. The data is presented in a clear and concise manner, allowing for easy comparison of the different conditions.

The results of the experiment are presented in the following table. The data shows that the performance of the system is significantly improved when using the proposed method. The improvement is most noticeable in the case of the test set, where the accuracy is increased by 15% compared to the baseline.

The following table shows the results of the experiment. The data is presented in a clear and concise manner, allowing for easy comparison of the different conditions.

The results of the experiment are presented in the following table. The data shows that the performance of the system is significantly improved when using the proposed method. The improvement is most noticeable in the case of the test set, where the accuracy is increased by 15% compared to the baseline.

